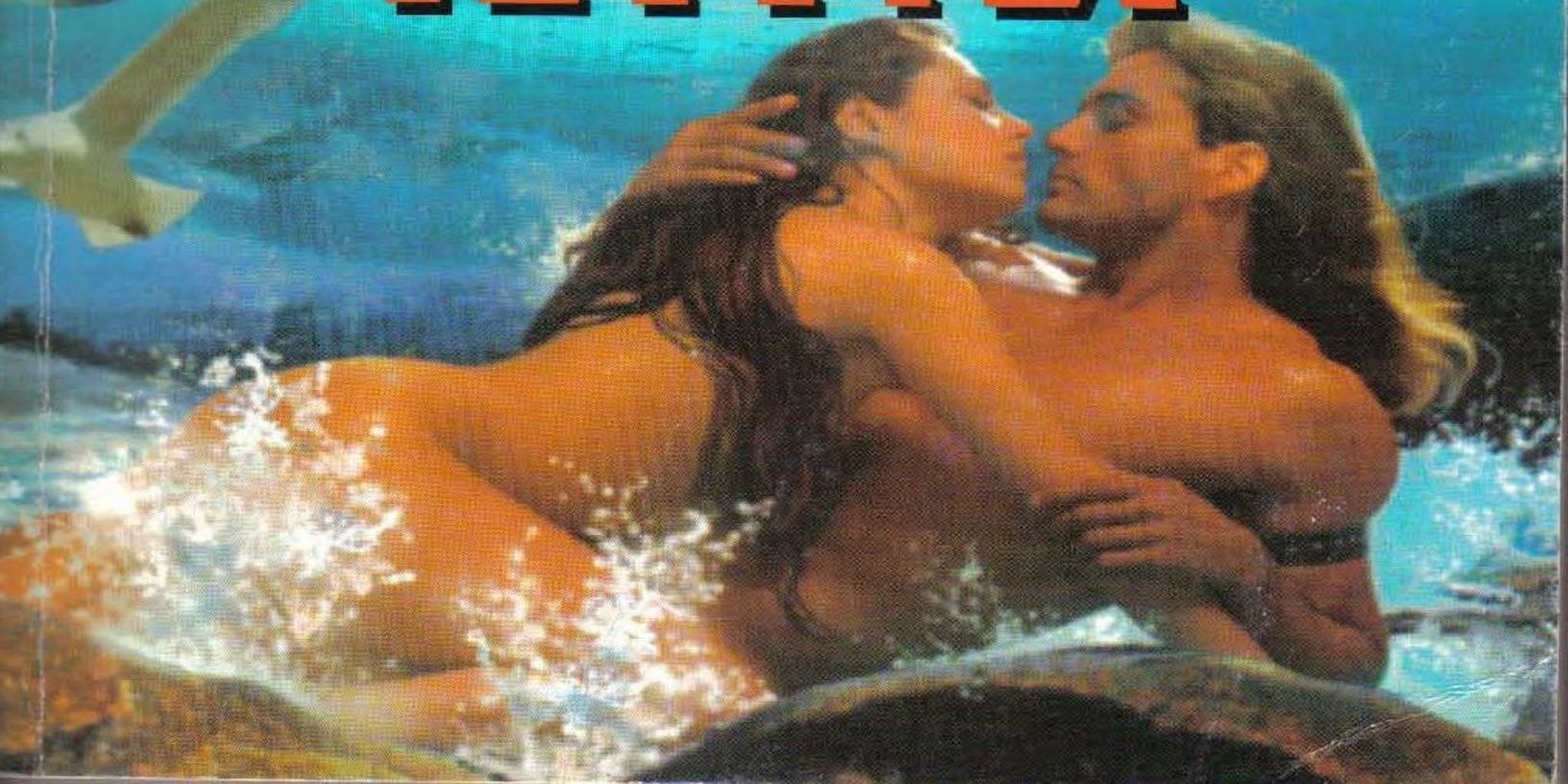

Катрин О'Нийл

ГОСПОДАРЯТ НА РАЯ

КАТРИН О'НИЙЛ ГОСПОДАРТ НА РАЯ

chitanka.info

Габриела Аштън е незаконна дъщеря на всемогъщия английски лорд, който се отнася жестоко с нея и брат ѝ. В къщата му освен това расте и Родриго — син на знаменит португалски пират, обсебен от лорда. Още като деца между Габриела и Родриго пламва любов, която злощастната им съдба заплашва да унищожи. Всеки от тях тръгва по своя път на отмъщение — Родриго се превръща в лъва — страшилището на Индийския океан, а тя — в знаменита лондонска актриса. Докато един ден случаят не ги среща отново, за да ги потопи в шеметен водовъртеж от страсти в най-романтичното кътче на земята — Сейшелските острови.

ПРОЛОГ

Бедфордшир, Англия

6 юни, 1824

Габриела тичаше през огромния парк на имението Уестбъри с широко развети поли на прислужническата си униформа. Зад гърба ѝ се разнасяха звуците на приема, долитащи през отворените към лятната нощ врати — музика, смях, звън на скъп кристал. Можеше да бъде там, поднасяйки шампанско на гостите, усмихваща се разсеяно на господарата, докато дамите им я оглеждат с любопитство и надменност.

Но всичко това бе зад гърба ѝ. Тичайки напред, тя се наслаждаваше на вкуса на свободата. Само след миг щеше най-сетне да бъде с Родриго.

Родриго!

През цялата вечер двамата с него се преструваха, че изобщо не се интересуват един от друг. Той отпиваше от питието си, облегал лакът на камината — висок, загорял португалски бог с дълга златиста коса, непокорно падаща върху челото му. Не я погледна нито веднъж. Но когато времето напредна, тя усети сигнализиращия поглед на неговите лъвски, безсрамно бляскащи очи, които я оставяха без дъх. После той тихо се измъкна навън.

Още няколко минути Габриела не можа да се откъсне от задълженията си. Да се бави бе за нея агония, тъй като знаеше, че той я чака отвън. Това беше последният път, който щеше да го види за може би две години. Току-що се бе дипломирал като първенец в Хейлибъри, престижната академия на Британската източноиндийска компания, и на следващия ден отплаваше за Индия — първата му задача като офицер на компанията. Това беше неговото прощално празненство.

Габриела си спомни първия път, когато го видя. Доведоха го в имението Уестбъри тринайсетгодишен — странно момче с мъртви очи, изтръгнато от дома му в Индийския океан, син на прочут пират, обесен пред очите на детето. Дукът го приюти с великодушен жест, прати го в най-добрите училища и го превърна в идеален служител на

Компанията. Малко от някогашното момче беше останало в него. Изглеждаше като перфектния английски джентълмен, с аристократично правилни черти — красиво, изсечено лице, римски нос, волева челюст и пълни, чувствени устни.

Двамата се харесаха от самото начало. Семейните им корени водеха дълбоко в колониите на Индийския океан, въпреки че тя, Габриела, незаконородената дъщеря на дука, никога не бе стъпвала там. И у нея, и у него се таеше копнежа по този далечен, загубен рай. Като деца се измъкваха някъде заедно и си измисляха игри, които им помагаха поне за малко да забравят ада на съществуването си. Когато Родриго замина да учи, го виждаше все по-рядко; но при кратките им срещи чувството помежду им ставаше все по-наситено и страстно. Нужен ѝ беше само един поглед към него, за да почувства в гърдите си изблик на бликаща радост и да усети свободата на бягството, което присъствието му ѝ предлагаше. Те бяха израснали като другари в игрите, но през последната година приятелството им пое своето естествено развитие и разцъфтя в дълбока и страстна любов.

Габриела тичаше към него в знойната нощ, по нежно заоблените хълмове, през ябълковата горичка, за да достигне зеления речен бряг. Той бе там, с разтворен фрак, разхлабена вратовръзка, разкопчал най-горното копче на ризата си. Беше изключителен, изправен в лунната светлина с вдигнато нагоре лице, вдъхващ морския въздух с пълни гърди. Намираше у него всичко, за което беше мечтала — тръпка, романтика, дъх на приключение. Родриго беше този, който щеше да я изтръгне от нейния мизерен живот.

Тя спря на няколко стъпки от младежа, обхваната от блаженството да му се люби, да се наслаждава на ликуващата радост, че това време им принадлежи и никой не може да им го отнеме. Той чувства присъствието ѝ и се обърна. Погледът му беше тежък, изгарящ я отдалече. Тръгна безшумно към нея, омагьосвайки я с властната мъжественост на осанката си. Габриела се чувства невероятно мъничка пред него, докато той улавяше брадичката ѝ и впиваше устни в нейните, завладявайки ги в огнена, страстна целувка.

Пламналата му от желание уста се отдели от нейната, плъзна се по бузата и се потопи в деколтето ѝ. Като насън колосаната ѝ блуза се разтвори под пръстите му и ръцете му се плъзнаха надолу. Дъхът му прокарваше гореща следа по раменете и ключиците ѝ. Той свали

униформата, излагайки голите гърди на момичето на нощния въздух. Ръцете му се плъзнаха по тях, мачкайки ги нежно, и повдигнаха белите полукълба, за да ги приближат към горещите му като жарава устни. Мъжът подразни зърното с трептящия си език, после го засмука, докато колената на момичето не омекнаха.

Той я сграбчи в силните си ръце, алчно плъзна език по сладките възвишения на гърдите ѝ и я поведе към очакващата ги лодка. Единствените звуци, които достигаха до ушите им, бяха ромонът на реката и отривистото дишане на Габриела. Родриго стъпи в лодката с ловките движения на човек, роден за морски живот, без да обръща внимание на клатещото се под тежестта им дъно. Положи я на твърдата седалка, като за последен път вкуси с наслада гърдите ѝ. Когато се опита да се изправи, Габриела сграбчи широките му рамене и го дръпна обратно.

— Родриго — задъхано прошепна тя с одрезгавял глас, — не ме оставяй сега!

— Нима искаш да те взема тук, в лодката? — попита той с дълбокия си тембър, в който все още личаха остатъци от португалски акцент.

Тя мислено благодари на тъмнината, която скри неволно избилата по бузите ѝ руменина. Мисълта, че това е тяхната последна нощ, трепна между тях като искра. Предвкушването на това, което предстоеше, я подлудяваше.

— Не, скъпи. Ще чакам, докато стигнем нашия остров на любовта — каза тя, а сърцето ѝ пърхаше. Техният остров, магическото място, където бе прекарала единствените щастливи мигове от живота си.

Той прочете обещанието в очите ѝ и я погледна пламенно. Тя дишаше учестено, тялото ѝ тръпнеше в очакване на неговата страст. Не можеше да чака повече да се отдаде на единствения мъж, когото бе обичала в живота си. Тук, обляна в лунните лъчи, един единствен, последен път. Прекрасен спомен, който той да отнесе със себе си в самотното пътешествие през моретата.

— Побързай! — простена тя.

Устните му се извиха в усмивка.

— Обикновено аз съм този, който бърза.

Габриела изтръпна до пръстите на краката си от нетърпение. Мисълта, че този великолепен мъж бърза да я има, я изпълни с блаженство.

Той пое дългото гребло и, потапяйки го в реката, оттласна лодката с мощно движение. Двамата се плъзнаха в нощните води. Въпреки тъмнината, девойката виждаше играта на мускулите му под тесния жакет и си помисли колко обича да го гледа как гребе. Още от първия път двамата се срещаха на това място, защото той не искаше и не можеше да бъде далече от водата. В лодката изглеждаше като у дома си, в хармония със себе си, сигурен във всяко движение, господар на живота си. Тръпка премина по тялото ѝ. Гледайки го, виждаше баща му, пирата, и си мислеше, че в Родриго живеят светове, които даже тя не би могла да си представи.

Пътуваха кратко. Островът изплува край отсрещния бряг, малък риф, не по-широк от петдесет ярда^[1]. Наричаха го Върбовия остров заради гъсто растящите по склоновете му дървета, отпуснали към полегатите, влажни брегове острите си листенца. Като деца те играеха тук заедно с по-малкия ѝ брат Кълън, който навсякъде се влачеше по петите им. Понякога плуваха до острова, представяйки си, че е разбойническа пещера, а Габриела — благородна дама, отвлечена на Родриговата бригантина^[2] и заточена на откъснат от света и закона остров. Тук те се бяха смели и вили като вълци с всичките сили на дробовете си, тътрейки се по калните брегове на реката с натежали от тиня крака и незащитени от слънцето глави — весели души, играещи си далеч от суровия живот в къщата на дука. Тук бяха споделяли мечтите си, тук Габриела беше изживяла единствените щастливи мигове в живота си. Родриго съчиняваше приказни истории за това как ще стане пират като баща си, и ще я отведе от опротивелия ѝ живот. Тя разбираше, че това са само приказки, но частица от нея, дори и сега, все пак вярваше в тях.

Родриго завърза лодката край брега с ловки движения. Помогна на спътницата си да стъпи на твърда земя и там, в сиянието на луната, под свода от преплетени листа, Габриела довърши започнатото, като махна шапката си и съблече униформата, която презираше, хвърляйки върху земята всяка дреха. Бавно, както той я беше учил. Всичко трябваше да бъде бавно — като протягаща се на слънце котка. Родриго

я следеше със замъглен поглед, докато сам сваляше дрехите си и откриваше тяло от калена стомана.

Габриела се протегна пред него, триумфираща в красотата на разголената си плът. Вдигна ръце и разпусна къдрите на шоколадовата си коса, които се разпиляха по меко блестящите ѝ рамене. Седемнайсетгодишна, тя притежаваше женствени, прелъстителни извивки, които подлудяваха Родриго. Гърдите ѝ изпълваха големите му длани. Заоблените ѝ хълбоци се надигаха под напора на ръцете му. Тя се вслуша в накъсаното му дишане и почувства в себе си позната горещина.

Тръгна към мъжа, прелъстително полюшвайки бедра. Погали мускулите на раменете му с леките си пръсти и притисна устни към мощните, изваяни гърди. Хапейки го, тя се плъзна надолу по изопнатото му тяло, отпусайки се бавно на колене. Хвана го в ръка, погали го и ѝ се прииска да си поеме дъх. Повдигна глава и го целуна с влажните си устни. Той ахна. Габриела почувства как мъжествеността му нараства и изпълва дланта ѝ. Беше огромен, винаги по-голям, отколкото си го спомняше, жив и тръпнещ под устните ѝ.

— Ти си великолепен. Не съм си и представяла, че мъж може да бъде толкова съвършен.

Той се наведе към нея, целуна я дълбоко и започна да я гали с опитните си ръце. Габриела се почувства лоша, развратна жена в тази среднощна целувка, когато нищо не разделяше голите им тела и нищо не я предпазваше от мъжествената му атака. Почувства, че се дави в топлината на тялото му.

Спусайки устни по бузата, ухото, а после и по врата ѝ, той я обърна с гръб към себе си. Тя усети горещия му език върху плещите си, плъзгащ се бавно надолу към кръста ѝ. В същото време ръката му разтвори бедрата ѝ и легна върху тръпнещата и женственост. Момичето усети такава мощна вълна от желание, че ѝ се стори, че ще изгуби съзнание.

Изведнъж го почувства зад себе си, твърд като стоманена кама, насочена към мекото, влажно лоно, което той бе разбудил с пръстите си. Разтвори устните ѝ с едно-единствено, дивашко движение, подготвяйки се да влезе в нея изотзад. Възпитаният джентълмен беше изчезнал напълно. На негово място стоеше създание, сякаш оживяло от тъмните пиратски нощи, изпълнени с огън и насилие. Изпарил се беше

всякакъв намек за благоприличие. Сега той беше варварин, безжалостен и непоколебим.

Въпреки това слабните ѝ молеха да го поемат. Юмрукът, сграбчил косите ѝ, за да издърпа главата ѝ назад, я накара да си поеме рязко дъх. Възбуждаше я толкова много, че си помисли, че няма да дочака той да утоли пламенното си желание. Искаше го сега, в тяхната последна среща, повече от когато и да било.

Хващайки още по-здраво косите ѝ, той се наведе към ухото ѝ и прошепна нещо на португалски.

— Какво? — задъхано попита Габриела. — Кажи го така, че да те разбере.

Разбира се, той я беше учил на португалски като малка. Тя много добре знаеше какво казва той, но искаше да го чуе пак. Това беше една от игрите им — да го кара да мисли, че разбира по-малко, отколкото всъщност разбираше.

Чу смеха му, идещ от толкова дълбоко, че звучеше като любовен стон.

— Ах, лисо, добре знаеш какво казах.

— Пак ми кажи — подразни го тя. — Просто за да съм сигурна.

— И какво точно искаш да чуеш? — попита той в ухото ѝ. — Че никога не съм желал жена, както желая теб? Че когато сме заедно, се чудя дали някога бих могъл да имам нужда от нещо друго? Или че съм глупак да те напусна? Може и глупак да съм, *caricia*^[3]. Обаче трябва да замина.

Тя се обърна и обви ръце около шията му, игриво гризайки основата на врата му.

— Ти винаги би могъл да изпълниш обещаното и да ме отвлечеш оттук. Само с теб ще тръгна.

Габриела усети тъга в гласа му, когато той каза:

— Бих искал да можех.

Опитвайки се да не мисли за безкрайните нощи, в които него нямаше да го има, а да си представя само радостта при завръщането му, тя го прегърна здраво.

— Нищо, скъпи. Това са само две години. Трябва да помним това и да бъдем смели. А когато се върнеш... когато се оженим...

Почувства как той застина и изведнъж охладня — нещо, което не му се беше случвало, откакто пристигна тук. С резки движения свали

ръцете ѝ от врата си и отстъпи назад.

Помежду им легна напрегнато мълчание. Габриела се чувстваше като обляна с кофа студена вода. И тъй като той не казваше нищо, за да наруши мълчанието, тя пое инициативата.

— Родриго, какво има? Какво казах?

— Аз няма да се връщам. — Той се наведе и затърси панталоните си.

Габриела притихна за миг, гледайки го как се облича.

— Не казвай това. Дори и на шега.

Той извърна глава и луната очерта профила му. Чертите му бяха сурови и странно зли.

— Уверявам те, че не се шегувам.

Габриела седна стресната.

— Какво искаш да кажеш?

Той не отвърна, методично навличайки дрехите си една след друга. Тишината звънтеше между върбите, отделяйки я от него като стъклена стена.

— Отговори ми!

Той пристъпи бавно към нея и нежно прокара пръст по бузата ѝ.

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

— Както ти харесва повече.

Тя положи усилие да преглътне задушаващата я обида.

— Но ти ще се върнеш...

Той замръзна, а ръката му рязко се отдели от лицето ѝ.

— Родриго? — извика тя, опитвайки се да подтисне паниката си.

Той не отговори. Момичето се надигна.

— Тогава ме вземи със себе си. Сега. Можем да заминем тази нощ...

— Ах, Габе. Ти не разбираш. Ти просто не влизаш в плановете ми.

Тя не можеше да повярва.

— *Как така* не влизам? Та ние имаме едни и същи мечти!

Той се извърна от нея.

— Грешииш. Не мечтаем за едно и също.

— Но, Родриго, как...

— Моля те, не ми задавай повече въпроси. Не ме карай да те наранявам повече, отколкото трябва.

Лошо предчувствие заседна като леден къс в сърцето ѝ.

— Господи, Родриго! Какво си си наумил?

Той ѝ хвърли поглед, който не бе виждала от години — студения, празен поглед на някогашното момче.

— Най-сетне ще получа своето отмъщение.

[1] Ярд — 0.941 м. — Б.пр. ↑

[2] Бригантина (ит.) — малък двумачтов кораб, използван най-често от пирати заради бързината и маневреността си. — Б.пр. ↑

[3] Carícia (порт.) — миличка. — Б.пр. ↑

1.

Лондон, 1832

Осем години по-късно

Пиратът ритна вратата и прекоси кабината на дамата. Огледа скупчените, изплашени жени и като кимна към прислужничките, изръмжа:

— Вън!

Хвърляйки безпомощни погледи към господарката си, те се изнизиха през вратата, оставяйки я насаме с прочутия корсар — Родриго Соро, бичът на Индийския океан.

С арогантна вежливост той пристъпи към койката, където тя лежеше треперееща, свита към стената в безполезен опит да се отдръпне от него. Той се наведе, притегли я към себе си и обезсили съпротивата ѝ с целувка.

Тя го отблъсна, добила сили от яда си, но той не ѝ обърна внимание. Бутна я обратно и дивашки разкъса дрехата ѝ, разголвайки бялото ѝ рамо. Стотици гърла ахнаха около тях.

— Ще трябва първо да ме убиеш — изкрещя тя, задъхана от борбата. — Никога няма да се подчиня на безумните ти желания!

Подсмихвайки се самодоволно, той ѝ подхвърли с подигравка:

— Преди беше по-мила!

— Това беше преди да се превърнеш в отвратителен негодник.

— Но отвратителният негодник ти харесваше, когато бяхме деца — припомни ѝ той.

— Само се преструвах. И беше преди да започнеш да унищожаваш корабите на страната ми, за да утолиш дивашката си алчност!

— А какво направи твоята страна за мен — изрева гневно пиратът — освен да обеси баща ми и да ми отнеме името? Нехая за Англия, *caricia*. Интересуваш ме само ти.

Тя се дръпна, тъй като той се приближаваше отново.

— Изпусна шанса си, Родриго. Ти ме обичаше, но ме изостави, за да преследваш жестоките си цели. Дяволско изчадие такова! Никога вече не бих повярвала и на една твоя дума! Никога вече няма да ти повярвам.

Пиратът отстъпи и зае мелодраматична поза в гаснещите светлини. С тежка въздишка той извиси глас с ръка на сърцето си.

— От името ми се боят надлъж и нашир Индийския океан — от Африканския нос до морето на Целебес^[1]. Плячкосвал съм кораби и съм събрал съкровища, достойни за кралски откуп. Но без любимата жена аз съм половин човек!

Отдалече се чу вик:

— Ахой, капитане! Английски фрегати^[2] на хоризонта.

Пиратът се озърна към тъмното място, където бе оставил любимата си.

— Никога не съм желал жена, както желая теб. Глупак съм, че те напускам. Въпреки това трябва да замина, макар и временно. Но добре запомни, моя единствена любов — нищо не е свършило между нас!

Завесата падна. Настъпи моментна тишина, последвана от гръмки ръкопляскания. Светлините се усилиха, дамата стана и излезе от сцената. Пиратът се опита да я последва, но аплодисментите станаха оглушителни. Завесата се вдигна отново. Замръзнал в опита си да се измъкне, пиратът пристъпи в средата на сцената и се поклони. И тъй като публиката тропаше с крака, корсарят смъкна шапката с пера от главата си, хвана златните си коси и дръпна. В ръката му остана перука, излагаща на показ мрежичка за коса. Мрежичката се беше килнала и по раменете на корсаря висяха шоколадови къдри. На негово място вече стоеше Габриела Аштън-Крос, звездата на лондонската сцена. Тя бавно протегна напред обувия си във висок ботуш крак и се поклони с мъжествено-префърцунен жест, така че носът ѝ почти докосна пода. Този номер винаги успяваше да изтръгне възхитено ахване от публиката — толкова пиратски и сложен беше, при това изпълняван от същество, тъй очевиден женствено и въпреки това в продължение на няколко часа успяло да заблуди всички.

Габриела стоеше зад светлините на рампата като зад бариера и се кланяше. Чувстваше малка близост с тълпата, която бе покорила с изпълнението си. Те бяха просто инструмент за постигане на целта ѝ. Усмихна се механично и хвърли поглед зад кулисите, където щеше да

си отдъхне преди последното действие. Оттам улови погледа на по-малкия си брат Кълън, на чието лице имаше изражение, каквото тя не бе виждала досега.

Той беше момчешки красив млад мъж на дваайсет години, с пет по-млад от нея, с пепеляворуса коса и тъжни сини очи.

Незаконни деца на дука на Уестбъри и любовницата му, двамата се сближиха особено много, откак в ранното им детство майка им беше умряла и те останаха в ръцете на баща си.

Не беше необичайно за Кълън да гледа представлението иззад кулисите и да се разхожда из театъра. Някои седмици идваше всяка вечер, толкова безпомощен се чувстваше без Габриела. Когато тя се изправи и му се усмихна, Кълън ѝ помахаше, викайки я да дойде. Това беше толкова необичайно, че събуди любопитството ѝ.

С един последен поклон Габриела напусна сцената, последвана от хор разочаровани въздишки, и отиде да види какво става. Кимайки разсеяно на поздравленията на актьорите, тя профуча край тях като стрела.

— Трябва да говоря с теб веднага — провикна се брат ѝ през шумотевицата.

Преди да успее да каже още нещо, режисьорът Хъмфри Холингстед, пробивайки си път през струпаните хора, се приближи към тях. Само един поглед беше достатъчен на Габриела да разбере, че пак е ядосан.

— Госпожице Аштън-Крос, вие пак преправяхте репликите си.

— Ами да, господин Холингстед, май тъй стана.

Той сграбчи гъстата си къдрава коса и направи няколко драматични движения, все едно я късаше.

— Ще ме подлудите! Все променяте текста! Никога не знам какво ще кажете в следващия момент! Всяка вечер играете различна пиеса.

— Мислех, че имам това право — обясни му тя, свивайки рамене. — В крайна сметка, аз написах тази пиеса. Нали, Кълън?

Като усети, че тя може да го намеси в спора, Кълън побледня.

— Ако не прекратите това — предупреди я Холингстед, — ще се почувствам принуден да премина към действие и да ви уволня.

Кълън отвори уста да каже нещо. Познавайки обаче склонността, на брат си към капитулация, Габриела се изстъпи пред него.

— Вие имате нужда от мен, господин Холингстед. Само привкусът на скандал, който аз придавам на тази пиеса, привлича публиката към нас.

— Предупреждавам ви, госпожице Аштън-Крос. Искam текстът да бъде представен както си е в последното действие. *Както си е*, госпожице Аштън-Крос. Това е заповед.

— *Заповед?* — Тя хвърли лукав поглед към Кълън, който извърна притеснено очи. Заповедите не й бяха по сърце и всички знаеха това. Холингстед също. Беше заповядал на Габриела да иде в леглото му и тя бе отказала.

Изад кулисите се запромъкваха почитатели и изблъскаха Холингстед встрани. Бяха главно мъже, някои с гардении в ръце, но всички с изражението на покорни поклонници, жадуващи добра дума. Между тях имаше артисти, дендита и контета от най-разпуснатата част на Лондон. Барон Суолбърг и неговото ексцентрично обкръжение, в което се движеше и гърбавият му братовчед, току-що пристигнал от Германия. Граф Лигейт и развратните му приятели. Романистът Бълуър-Литън, чиито ръце внимателно опипваха Габриела, също беше тук, заедно с толкова други женкари от висшите класи на обществото, чиито животински навици сякаш бяха поощрявани от променящата Англия реформа. Всички до един привлечени единствено от шокиращата чувственоcт на пиесата — и от нея.

Като забелязаха Габриела, те се втурнаха вкупом към нея, почти събаряйки я от ентусиазъм.

— Не можем да говорим тук — каза тя на Кълън. Той започна да пробива път през навалицата и тя го последва плътно.

— Казах ти, че няма да спре при нас — каза един поет на приятеля си. — Никога не спира.

— Може би слуховете — предположи друг. — Може би тя просто не се интересува от мъже.

— Чух, че наистина познавала пирата, когато той живеел в Англия. Затова го играе толкова правдоподобно.

Мъжът се обърна и се взря във видението, приближаващо срещу тях.

— Чух... — той прилепи уста до ухото на другия и зашепна остро.

— Не! Не може да бъде!

Игнорирайки клюките, братът и сестрата си пробиха път през данданията до нейната съблекалня, където масите вече бяха отрупани с гардении. *Индипендънт* беше писал веднъж, че актрисата ги обожава, тъй че оттогава насам я засипваха с тези цветя, докато беше започнало да ѝ се струва, че някой ден ще се задуши от тежкия им аромат.

— Защо е това бързане? — попита тя, приближавайки се към масата, за да изхвърли цветята.

— Татко прати да те заведат при него.

Габриела помълча миг, за да възприеме думите, после се извърна като в транс, изпускайки забравените цветя край масата.

— Изпратил е хора да ме отведат при него?

— В бележката пишеше да се явиш веднага. Чака те в Уестбъри Хаус.

Тя вдигна очи, срещна погледа му и разбра, че и той осъзнава значението на случилото се. Нито веднъж през всичките години, след като напусна една нощ имението му в провинцията, Дъглас Крос не я беше викал.

След като Кълън излезе, Габриела застана пред огледалото и започна да маже лицето си с крем. Забеляза, че ръката ѝ трепери и се нарече глупачка. Ако дукът я викаше, това можеше да означава само едно: извоювала си е нещо като победа. Изведнъж в гърдите ѝ забълбука огромно вълнение. Какво друго можеше да означава?

Чуваше, как отвън брат ѝ дипломатично обяснява на почитателите ѝ, че е била извикана по спешност и нейна дубльорка ще заеме мястото ѝ. Тя изскочи от гримьорната, все още облечена в пиратския си костюм със шокиращо тесните му мъжки панталони, червена риза, жълт пояс около кръста и шарена жилетка, отметната от дясната страна, за да открие камата ѝ.

Безспорно тя беше красива жена със силни черти, които, с повече сценичен грим и опъната назад коса, можеха да минат и за мъжки. Гласът ѝ беше нисък и силен, което подсилваше илюзията. Но без грим и с разпуснати кестеняви коси беше трудно да си представи човек как успяваше да мине за същество от другия пол. Очите ѝ бяха женски, с онзи ясен кобалтов цвят, който беше наследила от френската си баба, сияещи с блясъка на подтискана страст и затова изглеждащи някак сънливи; но тези очи бяха и бдителни, пронизващи със своя отбранителен поглед, сякаш опълчващи се срещу всеки, дръзнал да

премине бариерите, които бе издигнала около сърцето си. Габриела не се досещаше, че очите ѝ привличаха мъжете като магнит, но за това се говореше отдавна из задните стаички на Лондон.

Недоволно мърморене се понесе от тълпата.

— *Трябва* ли да си ходите? — простена един от поетите, притежаващ известни привилегии зад кулисите. — Чаках четири ужасни месеца, за да ви видя!

Намираха я великолепна, надарена, почти магьосница. Това ѝ напомняше колко непоносима и неприемлива беше била за баща си в неговия свят на перфектен британски ред и почтеност.

Тя почувства още една необичайна за нея нервна тръпка. В къщата на баща си тя бе нищожество. Какво ли ще заvari там, когато пристигне?

Кълън я придружи до алеята зад сцената, където я чакаше файтон. Габриела спря за момент, преди да влезе в кабината, гледайки брат си в очите. Леко докосвайки ръката му, тя го увери, че всичко ще бъде наред.

Файтонът се заклатушка в гъстата мъгла. Габриела се облегна назад и пое дъх на пресекулки, докато умът ѝ трескаво работеше. Можеше ли това да е мигът, който бе чакала? Беше ли възможно всичката тази работа, решителността, страданието да са постигнали най-сетне своята цел?

Тя стисна ръце в скута си, опитвайки се да успокои развълнуваното им треперене, и си припомни времето, когато беше седемгодишна. Тя и двегодишният Кълън бяха току-що пристигнали в провинциалната къща на баща си скоро след трагичната смърт на майка им. Дукът ги приюти, но под постоянния натиск на Хейстингс, неговия законен син и наследник, отрече бащинството си и в крайна сметка се огъна пред настояванията на първородния, че сирачетата трябва да заслужат подслона си. Габриела стана прислужница, а когато порасна достатъчно, Кълън бе пратен да работи в конюшните.

Дълги години Габриела тайно плачеше всяка вечер в леглото си. Кълън беше твърде малък, за да помни майка им, но на момичето тя липсваше невероятно много, липсваше ѝ споменът, че някой я завива вечер, че я прегръща — дори когато дъхът на онази, която я целуваше,

вонеше на джин. Тогава Габриела не можеше да разбере какво бе направила майка ѝ и защо я арестуваха.

Но с годините тя растеше в къщата на дука и малко по малко започна да нарежда парченцата от историята на майка си и да чувства негодуванието ѝ. Тропическият остров Бо Балон, загубеният дом на майката, се превърна в центъра на Габриелините мечти.

Когато беше на седемнайсет, току-що напусната от единствената си любов, и изживяваше най-ужасната нощ в живота си, тя измъкна Кълън от леглото в разпукналата се зора и двамата напуснаха имението Уестбъри завинаги. Тъй като нямаше къде да иде, Габриела спря някаква възрастна дама в Хайд Парк и я попита дали не би могла да ѝ даде каква да е работа. Дамата се оказа несравнимата Сара Сидънс, най-великата актриса на своето време. Вече старица, госпожа Сидънс отдавна се бе оттеглила от сцената, но нещо в смелото, дръзко момиче плени сърцето ѝ.

Тя я приюти и насочи поразяващото присъствие на Габриела към няколко малки роли в представления на свои приятели. Постепенно разпозна в младото си протеже искрата на истинския талант, ала също така и импулсивност, и липса на дисциплина, които трябваше да бъдат обуздани. Но веднъж тя подхвърли на момичето, че, добре изградена, една театрална кариера би могла да бъде пътят към изпълнението на безкрайно много цели и мечти. Затова и започна да я обучава в изкуството на драмата, в което Габриела се оказа безкрайно послушна ученичка, и на дисциплина — за съжаление предметът, по който младата дама отбелязваше най-слаб напредък. После я прати в провинцията, където Габриела започна да си пробива път през купищата незначителни роли, които често я караха да се усъмни в желанието си да изучи прилежно този занаят.

Времената не бяха благоприятни за работа в театъра. Вече няколко години страната беше заседнала в тежка финансова криза и публиката намаляваше застрашително с всеки изминал ден. Хубавите женски роли бяха окупирани от звездите, затова на госпожа Сидънс ѝ хрумна да използва необичайно дълбокия глас на Габриела като предимство — предложи ѝ да се дегизира като мъж. Младата актриса последва съвета ѝ и игра в няколко не особено интересни пиеси в продължение на година, усъвършенствайки се постепенно, докато един ден получи ролята на Яго и пожъна небивал успех. Много скоро

театралната публика започна да се стича на тълпи към Стратфорд^[3], за да гледа изпълнението ѝ. Не след дълго „Отело“ бе поставен и на Хеймаркет^[4], където спечели още повече почитатели.

Играта беше започнала вече да ѝ омръзва, когато един ден съзря своя шанс.

Намаляващите богатства, които бащината ѝ Британска източноиндийска компания внасяше в хазната на империята, не бяха в състояние да компенсират кризата. А в далечния Индийски океан положението на компанията се утежняваше от всеизвестния в момента пират Родриго Соро, който преследваше британските кораби със стръв и злоба, невиджани от златните години на пиратството отпреди цял век. В изблик на вдъхновение Габриела осъзна, че може да използва интимните си познания за корсаря, за да напише пиеса, която едновременно да унизи баща ѝ и да постави Лондон в краката ѝ.

Историята на Родриго беше сякаш създадена за сцената. Той беше син на известен пират, дръзнал да се противопостави на английската хегемония във водите край Сейшелските острови^[5]. След залавянето и обесването на размирника дукът на Уестбъри доведе момчето в Англия и го взе под покровителството си. Решен да цивилизова младежа, дукът го назова по английски Родерик Смит и пое грижата за образованието му, пращайки го в Хейлибъри, подготвителното училище на Източноиндийската компания. Родриго се оказа надарен и волеви ученик, способен да изтърпи предразсъдъците на съучениците си — и особено тези на Хейстингс — със завидно спокойствие и безразличие, което накара всички, включително и Дъглас, да се чувстват като глупаци. По-късно, по време на първото си пътуване до Източна Индия, Родриго надхитри всички, като опря кама о гърлото на капитана и пое командването на кораба. Той стана не просто пират, той се превърна в най-безпощадното чудовище, което някога бе върлувало в тези води, може би най-вече благодарение на образованието, получено от Компанията. Беше известен като Симба, Лъва, заради необикновената си португалска красота и поразяващи лъвски очи — и никой от Кралските военноморски сили не беше в състояние да го надвие.

Габриела знаеше тази история по-добре от всеки друг и интуитивно усещаше как най-точно да изиграе ролята му. Пиесата се прочу като „Отмъщението на Лъва“, но истинското ѝ предназначение

бе да вбеси Дъглас Крос, да раздуха скандал и да го унизи лично до такава степен, че да не може повече да я пренебрегва. Да го накара да ѝ даде онова, което искаше, та в най-лошия случай просто да уталожил беса ѝ.

Сега баща ѝ я беше повикал спешно по време на представление. Това със сигурност значеше, че най-накрая планът ѝ беше успял!

[1] Целебес — остров в Индийския океан. — Б.пр. ↑

[2] Фрегата — лек тримачтов кораб. — Б.пр. ↑

[3] Стратфорд на Ейвън — родният град на Уилям Шекспир, намиращ се близо до Лондон, прочут с театрите си, между които Кралският Шекспиров театър, Лебедовият (Суон) театър и други. — Б.пр. ↑

[4] Хеймаркет — централна улица в Лондон, преминаваща от площад Пикадили към Трафалгар Скуеър и Националната художествена галерия. На нея са разположени някои от най-престижните театри в столицата. — Б.пр. ↑

[5] Сейшелски острови — малък архипелаг от 111 острова в Индийския океан, близо до о. Занзибар — Б.пр. ↑

2.

Уестбъри Хаус беше квадратна сграда на площад Гросвърнър, украсена с величествени статуи на средновековни воители. Мъглата, мистично плуваща в лунната светлина, обгръщаше гранитните фигури като ефирен плащ, придавайки им нещо зловещо. Сградата беше импозантно творение, предназначено сякаш да внушава страхопочитание и да показва на света какъв бележит мъж живее в нея.

Треперейки от хладния пролетен въздух, Габриела стоеше пред къщата, покрай която бе минавала толкова много пъти, но в която не беше влизала никога. На стъпалата видя неколцина мъже, които явно току-що си тръгваха. Бяха от онзи тип важни правителствени служители, които често бе наблюдавала, скрита в някое ъгълче на величествения дом на дука. Разпозна могъщия върховен съдия Мартин Матсън, който не можеше да бъде сбъркан заради изключителната си прилика с корабен плъх. Когато преминаха покрай нея, тя дочу недоволното им мърморене и думите „робство“ и „Бъкстън“. Щом отминаха, тя почука на вратата.

Икономът я поздрави с пресилена учтивост и я въведе вътре. Всичко наоколо притежаваше мрачния вид на крепост. Мечове, копия и щитовете покриваха студените каменни стени, създавайки впечатление за сурова, мъжествена властност.

— Негова светлост и господин лордът ви очакват — обяви икономът. Приглушението му глас отекна в каменните стени.

— Господин лордът? Да не би Хейстингс да е тук?

— Маркиз Брекънридж, мадам — поправи я слугата.

Това не беше добра новина. Тя презираше Хейстингс от момента, в който го видя, когато майка ѝ се бореше за живота си. След като Габриела и Кълън се преместиха в имението Уестбъри, тринайсетгодишният Хейстингс, който никога не прие позорната вест, че тя му е сестра, се закле да направи живота им ад и се зае със задачата с отмъстителност и добре пресметната злоба, които ѝ дадоха горчив урок за човешката същност и я накараха да порасне

преждевременно. Винаги, когато ѝ се струваше, че е достигнал границите на човешкото безсърдечие, той я изненадваше с някоя свежа идея по въпроса.

Маркизът беше прекарал последните осем години в Индийския океан, двете най-скорошни от които като губернатор на Сейшелите. Преди месец се завърна в Англия, за да прекара отпуска си. Габриела си беше поставила за цел да не го среща. Дори когато бе дошъл в театъра и беше пожелал аудиенция, тя го отблъсна. Бе ѝ доставило огромно удоволствие да може да си позволи да не го пуска, просто за разнообразие.

Сега тя последва иконома през огромната гробница, която представляваше тази къща, изкачвайки три широки стълбища. Пред спалнята на баща ѝ служителят се поклони почтително, разтвори един портал, достоен за Гаргантюа, и беззвучно я покани вътре.

— Ако Ваша светлост се нуждае от мен, ще бъда на разположение — произнесе сковано той.

Дъглас Крос, дванайсети дук Уестбъри, пети маркиз Брекънридж, граф на Бландфордшир и околните земи, лежеше в леглото си с балдахин, облегнат на планина обвити в креп възглавници. Дори легнал, той демонстрираше внушително държание и осанка. Косата му бе вече побеляла, но с онзи рязък сребрист оттенък, който го правеше още по-забележителен. Излъчването му беше толкова патрицианско, че никой не би могъл да сбърка истинското му положение на влиятелен член на съсловието на перовете и директор на мощната Британска източноиндийска компания.

Изправен както винаги, Хейстингс Крос седеше на един стол край баща си, точно под голяма карта на Сейшелските острови. Тъмнокос, с остър нос, който му придаваше вид на преследвана птица, той имаше тъмни, блестящи очи, в които личеше злобата му. Ръцете му, стиснали конвулсивно ръкохватките на стола, напомняха нокти на ястреб.

Гледайки го под картата, Габриела нямаше как да не си помисли, че той сега е губернатор на островите, които се бяха превърнали в мания за това семейство. За първи път Дъглас Крос стъпил там като млад мъж, когато те все още били френска колония, и се влюбил в несравнимата им красота и спокойствие, които правеха от това място

истински земен рай. По време на престоя си той срещнал младата и очарователна Каприс Аштън, потомка на една от най-старите френски фамилии на архипелага. Родителите ѝ били починали един след друг, като ѝ оставили памуковата плантация Бо Валон.

Сякаш Бог прещал Дъглас Крос. Богатият дук се влюбил в Каприс веднага. Бил женен, но я уверявал, че това е брак по сметка, че не може да гледа жена си, че тя е фригидна и посещава леглото му само за да осигури на рода син и наследник. Че с години се е опитвала да забременее и когато най-сетне успяла, напуснала дука, за да отиде в провинциалното му имение и да прекара девет месеца на легло, докато износи Хейстингс. След раждането не напуснала вече леглото и се превърнала в инвалид, постоянно оплаквайки се от безразличието на съпруга си.

Разказът трогнал Каприс и пробудил у нея съжаление към самотния дук. Тя станала негова любовница, но въпреки това отказала да се върне с него в Англия. Мисълта да напусне мястото, където била толкова щастлива, където била тъй дива и свободна, окъпана през всички годишни времена от лятното слънце, била за нея непоносима. Останала глуха за всичките му молби. Затова един ден Дъглас просто купил ипотеката на Бо Валон и ѝ предложил сделка. Ако склоняла да го последва в Англия и да прекара там две години като негова любовница, той щял да ѝ върне документите изплатени и изрядни.

Тя отпътувала, ненавиждайки всяка минута, прекарана далеч от нейния рай. Двете години се превърнали в три, после в четири, а Дъглас, който сякаш все повече се вманиачавал по нея с течение на годините, все намирал извинения да не ѝ върне собствеността.

Постепенно Каприс осъзнала, че той няма никакво намерение да ѝ я даде обратно — това просто бил капанът, в който я държал близо до себе си. Нямало да ѝ помогне и да го напусне заради друг мъж. Дъглас нямало да продаде имението на никаква цена, независимо колко богат бъде купувачът. Въпреки че бе едва седемгодишна, когато майка ѝ беше умря, Габриела все още помнеше мъката в гласа ѝ, когато ѝ разказваше тази история. „Не трябваше да напускам Махе“ — беше ѝ казала тя, избухвайки в ридания. „Започнах да умирам в момента, в който си тръгнах от Бо Валон.“ Това бяха последните ѝ думи.

Когато се роди Габриела, а после и Кълън, дукът затегна още повече мъртвата хватка около своята красива френска наложница.

Насилствената им връзка се влошаваше. Разяждан от ревност и подозрения, че Каприс допуска в леглото си и други англичани, Дъглас сухо отрече бащинството си, когато тя се опита да ходатайства за правата децата си върху имението на Сейшелите. Усещайки, че всичко е безнадеждно, Каприс изпадна в отчаяние и започна да пие.

Борбата ѝ с Дъглас беше обречена и затова един ден, след като гаврътна за кураж порядъчно количество джин, тя отиде в Уестбъри Хаус и заплаши любовника си с пистолет в ръка, че ако не ѝ върне дължимото, ще го убие. Скараха се и тя стреля точно когато съпругата на дука — майката на Хейстингс — влизаше в стаята, за да види какво става. Куршумът я улучи в гърдите и тя издъхна почти веднага.

По време на процеса, който последва, никой не спомена и дума за това, че убийцата Каприс Аштън е била любовница на благородния дук Уестбъри. Напротив, беше обявено, че е някаква луда французайка, която никога не е виждал. Тя бе обесена публично в Нюгейтския затвор заради неговото мълчание.

И не друг, а Хейстингс превърна живота на Габриела в ад. Идваше от време на време в сиропиталището, където я бяха настанили временно и, преструвайки се, че иска да се сприятели с нея, я извеждаше на разходка из лондонските улици, карайки я насила да разказва за екзекуцията на майка си. Когато стигаше до мястото, където майка ѝ се задушаваше в примката на бесилото, той се навеждаше към нея и прошепваше: „Ето какво правим с лошите момичета тук, в Англия. Бесим ги.“ Когато бе погледнала с ужас в очите му, той беше добавил: „Не ме ядосвай, защото може да направим същото и с теб“. Плашеше я така години наред. Всеки път, когато сбъркаше нещо, тя изпаднаше в паника, защото се страхуваше да не обесят и нея. И до ден днешен сънуваше как я окачват на въжето, докато Хейстингс наблюдава и се смее, разположил се в крчмата „Сврака и халба“. Това беше единственото, от което се бе страхувала в живота си.

Хейстингс вдигна очи към нея. Тя стоеше пред него все още облечена в сценичния си костюм.

— Господи, изглеждаш като глупачка — подигра ѝ се той. Тя не помръдна от мястото си, вирна брадичка и го погледна дръзко в очите.

— За да ме критикуваш ли прати да ме извикат? — попита с най-надменния тон, на който беше способна — беше го научила от него

още като малка.

— Ще е по-добре за теб да не ни дразниш, млада госпожице, след всичко, което си позволи — забеляза дукът. Тя срещна погледа на баща си и усети познатата тъга, която я обхващаше винаги в негово присъствие. Понякога си мислеше, че усеща в погледа му частица от любовта, която бе изпитвал към Каприс. Въпреки че никога не би си го признал, той май също страдеше от смъртта ѝ. Понякога на Габриела ѝ се струваше, че може би той обича мъничко сирачетата, родени от любовницата му. Но не и след като Хейстингс избълва отровата си срещу им. Не и след като се погрижи да не им остави никаква надежда.

— Името ми, *Ваша светлост*, е Габриела. Опитайте се да го използвате някой път — Наричаше го „Ваша светлост“, понеже той настояваше, но винаги влагаше нотка на сарказъм в гласа си.

— Името ти — възрази той — не е Крос, въпреки че продължаваш да се кичиш с него и да срамиш една благородна фамилия.

— Ако името ми *не е* Крос, то е, защото вие отричате правото ми да го нося. Но всеки в Лондон знае, че съм ви дъщеря. Каква полза да го отричате?

— Всеки го знае, защото ти продължаваш да се пъчиш с името ни. И не само правиш това без позволение ми, но и го позориш, свързвайки го с фамилията на майка си, и го използваш, за да печелиш популярност с онази тъй наречена постановка!

— Не личи да ви е било грижа *какво* е името на майка ми, когато сте я взел в леглото си, без да си усложнявате живота с бракосъчетания!

— Няма да позволя да ми говориш така! — изкрещя дукът.

— Противно на мнението ви, *Ваша светлост*, вие нямате власт над думите или действията ми. Искате да ми отнемете името и рожденото право, но си оставяте привилегията да критикувате всяко мое движение. Що за лицемер сте!

— Наричаш ме *лицемер*, задето осъждам непрестанните ти изстъпления? Задето се позориш, излагайки своенравния си характер на сцената? Задето си избрала за възхвалите си онова неблагодарно пале?

— Никога не съм си и помисляла да възхвалявам Родриго. Просто исках да ви унизя.

— Ти си безсърдечно момиче.

— Чудя се от кого ли съм се поучила.

Внезапно Хейстингс се разсмя.

— Ах, Габи. Докато бях в чужбина си мислех, че ще се промениш в мое отсъствие. Струваше ми се, че вече си се превърнала в меката жена, която обещаваше да бъдеш. Но не и след като отвори прелестната си уста, за да си покажеш зъбите.

Как го мразеше! Обърна се към вратата с намерението да си тръгне.

— Нямам намерение да търпя това. Мислех, че сте ме повикали тук, за да ми кажете, че ще върнете онова, което искам.

— Бедата е, Габи, скъпа, че не можем съвсем да проследим нишката на мислите и желанията ти. Ти си сложна натура. И ми се струва, че искаш твърде много.

Тя се обърна към Хейстингс с блеснал поглед.

— Добре знаеш какво искам. То е същото от деня, в който бях натикана в онзи частен затвор, който наричахте дом. Искам свобода далеч от това общество, което ме отхвърля не заради това, което съм, но заради неудачата, която представлява моето раждане. Вие не бихте могли да разберете това. Мислите си, че положението ви на този свят ви се полага по право. Не знаете какво е да се чувстваш чужденец в собствената си страна, в собствения си дом. Да се срамуваш, дето си се родил извън категориите на обществото.

— Права си — провлачи Хейстингс, изучавайки ноктите си. — Не бих могъл да го разбера.

— Искам да напусна Англия и да взема Кълън със себе си. Искам да съм независима от вас двамата. И в крайна сметка искам онова, което е по право мое — искам Бо Валон. Земята, която вие, Ваша светлост, отнехте от майка ми и държахте пред нея като стръв. Земята, която подарихте на скъпоценния си син за двайсет и първия му рожден ден, въпреки че не е ваша, за да си позволявате да я подарявате. Същата тази земя, която той използва да ме държи в подчинение, както вие правехте с майка ми. Дължите ми това за всичко, което сте ми причинили. Не бих се примирила с нищо по-малко.

Хейстингс се обърна към Дъглас.

— Виждате, татко, тя просто иска да я подкрепяте, докато продължава да плюе отровата си срещу вас. Малко благодарност може

би ще ти е от полза, Габи. Кажу какво искаш, защото виждам, че главната ти цел е да ни притесниш.

— Веднъж да замина оттук с Кълън, кълна ви се, че повече няма да ви притеснявам. Всъщност мисля, че всички ще бъдем доволни да очистим името на семейството от позора. Честно казано, и двамата ни е срам, че принадлежим към него.

— Теб те е срам! Далилата^[1] на лондонската сцена и безгръбначният ѝ брат! Мисля, че би *трябвало* да се срамуваш от това.

— Ставаш патетичен, Хейстингс. Губернатор на Сейшелите, каква жалка шега. Ти си си все същото злобно биче, което завижда на другите, понеже имат нещо общо с рая, а то няма. И затова иска да го притежава.

— Достатъчно — прекъсна я Дъглас. — Повиках те тук, за да ти съобща, че победи.

Тя замръзна и цялото ѝ същество застана нащрек.

— Победих ли?

— Можеш да получиш онова, което желаш. Хейстингс щедро предложи да ти предаде собствеността си над плантацията на Махе. Можеш да си я вземеш.

Тя го погледна с подозрение.

— А в замяна на това?

— В замяна на това ще напуснеш страната незабавно... Уморих се от тези глупости. Ще престанеш да носиш името Крос. Ще се откажеш от кариерата си. Няма да има повече представления. Ще прекратиш този фарс, наречен пиеса. Ще откажеш разрешение тя да се играе повече. Това са моите условия. Искам отговор веднага.

— Приемам — каза Габриела. Най-сетне, след всички тези години на робски труд тя получи, каквото искаше. Най-сетне получи възможност да осъществи мечтата на майка си. Каприс нямаше да е умряла напразно.

— Искам договора да бъде подписан пред мен от адвокат, който аз ще избира — настоя тя. — Не че не ви вярвам — прибави тя, поглеждайки Хейстингс със сарказъм. Той ѝ се ухили като ястреб, току-що изпуснал плячката от ноктите си.

— Ще бъде сторено — съгласи се дукът. — Трябва да отпътуваш в срок от две седмици. Хейстингс ще тръгне преди теб на по-ранен

кораб и ще уреди заминаването ти. Използвай времето си, за да уредиш всичките си дела и да сложиш край на тази нелепа постановка.

Излизайки, тя поспря с гръб към стаята. Беше тихо като в гроб. Можеше да усети погледите им върху гърба си, изчакващи да видят какво ще направи. Тя се обърна и погледна баща си във воднистите очи.

— Може би открихме начин да запълним празнината помежду си, дори това да е невъзможно с Хейстингс.

После се обърна и погледна ненавистния си брат. Надяваше се да види някаква следа от поражение на лицето му. Но ако беше загубил някаква битка по време на срещата им, това не личеше по нищо в пресметливия израз на предателските му очи.

[1] Далила — Библейска героиня, коварна жена, отрязала косите на любимия си Самсон, в които се криела силата му и така го погубила. — Б.пр. ↑

3.

Доклънд беше един от лошите квартали в Лондон, но Габриела го прекосяваше без страх, с безразсъдното безгрижие на човек, тъй свикнал със заобикалящата го среда, че вече не вижда опасностите, на които тя го излага. Тя винаги беше обичала района около реката, където майка ѝ и тя, още като малка, ходеха да гледат страхотно интересните индийци, доведени от далечната страна отвъд океана. По това време Източноиндийската компания, позната на широкия кръг служители като Компанията на Джон, царстваше над моретата. Най-престижната и мощна търговска компания в света, тя се движеше неуморно като огромен часовников механизъм, за да бъде в крак с вноса на подправки, памук, селитра, порцелан и чай. Но напоследък в Компанията се забелязваше сериозен спад. Говореше се даже, че добрите стари кораби ще бъдат заменени от параходи, за които се носеше слух, че ще прекосяват разстоянието до Индия за половината от времето, нужно на обикновените платноходи. Това беше поредният знак за промяната, настъпваща навсякъде по света. В желанието си да запази спомена за майка си, Габриела все още предпочиташе да живее близо до така любимите на Каприс докове. Тази вечер обаче източноиндийският док бе тих като гроб, а разбитите му каменни пътеки пусти, като изключим нощните пазачи, които правеха обиколката си.

Габриела прекоси Кучешкия остров, където се намираха повечето от по-новите докове, и вонята на Темза нахлу в ноздрите ѝ. На това място витаеха странни миризми и звуци, създаващи чувството за космополитен хаос и гниене. Мина през Чайнатаун^[1], където ароматът на печено прасе и джинджифил ѝ напомни, че след представлението не е хапвала нищо. Провираше се покрай групички ирландски и индийски улични музиканти, край които подскачаха весели танцьори. Видя няколко африкански семейства, освободени роби, които бяха подредили домакинствата си на улицата. В Англия се надигаше вълна от реформи, набрала сили след смъртта на Джордж V.

Наскоро, след революция в северните провинции, Камарата на лордовете бе приела нов радикално-реформаторски закон, даващ нови привилегии на средните и работещи класи, за който се смяташе, че ще промени сериозно Парламента за в бъдеще.

Въпреки това тази вечер момичето не мислеше за политика, тъй като умът ѝ бе зает с новините, които щеше да съобщи на брат си. Колко щеше да се радва да го отведе от Лондон и всичките опасности, на които този град излагаше момче като него. Тя го обожаваше, но знаеше по-добре от всеки друг, че е безпомощен и слаб. Това беше проклятие, тегнещо над мъжете от рода Аштън. И вуйчо ѝ, и баща ѝ бяха били такива, затова за тях се бяха грижили съпругите им. Все още чуваше гласа на майка си: *Винаги трябва да пазиш Кълън, Габриела. Той е слаб. Във вените му тече кръвта на Аштънови. А те са били и винаги ще бъдат слаби.*

Въпреки мъглата тя забеляза клатушкация се пред „Кръчмата на дуелистите“ фенер. Не беше трудно да се досети, че ще открие Кълън там — той обожаваше дъщерята на ханджийката, Хали, и ходеше да ѝ се любува всеки път когато се изплъзнеше от погледа на Габриела. Това беше стара таверна, където се бяха провеждали дуели по времето, когато моряците от Хейлибъри се биели постоянно било за да защитят честта си, било за да спечелят симпатиите на младите момчета. Но в последно време кръчмата представляваше по-скоро музей с кръстосани шпаги, накачени по стените, и портрети на някои от най-прочутите ѝ стопани от старите времена. Отдавна изоставена от служителите на Компанията и от джентълмените, сега тя се посещаваше от докери, бъчвари и пристанищни хамали, както и от всякакви други работници. Беше западнала и се бе превърнала тъкмо в мястото, където би отдъхнал извънбрачният син на дука след посещение при любовницата си.

Приближавайки се, Габриела чу, че вътре се е разиграла свада — хора крещяха и масите се преобръщаха върху дървения под с ужасен грохот. Любопитна да види какво става, тя бутна вратата и залитна пред вълната от дим, воня на бира, тютюн и мъжка пот, която се стовари върху нея. Чу гневни гласове, но първоначално не беше в състояние да види какво всъщност става.

— Дръжте го, момчета — изрева груб работнически глас. — Да намажем нехранимайкото с катран и да го оваляме в пера!

Когато пред очите ѝ се проясни, Габриела видя група мъже, които притискаха някого към дълга маса. Тя веднага позна бандата на Родърхид — двама братя и трите им другарчета, които редовно прекосяваха реката, за да направят някоя поразия. Бяха злобна, яка сган, за която краденето на корабен товар беше ежедневие. Лицата им се кривяха в ехидни усмивки, докато извиваха ръката на жервата си, така че да изпищи. Точно в този момент жертвата извърна глава и Габриела без особена изненада разпозна агонизиращото лице на Кълън. Всеки път, когато отклонеше поглед от него, той попадеше в някаква беда.

В същия миг той я забеляза и извреця умолително:

— Котката, Габи. Те мъчеха котката на Хали.

Един от бабаитите издигна къдрава рижа котка над главата си и попита:

— За тая ли приказваш, дребен? Толко' сладко създание, ще ли ти се да си го хапнеш за вечеря? Мно' о ме кефи тоя мъник. А още по ш'ме кефи с подпалена козинка.

Замахвайки с котката към бумтящия огън, той се изкикоти щастливо, когато един от другарите му изви повторно ръката на Кълън и го накара отново да пищи от болка. Габриела пристъпи към главореза, който държеше съскащото и плюещо животно, изтръгна го от ръцете му с рязко движение и така изненада бандита, че не му остави време да реагира. Котката изфуча, явно наранена.

— К'во пък, момчета — философски въздъхна бабаитът. — Ще мъчим вместо нея тоя женчо.

Той тръгна към Кълън, а останалите го издърпаха да се изправи. Един от тях сграбчи косата му и издърпа главата му назад, докато друг от бандата забиваше юмрука си в стомаха му.

Като остави внимателно котката на земята, Габриела тръгна към тях.

— Колко пъти съм ти казвала — обърна се тя към брат си, — че ако искаш да се оправиш в тоя свят, трябва да се научиш да излизаш наглава с разбойници като тези тук.

Вратата се отвори наново и в помещението влезе някакъв мъж, приведен под тежестта на ведро стопен катран.

— Ето ви го катрана, момчета. Хайде да свършваме с тая работа.

Ведрото беше донесено по-близо и острата воня на катран изпълни стаята. Габриела усети в себе си първата тръпка на гняв към мъчителите на брат си, а не към него, и измъкна шпагата си.

— К'во ще кажете за т'ва, момчета? — засмя се главатарят. — Курвата си мисли, че мо'е да спаси братлето си. Откъде се довлече, кукло? — прибави той, оглеждайки облеклото ѝ. — Тоя костюм от някой махараджа ли го взе?

Приятелите му се изкикотиха като хора, намислили нещо недобро. Габриела замахна няколко пъти, за да ги накара да се отдръпнат и опря острието до врата на новодошлия, тъй като той загреба катран от ведрото си. Това беше Уили Уилкинс, най-злият от бандата.

— Страхувам се, че трябва да те помоля да престанеш — каза му тя със съжаление. Уили сякаш се стресна от думите ѝ. За момент замръзна на мястото си, а катранът се застича от пръчката на пода. Изведнъж един от другарите му извика:

— Горе главата, Уилкс!

После издърпа една от висящите на ръждясали куки по стените шпаги и я завъртя над главите на останалите, така че тя заблестя като светкавица. Метна я и мургавата лапа на докера пусна пръчката и се вдигна, за да хване ефеса на прелитащата над главата му сабя.

— Прощавай, маце — ухили ѝ се той. — Май че все пак ш' се заемем с твоя лигльо там.

— За мен е удоволствие да ви разочаровам.

Габриела зае отбранителна позиция, тялото ѝ започна да се накланя наляво-надясно, стъпалата ѝ застанаха под прав ъгъл, а дясната ѝ ръка се вдигна за атака.

— Кво ста'а тука, по дяволите? — изфуча противникът ѝ. — Така ли се държи оръжие, скъпа?

Тя не се изненада от скептицизма му. Беше изучила италианската фехтоваческа техника, твърде непозната в Англия в сравнение с френската. Стойката настрани към противника намаляваше пространството между нея и него, макар и да изискваше по-голяма бързина и ловкост. Но нека си мисли каквото иска. Тя просто го поздрави с усмивка.

Уили нападна пръв. Тя го парира с лекота, играейки си със шпагата му, за да изпита силата на духа му. Когато нанесе ответен

удар, той се изхили:

— Глейте стария си другар, момчета! Глейте как кръстосва шпага с едно моме!

Преди да успее да се доизкаже, Габриела се хвърли рязко напред и избяса сабята от ръката му. Отворил уста, той проследи полета на оръжието във въздуха, докато то падна в обутите в ботуши крака на един от другарите му. Тя не губи време. Докато мъжете я зяпаха невярващо, тя профуча напред, замахна към тези, които държаха Кълън прикован към масата, и се усмихна ехидно, когато те отскочиха. Кълън прибяга до ъгъла, за да успокои закръглената Хали, която мърмореше нещо над наранената си котка.

Мъжът, в чиито крака бе паднала шпагата, я вдигна и се хвърли напред.

— Ще правиш на идиот нашия човек, а? — викна той, а русият му мустак се разтрепера. Габриела отскочи ловко, а шпагата ѝ засвистя пред нея, предугаждайки всяко движение на противника. Тя чуваше как червенокоската ридае в ъгъла и как Кълън се старае да я успокои. Кръчмарката хулеше безсилието му, но той не направи и опит да влезе в битката. Габриела командваше положението, както я бяха учили, концентрирайки се върху бързите, резки удари на шпагата на младежа.

— Ще съжаляваш, че направи брат ми на глупак — предупреди го тя с характерния си дрезгав глас.

— Аз тая я знам — изкрещя един от мъжете. — Тя е кучката, дето играе пират в театро.

— Значи нема проблем да ѝ разкажа играта, а?

Тя не сваляше поглед от противника си. Когато той нападна, тя се наклони назад, изчакайки реда си. Той замахна с по-голяма сила, но тя го парира с високо вдигната лява ръка, за да балансира тежестта на шпагата си. Той се обърна ухилен към приятелите си и каза:

— Че то било фасулска работа, момчета!

В този момент тя се хвърли напред и срязва част от мустака му с острието на оръжието си. Ръката му се вдигна към бузата и веднага се изцапа с кръв. Разсърден, той атакува мощно, кръстосвайки шпага с нейната, решен да я сломи със силата си. Но тя буквално танцуваше пред него с развени коси, парираше и контрапарираше, докато той се биеше с още по-голяма жар. Обаче силата на ударите му му пречеше да

я докосне дори веднъж с острието си. Тя беше твърде бърза, твърде ловка. Твърде обладана от мисълта да го накара да си плати за обидата.

Беше се упражнявала със синьор Сифреди, италианския майстор на шпагата, който преди години беше подготвил, без да иска, Родриго Соро за престъпния му живот в моретата. В началото Габриела се беше упражнявала, за да може да посрещне физическите изисквания на ролята си. Но после откри с учудване, че харесва благородния спорт, дори има дарба за него. Синьор Сифреди откри в нея качество, което наричаше *Intrepido* — рядка смелост, която притежават само най-големите майстори на острието.

Габриела обезоръжи противника си, след което се обърна към чакащите наблизо негови другари, опълчвайки се едновременно срещу двамата от нехранимайковците. Необременявана от тежки и неудобни поли, тя скочи върху масата и стовари ботуша си в лицето на един от братята, като го изпрати към празното ведро. То се отърколи, разливайки катран по пода. Като видя това, тя напрегна цялото си умение, за да набута и останалите в лепкавата каша. Те се вбесяваха от клопката и губеха предимството си. Годините на сурови тренировки сега й послужиха добре. Докато мъжете дишаха с мъка, тя дори не се беше изпотила.

— Имам новини — подвикна тя към Кълън и се разсмя, когато един от противниците ѝ се подхлъзна и падна върху друг, стоварвайки се по лице в катрана. Тя замахна, поряза ръката на съперника си и обяви:

— Те се предадоха, Кълън. Най-накрая Бо Валон е наш.

— Наш? Как така наш?

— Дадоха ни го, свободен от всякакви задължения и тежести.

Той замръзна с котката на ръце, а видът му беше изключително объркан.

— Ти сигурна ли си?

— Разбира се. Всичко е уговорено.

— Но, Габи, защо ще правят такова нещо? След всички тези години?...

— Има ли значение? Важното е, че победихме. Бо Валон е наш.

За момент тя не можа да продължи разговора. Един от биещите се я притисна към бара. С ръце зад гърба си тя скочи и се приземи на тезгяха. След това ритна момчето в лицето и го отпрати надалеч.

— Не е в техни стил, нали? — викна Кълън след малко.

— Засрамах ги и те поддадох. Кълън, радвай се. Мечтата ни се сбъдна. Най-сетне ще си отмъстим за онова, което сториха на мама. Животът ѝ ще придобие смисъл чрез нас.

— Те сигурно искат нещо в замяна?

— Да изчезна и да престана да позоря фамилното име, което ще направя с удоволствие. И да дам съгласието си „Отмъщението на Лъва“ да бъде спряно завинаги. Явно дните на пиратство свършиха за мен. Също и животът в Англия.

— Но, Габи... Мислиш ли, че и аз трябва да идвам с теб? — Той се обърна и погледна томително към Хали. — Може би бих могъл...

— *Естествено*, че идваш с мен! Мислиш, че ще те оставя тук? Ще те отведе на сигурно място. У дома, Кълън! У дома в Бо Валон.

Тя погледна към брат си навреме, за да забележи как един от русите гиганти се промъква към него изотзад.

— Пази си гърба — предупреди го тя.

Той се извърна и почти се сгромоляса от страх на пода. Изведнъж двамата се оказаха заобиколени от тълпа юначаги, които до момента се бяха задоволявали да наблюдават представлението. Напредваха към тях, въоръжени с шпаги, сопи и стиснати юмруци, на помощ на другарите си. Габриела сграбчи Кълън и го бутна зад себе си, защитавайки се срещу новите си противници, като забелязваше с ужас как вълна след вълна освирепели докери настъпват срещу им. Настроението им се беше изменило от недоверчива насмешка към жажда за отмъщение.

— Но, Габи — настоя Кълън, почти не обръщайки в шока си внимание на затрудненото им положение. — Там има пирати! Родриго се укрива някъде край Сейшелите, нали?

Виждайки, че единствената им надежда е да си плюят на петите, Габриела бутна Кълън към вратата.

— Проклет да е Родриго!

[1] Чайнатаун — китайският квартал в Лондон, прочут с десетките си ресторанти, разположен в днешно Сохо. — Б.пр. ↑

4.

Индийския океан

Четири месеца по-късно

Кълън успя да си проправи път през оживения кварталдек. Краката му трепереха неудържимо.

— Браво! — поздрави го Габриела. — Това е първият път, откак напуснахме Англия, когато успя да не позеленееш.

Във всеки случай изглеждаше изпит и изтощен като след тежка болест. Ребрата му се четяха под тънката риза. Пясъчно-русата му коса беше изтъняла и изгубила блясъка си. Милите му сини очи гледаха мътно като на пияница след тежък гуляй. Габриела, напротив, изглеждаше прекрасно в модния напоследък кобалтов сатен, цвета на нейните очи. Косата ѝ беше придобила златист оттенък от слънцето и приличаше на разбъркан от тропическата жега коктейл от шоколад и карамел.

Морското пътешествие беше, меко казано, трудно. Дълго пътуване от стаичката в Грейвъсенд, на двайсет мили от Лондон по Темза, до тяхната съдба — през Мадейра и Атлантика, край Бразилия и югоизточно към нос Добра надежда, след това курс към Мадагаскар и прекосяване на Индийския океан в посока Махе, главния остров на Сейшелския архипелаг. Дванайсет хиляди мили на дванайсеттонния кораб на Източноиндийските монополисти в компанията на неописуема сбирщина пътници, отправили се към далечната страна — присъединили се към армията на Компанията войници, търсачи на съкровища, бегълци от твърдата ръка на правосъдието — единствената им дружина за безкрайните месеци, които им предстояха.

Отвън *Патокът* беше кораб-красавец, разкошно украсен с позлатени гирлянди. Заобленият му дъбов корпус и овалните му прозорци изпъкваха край кърмата, придавайки на съда помпозен блясък. Но за по-голямата част от пътниците удобства липсваха или пък бяха много оскъдни. Тъй като бяха хранили и поили царски капитана, преди да отпътуват, а и заради очевидно големите им връзки,

Габриела и Кълън обитаваха най-просторната каюта в крайната част на кърмата. С помощта на преносими паравани тя беше разделена на две и обзаведена с разкошни мебели, донесени от къщи. Останалите пасажери се бутаха в миниатюрни килерчета без прозорци, където въздухът и светлината бяха далечни спомени, а вонята, идеща от кораба — задушаваща.

Пътешествието беше мъчително, но най-страшното беше вече зад гърба им. Край нос Добра надежда ги нападна толкова страшна буря, че всички бяха сигурни, че корабът ще се преобърне. През това време малцина се отбиваха до килера за дажбите си, а тези, които го правеха, често тичаха презглава след това към борда. Кълън страдаше най-много. Не можеше да задържи нищо в стомаха си и прекара по-голямата част от времето на койката, докато Габриела му рецитираше откъси от Шекспир, за да го поободри. Но всичко се промени, когато прекосяха Индийския океан. Не че положението им се подобри неузнаваемо, но нежният бриз на африканското крайбрежие ги освежи неимоверно. Топлите лъчи на слънцето им подействуваха като лечебен балсам. Морето беше спокойно, ритмично полюшващо кораба като люлка, почти поетично по изгрев и на залез. Габриела не помнеше да е изпитвала такава изключителна топлина в живота си. И докато другите се оплакваха от жегата, тя ѝ се наслаждаваше.

— Сега чувствам, че никога досега не ми е било топло — казваше тя, излагайки лице на слънцето.

— За пръв път от месеци се чувствам добре — съгласи се Кълън.

Тези места бяха различни от всичко, което израсналата в Англия Габриела можеше да си представи. Тъй чувствени, неизразимо екзотични, безкрайно романтични. Жегата и самият въздух дъхаха на зной и чувственост. Тя се усещаше за първи път жива в тези далечни от родината ѝ води, като израсло в сянка и внезапно изнесено на слънце цвете.

Целта на пътуването им — Сейшелите, представляваха земния рай за всеки, който ги беше видял. Разположени в средата на Индийския океан, на хиляди мили от Индия и Африка, те бяха непрекъснатата верига от гранитни острови — всъщност единствени по рода си в света — с различна от всяка друга флора и фауна. Безкрайно далеч от всякаква цивилизация, допреди сто години те са били напълно необитаеми. Първи на бреговете им стъпват пиратите, след това

французите ги обявяват за свое владение през 1760, давайки им името на канцлера на Луи XV, виконт Жан Моро де Сешел. В края на войните с Наполеон британците слагат ръка на райското кътче. То винаги е притежавало магическо очарование за всички европейци, които са стъпвали на земята му.

Габриела погледна навън и забеляза последните буреносни облаци да плуват към далечния хоризонт, единственото сиво нещо в заобикалящия ги пъстър свят. Водата под помнещия бурята въздух преливаше в алено, оранжево, виолетово, тюркоазено и най-невероятното възможно зелено. Капитан Уоткинс го наричаше квинтилионово^[1] зелено. Казваше, че се среща само в тази част на земното кълбо и ще стане още по-ярко, когато наближат Сейшелите. В този момент Габриела почувства, че никога преди не е виждала истински цветове, никога не е могла да се изтръгне от мъртвешката, вездесъща лондонска мъгла.

— Липсва ми Хали — въздъхна Кълън за може би хиляден път, откак бяха напуснали Англия. — Чудя се дали и тя мисли за мен.

— Мисля, че си е добре и без теб. Има си и други... почитатели: На твоє място бих съсредоточила вниманието си върху бъдещето, не върху позорното минало.

— Освен това като си помисля само за това твоє бъдеще, започвам да се страхувам за живота ни. Тук има пирати.

Капитан Уоткинс минаваше наблизо, облечен в синьото си сако и ужасно запарващия си черен плащ и, дочувайки думите на младежа, спря до тях.

— Помни думите ми, момче, до края на това пътуване няма да видим нито един пират.

— Чухме, че Родриго Соро се подвизава в тези води — каза Кълън. — Нима няма възможност да ни нападне?

— Никаква. Кралската флота му духна под опашката още преди няколко месеца. Най-вече, бих добавил, заради известността на вашата пиеса. Ще ми простите, че я споменавам, но тя породила у Адмиралтейството такова смущение и срам, че то повече не можеше да си държи очите затворени. Прогониха го към Амирантите. Той си знае, че не бива да се приближава до кораби на Компанията. Цяла орда кралски фрегати го чакат да се покаже. Никой, пират или не, не би се осмелил да се изложи на такава опасност.

— Защо тогава качихме цял батальон войници на Магадаскар?

— Политика на Компанията. Носим на борда много злато. Соро ни даде урок да вземаме мерки при всеки случай. Както виждате, приготвили сме се за всякакви евентуалности.

Вярно беше. Корабът бе така претъпкан с войници, качени на Мадагаскар, че беше трудно да се разминеш на него. Червените им вълнени куртки изглеждаха ужасно в жегата, а месинговите им копчета сияеха от чистота, както подобава на воини на Короната. Не беше минал и час, откакто се бяха качили на борда, и вече усърдно проверяваха амунициите, смазваха оръдията и се подготвяха да защитят товара от опасност, която знаеха, че няма да дойде.

— Просто предпазна мярка, уверявам ви — прибави капитанът, преди да отmine. — Успокойте се и се насладете на остатъка от пътешествието. Всичко ще бъде наред.

Когато се обърна да разгледа войниците, Габриела се почувства по-спокойна. Командир беше един висок шотландец, лейтенант Уолис. Червенокос и луничав, с дружелюбно, отворено лице, той беше накарал моряците на *Патока* да го обикнат заради чувството му за хумор, ентузиазма и енергичността, с която раздаваше заповеди. Беше изключително изискан мъж, който, ако имаше някакви съмнения относно своята или на подчинените си способност да отблъсне пиратско нападение, не ги показваше. Още щом се качи на борда, се установи като незаменима личност, а така също намери време да флиртува ужасно с Габриела. Бидейки единствената жена на кораб, пълен с мъже, тя отдавна вече беше свикнала на всякакви задирия. Но откакто морската болест и недохранването връхлетяха пасажерите, тя получаваше само по някой томителен поглед, хвърлен отдалече. Обаче лейтенант Уолис беше здрав и жизнен, изпълнен с революционния дух, който витаеше сред английските моряци. Даваше си вид на човек, готов да разпердушини Родриго с голи ръце. Капитан Уоткинс бе прав. Би било лудост от страна на португалеца да се изправи срещу такъв противник. А Родриго не беше луд.

— Помисли си само — казваше й Кълън. — Толкова години си играхме с Родриго на пирати, обаче кой би помислил, че той наистина ще стане такъв! Все пак мисля, че сме го очаквали. Всички го очакваха. В крайна сметка тези хора са били пирати с поколения. Знаеш ли, че той произхожда от първите заселници на Португалия? Те

са се биели с всички — с араби, с французи, с британци. Представяш ли си — цели поколения на един и същи род се бият, за да постигнат всяко нещо, което им се прииска!

Тя потрепера леко, когато призракът на спомена премина през главата ѝ. Мъжественият аромат на Родриго, опаленото му от слънцето тяло... Вкусът му на езика ѝ...

— Дали мога да си представя? Аз също трябваше да се боря за всяко нещо, което исках.

— Мислиш ли, че ни помни?

Тя почувства как старият гняв се завръща, затова стисна зъби и не каза нищо. Никога не беше признавала на Кълън, че детското ѝ приятелство с Родриго бе прераснало в кратка интимна връзка.

— Бях толкова малък, когато се мотаех с вас навсякъде — не спираше брат ѝ. — Обаче си го спомням много ясно с превръзка на окото и дървен меч в ръка. Беше нещо като бог за мен. Кой да си помисли, че ще се окаже такъв селянин?

— Да, селянин — повтори тя. *По-голям селянин, отколкото можеш да си представиш.*

— Мисля, че ще се уплаша, ако го срещна сега.

— Няма от какво да се страхуваш — каза тя самоуверено. — Но ако се срещнем пак, дръж се за мен.

Той я погледна въпросително.

— За мен ли се страхуваш или за себе си?

— За Родриго. Ако не ме удържиш, мисля, че ще му извия врата с голи ръце.

Остротата в гласа ѝ го накара да промени темата.

— Е, ще последвам съвета ти и ще мисля за бъдещето си. Как мислиш, какъв ли ще бъде новият ни живот? — Въпреки, че Габриела му бе говорила хиляди пъти за това, той никога не ѝ беше обръщал много-много внимание. Никога не си беше и помислял, че ще се наложи да го обмислят сериозно.

Изведнъж Габриела се оживи.

— Ще започнем всичко отначало в нашия истински дом. Ще живеем живота, който ни се полага по право. Ще бъдем свободни!

— Не знам. Доктор Джонсън пише: „Този, който не може да живее така, както иска у дома си, слуша приказките за далечни и

щастливи острови, където всеки има собствена земя и се храни с това, което сам е произвел, без да има кой да му налага волята си.“

— Това не са празни мечти — извика Габриела. — Иска ми се да можеше да чуеш как мама говореше за Бо Валон. Тя казваше, че това е най-красивото място на света, с бели плажове, и с гори. Толкова прекрасно, че човек не можел да си го представи, без да го е видял с очите си. Пясъкът там е бял, Кълън, такъв, какъвто никога не сме виждали в Англия. Мама казваше, че обичала да седи на пясъка с часове и да си играе с фините му песъчинки. Там има и птици, каквито не се срещат другаде по света. Всяка нощ съм мечтала с часове за това място, за да не полудея от копнеж. Сейшелите. Помниш ли как не можехме да произнесем Сейшели? Все ги наричахме морски миди^[2]. — Тя го прегърна и се усмихна нежно. — Ще се оправиш на слънцето. Няма да боледуваш толкова, колкото в суровия английски климат. И ще бъдеш на сигурно място. Аз ще се погрижа за това. Поне на нашата врата няма да тропат пирати.

В този момент покрай тях премина лейтенант Уолис и чу думите й.

— Ако пиратите толкова ви интересуват — каза той — може би бихте могли да ми помогнете за нещичко по-специално.

Той отиде до флагщока и бавно започна да спуска знамето. Сякаш само Габриела и Кълън забелязаха това, тъй като останалите бяха заети със задълженията си. Объркан, Кълън остави сестра си и отиде да види какво става.

— Я подръж това — каза лейтенантът и му подаде Юниън Джак.^[3] После порови в джоба си и извади триъгълно парче плат, което очевидно беше друго знаме. Точно тогава капитанът дойде да разбере какво става и извика:

— Хей! Господин Уолис! Какво си мислите, че правите?

Мадагаскарските войници оставиха заниманията си и заприиждаха по-близо. Нехаещ за това, което можеше да се случи, лейтенантът безразлично разгъна триъгълния флаг и започна да го прикрепя към въжето.

— Боже мили! — ахна Кълън.

За флаг на кораба шотландецът издигаше златен лъв, избродиран върху черна коприна. *Пиратското знаме на Родриго.*

[1] Квинтилион — цифра, в Англия — единица, следвана от 30 нули, в Америка — от 18 нули. Прен., огромен, изключителен, недостижим. — Б.пр. ↑

[2] На английски Сейшели е Seyshelles, а морски миди — sea shells. Игра на думи. — Б.пр. ↑

[3] Юниън Джак — английското знаме. — Б.пр. ↑

5.

Войниците от Магадаскар измъкнаха пистолети и принудиха ужасения екипаж да се отдръпне. Помощник-капитанът се хвърли към Уолис и се опита да изтръгне фала^[1] от ръцете му. Шотландецът невъзмутимо изтегли пищова си и простреля помощника право в лицето. Когато димът се разсея, той падна напред и кръвта му се разплиска по палубата.

Когато намести флага, Уолис измъкна шпагата си и се обърна към група моряци, които се приближаваха, за да го обезоръжат. Замаяна от ужасната смърт на помощник-капитана, Габриела сграбчи ръката на Кълън и го издърпа настрана от боя. Чуха се няколко пистолетни изстрела, но тъй като презареждането беше невъзможно в блъсканицата, скоро на палубата звънтяха само саби.

Ясно беше, че Родриго бе заменил войниците със собствените си хора при Мадагаскар. Пиратите му се биеха с брутална жестокост и нехаеха за джентълменските правила на сражението. Габриела гледаше как секат безмилостно изненаданите моряци. В това време в далечината се появи фрегата.

Изведнъж знойният въздух бе раздран от оръдеен залп. Всички замряха. Биещите се видяха как главната мачта падна, повалена с хирургическа прецизност от единствения изстрел. Тя се стовари на палубата сред порой трески и отломки и повали неколцина от екипажа, които стояха като вкопани, не вярвайки, че това, на което току-що бяха станали свидетели, е истина. Времето сякаш спря. Капитан Уилкинс погледна към морето с израз на огромно уважение към човека, който можеше да даде такъв поразително точен изстрел.

Фрегатата препречи пътя им. Платната ѝ се издуваха срещу им като крилата на ястреб. От едната му страна беше написано с красиви букви *El Paraíso*. „Раят“.

— Родриго! — изкрещя Габриела и се втурна към борда. Дишаше на пресекулки. Пръстите ѝ се вкопчиха в парапета, докато

кокалчетата им побеляха, и се втрени в приближаващия срещу им кораб.

Никога не си беше помисляла, че ще го види отново. Той винаги си е бил красив, но сега бе по-възрастен и зрелостта на извоювания с кръв и пот опит му отиваше. Всякаква мекота, всякаква ранимост, която му бе приписвала, бяха просто спомен вече. Сега той беше посилен, по-мъжествен, тялото му беше заякнало от вълнението на океана, лицето му бе станало сякаш каменно, изсечено като морска скала. Косата му беше все така къса, развяваща се над челото, но бе станала по-гъста и руса и блестеше като златен дублон^[2] на слънцето. Немигащите му очи й напомняха дива котка, дебнеща плячката си в джунглата. Беше облечен оскъдно, в прилепнал панталон, подчертаващ мускулести бедра на фехтовач, и в тънка, издуваща се от вятъра бяла риза с навити ръкави. Кафяв кожен колан опасваше тънката му талия, а силните му китки бяха пристегнати с дебели кожени гривни, които подчертаваха яките му ръце, леко покрити със златисти косъмчета. Всичко в него беше дръзко, арогантно, от бронзовата му кожа до начина, по който ръката му се свиваше в юмрук, облежната на коляното. Дори от това разстояние той излъчваше мощна мъжественост, която сякаш властваше над слънцето, морето и въздуха.

Габриела стоеше зашеметена и го гледаше с разширени, горящи очи. Никога не си беше и представяла, слушайки историите, които вървяха от ухо на ухо, цялото му величие, живата, неустоима сила, която струеше от него. Приближавайки се към тях, за да ги покори, той изглеждаше всемогъщ, неподвластен на злите сили на поражението. Мъж, който само с присъствието си можеше да накара и най-силния противник да се предаде без бой. Мъж, който внушаваше страхопочитание и респект с желязната си воля.

Мъж, тя разбра това сега, когато го гледаше, чиято сцена беше корабната палуба и чиято публика бяха жертвите на жестоките му наемници.

Изведнъж тя почувства как Кълън сграбчи ръката ѝ и изпищя в ухото ѝ. Като в сън осъзна, че пиратският кораб приближава към тях с опасна бързина и че ако не се размърдат, някое гюлле може да ги разкъса на парчета.

Тя хвана брат си и се хвърли на пода. Пиратският кораб се вряза в корпуса на *Патока* и ги запрати на другата страна на палубата му.

Отмятайки встрани тежките си коси, Габриела вдигна поглед и видя как пиратите превземат кораба като орда плъхове, нахвърляйки се безпощадно върху неподготвените моряци. Бяха от всевъзможни раси, повечето африканци. Спомни си, че ѝ беше станало смешно, когато разбра, че Родриго се е нарекъл Симба, но сега видя, че е имал основание да се кичи с този прякор, като всеки добър актьор. Хората му носеха прилепнали панталони с цвета на лъвска кожа, някои бяха с кафяви памучни ризи, други — голи до кръста. Мускулестите им торсове блестяха на слънцето като златни. Съчетанието от тъмна плът и кожени бричове им придаваше свиреп вид. Част от тях се биеха с екипажа, наизвадили вдъхващи страх ками, пистолети и шпаги. В това време останалите откъртваха златото от палубата и ограбваха всичко ценно, до което успяваха да се докопат. Обезумелите пътници бягаха сякаш насам-натам по борда, но биваха настигани и ограбвани един по един, преди да бъдат съсечени и захвърлени на потъналите в кръв дъски. Въздухът тегнеше от барутен дим и мирис на страх. Габриела направи опит да се надигне, но се подхлъзна в нещо и с ужас осъзна, че е кръв. Капитан Уоткинс се отскубна от схватката и ѝ помогна да стане.

— Слез долу — прошепна той. — Ако те видят...

Някакъв пират, който преминаваше покрай тях, мъкнейки торба злато, се поклони подигравателно.

— Мерси за плячката, кап'тане.

Побеснял, капитанът го сграбчи за гърлото и се опита да забие ножа си в него. Замахвайки с тежката си торба, пиратът го запрати на пода, извади сабята си и с едно-единствено движение отрязва половината му ухо. Бликна кръв и капитанът притисна ръка към раната с ругатня. Корсарят се ухили към жертвата си и подхвърли подигравателно:

— Ако не беше капитан, драги, вече да си мъртъв.

Без да мисли, Габриела тръгна към него, за да му даде дължимото.

— Ти, кръвожадно животно — изсъска тя, преди капитанът да успее да я предупреди. Твърде късно, тя видя тревожния му поглед, но той не охлади яростта ѝ. Беше толкова шокирана от това, което ставаше, тъй различно, от всичко, което си бе представяла, от действието в пиесата си, че се опитваше да излее потреса си чрез

думи. Но пиратът не ѝ даде възможност за това. Обърна се към нея и в очите му проблесна интерес. Не я беше забелязал досега, но когато я огледа добре, се ухили похотливо и тръгна към нея.

— Другари — извика той. — Излъгали са ни! Ето го съкровището!

Капитан Уоткинс се изстъпи пред нея, за да я защити, но беше блъснат настрана като чувал с картофи и задържан от гигантски негър със златна халка на носа. До този момент димът я беше крил от погледите на останалите, но когато бандитът извика, пиратите изоставиха омаломощените моряци и бавно се запътиха към нея. За секунди Габриела и Кълън се оказаха заобиколени от дузина или повече ужасяващи създания, всеки от които изглеждаше сякаш наистина би могъл да изяде лъв за закуска.

Мъжете ги обкръжаваха, измервайки ги с жестоки погледи, като поглаждаха четинестите си бради и се подхилваха един на друг. Прииждаха все нови и нови и Габриела чувстваше как похотливите им погледи се плъзгат по кожата ѝ.

— Трябва ми сабя — прошепна тя на Кълън, но той беше толкова изплашен, че не беше способен да реагира. Кръвта се беше отдръпнала от изпитото му лице, а сините му очи се бяха изцъклили от паниката, която го сковаваше.

Габриела отстъпи назад, но те я последваха и се озъбиха заплашително. Зъбите на някои жълтееха през косматите им бради, а на други просветваха с жесток бял блясък зад дебелиите им черни устни. Чуха се изстрели и Габриела изтръпна, понеже си спомни как лейтенант Уолис беше застрелял помощника в лицето и безразличието на пирата, който беше отсякъл ухото на капитана.

Капитан Уоткинс сипеше обиди към завоевателите, но Габриела не можеше да чуе думите му. В главата ѝ звънеше тревожна камбанка, която я предупреждаваше за надвисналата опасност. Трябваше ѝ сабя. Беше жена и не можеше да се справи с всички с голи ръце. Но ако успееше да се добере до някоя шпага, щеше да им даде да се разберат! Огледа набързо палубата и откри една сабя, захвърлена до някакъв мъртъв моряк. Беше изцапана с кръвта му, но в момента нямаше място за придиричивост — не и когато Кълън стоеше в шок под пистолетните изстрели и когато нямаше кой да ѝ помогне, освен собствената ѝ смелост и ловкост. Тя се хвърли към оръжието тъкмо в момента, когато

един от пиратите протегна, ухилен, ботуша си и го подритна настрана. Обзета от паника, Габриела си плю на петите и побягна. Чувахе смеха им зад себе си, чувстваше надигащата се у мъжете похот. Знаеше, че опитът ѝ да избяга само ги забавлява и възбужда още повече. Един от тях я сграбчи и дръпна, така че тя полетя към огромния румпел пред себе си. След това те се хвърлиха към нея, наситили се на играта на котка и мишка, и приковаха ръцете ѝ към кормилото така, че тя повече не можеше да се съпротивлява. Ръцете им се заплъзгаха по тялото ѝ, вдигнаха полите ѝ и задържаха бясно ритациите ѝ крака. Тя закрепця като звяр, мятайки се отчаяно в напразните си опити си да се отскубне. Побесняла до болка, тя почувства как ѝ причернява и не забеляза промяната, която настъпи в поведението на наемниците. Изведнъж обаче видя как те се извързват и отдават някому чест. След това се отдръпнаха от нея и една висока фигура изплува от барутния дим. Сърцето ѝ спря да бие. Сурово намръщен, пред нея стоеше единственият мъж, способен да укроти тези грубияни — царят на пиратите Родриго.

— *Ella a minga* — изръмжа той. — Тя е моя.

[1] фал — Въже, с което се издигат корабни платна, сигнални флагове, знамена и под. — Б.пр. ↑

[2] Дублон (фр.) — стара монета във Франция и Испания. ↑

6.

С едно-единствено бързо движение той я вдигна и я метна на рамото си. Ревейки на португалски заповеди към хората си, той прекоси палубата, сграбчи края на едно висящо въже и се прехвърли с него на своя кораб, който беше започнал да се отдръпва от плякосания съд. Габриела видя океана далече под себе си, когато те прелитаха във въздуха. Тогава си спомни всичко, което се беше насилвала да забрави. Усещането за допира на тялото му, стегнато като стоманена кама, на силните и ловки ръце, които я обгръщаха с властното чувство за собственост на корсар, отнасящ плячката си. Мускулите ѝ омекнаха от облекчение, когато ботушите му докоснаха дървената палуба на пиратската фрегата. С широки крачки той се отправи към каютата си. Тя чу как вратата се отвори и затвори. Той я остави на пода и отиде да заключи вратата. Габриела постоя замаяна за момент, а след като главата ѝ се проясни, огледа стаята, в която се намираше. Стените бяха отрупани с книжни лавици, каютата беше обзаведена със старинни португалски мебели, а на стената срещу нея беше окачена богата колекция от великолепни ками и саби, инкрустирани със злато и скъпоценни камъни по старинен маниер. Тя се почуди за миг дали не са принадлежали на предците му пирати. В същия момент забеляза огромното легло в средата на стаята, застлано с алени чаршафи. Загледа се в него и потръпна от откровената чувствена покана, която разбърканата коприна отправяше. Тогава Родриго се хвърли към нея и я сграбчи в обятията си, притискайки я така силно до мощната си гръд, че я остави без дъх. След това склони глава към нейната и запечата устните ѝ с дълга целувка. Габриела беше забравила прелъстителната сила на целувките му. Бяха толкова страстни, толкова прекрасни, толкова неустойими... Сякаш цяла вечност той можеше да изследва с прелъстителна бавност и най-потайните кътчета на устата ѝ. Сякаш искаше да сломи несигурността ѝ с настоящата атака на езика си.

Вдигна я в могъщите си ръце и я пренесе през стаята, полагайки я във водовъртежа от алена коприна. Габриела не беше в състояние да

мисли. Беше прекарала годините след бягството му, потискайки всяка мисъл за времето, прекарано заедно, заличавайки в гнева си и обидата си всеки спомен за него. И сега в нея нахлуваше отново старото желание, едновременно въодушевяващо и плашещо.

Той легна върху нея. Тялото му беше твърдо и неумолимо. Сграбчи главата ѝ и отново завладя устата ѝ, като я държеше неподвижно. Сърцето ѝ биеше бясно срещу гърдите му. Тя чувстваше ерекцията му, неудържима като меч на варварин. Толкова го желаше!... Простена и придърпа главата му към себе си в завладяващата я страст. Беше прекрасно, невероятно. Тялото ѝ се почувства живо за пръв път от години под опитната му уста, гореща като екваториалното слънце.

— Години чаках този миг — каза той, без да отделя устни от нейните. Акцентът му беше станал още по-тежък, отколкото си спомняше, тъй като след като напусна Англия, беше оставил истинската си природа да го завладее. — Години мислех за теб, мечтаех за теб, боготворях спомена за теб. Години се измъчвах, желях те в обятията си и знаех, че не би се отдала на никой друг мъж.

Нищо друго не можеше да ѝ причини повече болка от това, което беше казал. Тя отдръпна уста от неговата.

— Откъде знаеш, че не съм била с друг?

— Шпионите ми наблюдаваха всяко твое движение.

Тя ахна, поразена от признанието му. Опита се да си спомни дали се е чувствала следена някога, но не можа. Той вдигна глава и срещна пронизващия ѝ поглед.

— Да не би да си си мислила, че ще те оставя просто така? Че няма да следя това, което е мое?

Ella a minga — беше казал той на хората си. *Тя е моя.*

Беше толкова самоуверен, толкова сигурен във властта си. И все пак имаше неща, които и най-добрите шпиони не можеха да открият. Неща, които още отдавна бяха унищожили всяка възможност за бъдеще с Родриго — даже и ако той не беше посветил живота си на целта да стане най — кървавия пират на седемте морета.

Преди осем дълги години тя беше мислила за това, когато се бяха сбoguвали. Тогава бе видяла доказателството за тъмните страсти, за опасната чувственост на неговото тайно аз, което той беше скрил от нищо неподозиращия свят. За студения, безскрупулен начин, по който

преследваше целите си. Не се ли беше научила и тя тази нощ да следва собствените си цели също така хладнокръвно, също така безскрупулно? Но никога не беше виждала този гняв, това чувство за груба жестокост, което нажежаваше атмосферата помежду им. Изведнъж се изплаши, тъй като за пръв път осъзна къде се намира — сама в една заключена стая с човек, който беше меко казано, опасен за нея. С вдигнати над бедрата ѝ поли. Лежаща под прелъстителното му тяло, чиято твърдост потъваше в меко поддаващата ѝ плът. Чиято с години потискана страст се готвеше да я завладее.

Тонът му омекна, сякаш беше прочел мислите ѝ. Той продължаваше да държи главата ѝ в големите си ръце, когато каза:

— Но всичко това е зад гърба ни. Сега сме заедно. Дойдох, за да те спася.

Тя сложи ръце на раменете му и го отблъсна от себе си.

— И *от* какво ме спасяваш?

— От оковите на Англия, разбира се.

Тя не повярва на ушите си.

— Аз *сама* се спасих от Англия, ако нямаш нищо против! Да не си си мислил, че ще чакам толкова време като някоя безпомощна девойка да направиш чудо и да ме спасиш? Когато си нямах и представа, че въобще си помисляш някога за мен?

Ръката му застина, докато се протягаше към гърдите ѝ.

— Винаги съм мислел за теб. Никога не съм спирал да мечтая за теб.

— Не ми написа и ред. Сигурно си очаквал, че мога да чета мислите ти? Да очаквам с години мъж, който ме е изоставил, без дори да се обърне за сбогом? Без да съжали и за миг?

— Грещиш, Габе. Ужасно съжالياвах, че те оставям.

— *Съжالياвал си*? Знаеше, че заминаваш и не си и помисли да ми кажеш. Можеше да направиш какво ли не. Можеше да ме вземеш със себе си. Ако ми беше казал какво възнамеряваш да правиш и ме беше помолил да те чакам, дори... но за това трябваше да ми *вярваш*, нали? Защото можех да кажа на баща си — когото презирах — какво замисляш. Не мога да повярвам, че се осмеляваш с цялата си арогантност да нахълташ в живота ми и да диктуващ бъдещето ми след всичко, което ми стори.

Ръката му продължи прекъснатото движение и легна върху гърдата ѝ.

— Толкова ужасна перспектива ли ти се струва бъдещето с мен? — попита той хапливо. Тя го отблъсна отново и се опита да седне.

— Бъдеще ли? Що за живот бих живяла аз с теб? Курвата на пирата? Преследвана от закона? Обесена публично? Ти май не разбираш, Родриго. Ти ми пречиш да придобия всичко, което ми е скъпо, всичко, за което съм мечтала. Веднъж ми беше казал, че не се вписвам в плановите ти. Е, сега ти не се вписваш в моите.

— Значи, ти не чувстваш нищо към мен? — попита той с тон на отблъснат мъж.

Тя вдигна гордо глава и каза:

— Нищо!

Очите му се присвиха и хладен, пресметлив блясък замени безпомощния поглед.

— Някога ти ме искаше.

— *Но тогава те мислех за друг!* Ти си играеше ролята толкова добре, че ти повярвах. Мислех, че ще се оженим и ти ще ме отведеш, за да съживим заедно Бо Валон.

— Бо Валон е празна мечта, Габе. Винаги е бил.

— Не и за мен. И освен това той е онова, което винаги съм искала да ми дадеш. Каквито и чувства да съм имала към теб, те изстинаха в мига, когато ме изостави. Въпреки това получих всичко, което исках без твоя или нечия друга помощ. Аз не съм невинното момиче, което напусна, което се нуждаеше от теб, за да го защитиш от несправедливия свят. Аз съм голяма жена, която знае какво иска и знае как да го получи. Аз просто нямам повече нужда от теб. Дори нямам нужда от онова, което ми обещаваше някога. Беше ми хубаво с теб, не отричам. Но ти беше просто едно бягство от живота, който ненавиждах. Сега имам това, което искам. А ти само стоиш на пътя ми.

— Значи избираш Бо Валон. — Той стана и се заразхожда из кабината. — Не знаеш какво избираш.

— Това не те засяга.

— Ако толкова не те интересувам, защо тогава написа пиеса за мен и изигра ролята ми? Защо ме представи пред света като обекта на скритите си желания?

В главата ѝ нахлу странното чувство, че отново играе пиесата си. С единствената разлика, че ролите бяха сменени и сега той беше силният.

— *Скритите ми желания* — каза тя саркастично — бяха да получа от баща си онова, което той открадна от майка ми. *Аз те използвах*, Родриго. Знаех, че това ще вбеси дука дотолкова, че ще отстъпи пред искането ми. Какъв по-добър начин да постигна целта си от това да опиша пирата, който го унижава, в една толкова чувствена пиеса, че да шокира цяла Англия? Уверявам те, че не съм ти отправяла покана да довършиш започнатото. Много съжалявам, ако не си ме разбрал правилно. Но едва ли можеш да ме виниш, че не споделям намеренията ти.

— *Съжаляваш?* — Той сграбчи китките ѝ и я издърпа от леглото така, че тя полетя право в прегръдките му. Ударът беше като с тухлена стена. — По дяволите съжаленията ти, аз те *познавам*. Знам колко страстна е душата ти. Без значение какво казваш. Сега си моя. Този път няма да позволя на никого да се доближи до теб. Преди сгреших. Но това — добави той с горчивина — е глупост, която няма да повторя.

Сега си моя. Пак обявяваше правото си на собственост. Слагаше ръка на нея като че ли беше красива дрънкулка, която му беше хрумнало да притежава. Сякаш нямаше чувства. Не ѝ позволи даже да каже какво мисли, за Бога!

— Няма да ти позволя да ми сториш това — извика тя. — Хората ти вече се опитаха да ме вземат против волята ми. Да не мислиш, че съм се борила с тях само за да дойде друг пират и да довърши онова, което те започнаха?

Родриго се засегна, както тя се надяваше. Можеше да го види по начина, по който челюстта му се стегна и по блясъка на лъвските му очи. Тя се дръпна, но той я последва и отново я притисна в себе си. Очите му мятаха мълнии. Тя трескаво запълзя назад през кълбото червена коприна, но гърба ѝ опря в стената — онази стена, която беше отрупана с неговата колекция от оръжия — всяко от които на една ръка разстояние.

Той забеляза блясъка на острието в момента, в който тя го откачаше от стената. Сграбчи ръката ѝ вбесен и я стовари в краката си. Но не си беше направил сметката за умението ѝ да върти шпагата.

Принудена да се бие с него, тя завъртя оръжието над главата си и опря
острието в гърлото му.

7.

Той застина на мястото си, но очите му гледаха с болезнено неверие.

— Значи би ме убила?

— За да се спася от изнасилване бих те ранила така, че да съжаляваш, че не съм те убила.

Той се опита да пристъпи напред, но с мълниеносно движение тя опря шпагата в слабините му и го накара да замръзне. Мъжът не смееше да мигне.

— Не съм мислил да те изнасилвам — каза той сковано, като владееше гласа си. — Мога да те накарам да ме пожелаеш така силно, че да ме молиш да те взема.

Пренебрегвайки трепването, което почувства в себе си, тя стисна оръжието по-силно.

— Излез!

Все още зависим от опряното в чатала му острие, той й хвърли дълъг, замислен поглед.

— Предупреждавам те, че няма да те оставя току-така. Когато отплувам за Д'Арос, ти ще дойдеш с мен.

— Размърдай се! — заповяда Габриела. Премести бързо острието на гърлото му и го побутна към вратата, а после нагоре по стълбите. Когато излязоха на палубата, някои от хората му ги наобиколиха, стъписани.

— *Capitao?*... — промълви един от тях, озадачен.

Габриела дори не се спря. Боят беше престанал и корабите бяха привързани с вериги един за друг. Трупове бяха подредени в редици по бордовете. Ранените стенеха жално. Мирисът на барут пронизваше въздуха.

Побутвайки го с острието, Габриела поведе пленника си към дъската, която свързваше двата съда. Хората на Родриго ги зяпаху невярващо. Най-накрая тя спря. Пиратът до нея стоеше с високо

вдигната поради опряното оръжие глава и здраво стиснати юмруци. Габриела виждаше гнева му зад застиналата фасада.

— Capitao — извика един от наемниците му, — как може?

Явно никой от тях не беше виждал досега капитана си в такова недостойно положение. Очите на Родриго бяха втренчени в пространството пред него; унижението се бореше с гордостта му. Габриела се възхити на хладнокръвието и на лъвската му грация. Едва ли му беше лесно да е подчинен от една жена със собствената му сабя, пред очите на всичките му хора.

Когато за последен път беше видяла Кълън, той лежеше като парцал на пода и трепереше. Сега стоеше заедно с групичка други затворници, привързани един за друг около мизанмачтата.

— Габи... — промълви той, взирайки се ужасено в сестра си. Тя не му обърна внимание и се съсредоточи, за да удържи неподвижна сабята до гърлото на Родриго.

— Искам да ми обещаеш, че ще ме пуснеш да си вървя — каза му тя така, че всички да я чуят.

Той не отговори.

Тя притисна острието по-силно.

— Кажи го — заповяда му. Капка кръв се стече по шията му.

— Обещавам — процеди той.

— Кажи го така, че да те чуят хората ти.

Всички се бяха събрали около тях. Родриго завъртя глава нетърпеливо. При това движение сабята го поряза и от мощния му врат рухна кръв, която изцапа бялата му риза.

— Обещавам да те пусна да си идеш.

— Мен, капитана и целия екипаж на кораба ни.

— Теб, капитана и екипажа — потвърди той. Тя отслаби мъничко натиска на оръжието.

— Закълни се в честта на семейството си, Родриго.

Той срещна погледа ѝ. Очите му почти я отхвърлиха назад към борда.

— Честта... на... семейството ми — произнесе той с гласа на човек, докаран до ръба на търпението си.

— Много добре — каза тя. — Вярвам, че ще сдържиш тази клетва.

Родриго вдигна ръка и рязко отмахна шпагата от гърлото си. Тя поряза дланта му, но той сякаш не забеляза. Габриела инстинктивно се отдръпна, очаквайки той да си отмъсти, веднъж избегнал опасността. Но той просто ѝ отне оръжието, обърна се и си тръгна. Хората му го последваха с очи, сякаш не можеха да решат как да преценят случилото се. Лейтенант Уолис подвижна след него:

— Значи изминахме целия този път заради нея, а ти ще я оставиш да си иде, така ли, човече?

Капитанът на пиратите спря за момент, взирайки се в морето и сякаш преценявайки мислите си. После очите му се обърнаха към Габриела и тя се почувства гола под погледа му.

— Хванете брата — заповяда той.

За момент думите му не достигнаха до съзнанието ѝ. Изведнъж пиратите започнаха да развързват Кълън и тя осъзна какъв ужасен и непредвиден обрат са взели събитията. Решена да не позволи да я сломят, тя каза надменно:

— Не ставай глупак, Родриго. Какво ще правиш с Кълън, когато аз съм тази, която искаш?

Той не отговори. Един от пиратите завърза ръцете на младежа зад гърба му. Тя чу стона му, последван от отчаян зов:

— Габи!

— Той беше болен — опита тя отново, обръщайки се към Родриго. — Не понася добре пътуването. Помниш ли какво казваше? Че сякаш ти връзвал ръцете, като се мотаел около теб. Той не се е променил, Родриго.

Но докато казваше това, пиратите продължаваха да бутат Кълън насила през палубата и след това го вдигнаха над парапета. Пренесоха го гърчещ се и скимтящ на собствения си кораб.

— Габи, направи нещо!

Сега наистина беше изплашена. Втурна се след Родриго, хвана ръката му и го задържа.

— Ти ми обеща нещо, не помниш ли?

Той само вдигна вежда.

— Обещах да освободя капитана и екипажа. Ти нищо не спомена за брат си.

Това не беше шега. Не беше блъф. Той възнамеряваше да отвлече бедния ѝ брат. Тя не можеше да позволи такова нещо. Беше чудовищно

от негова страна даже да си помисли да използва брат ѝ по този начин. Тя преглътна гордостта си и каза толкова спокойно, колкото можеше:

— Много добре. Вземи мен вместо него.

Лукава усмивка изви чувствената му уста.

— Твърде късно, Габе. Аз вече дадох заповед.

— Тогава оттегли заповедта си, да те вземат дяволите!

След един последен томителен поглед той си тръгна. Тя хукна след него и отново го сграбчи, стараяйки се да говори тихо и сериозно.

— Той е почти дете, Родриго. Не би се справил без мен.

— Какво бил? На двайсет години? Мисля, че му е време да се научи да живее и сам. Аз бях на тринайсет, когато твоите сънародници обесиха баща ми и ме откъснаха от родината ми. Някой тогава съобрази ли се, че бях просто дете?

— Не е същото. Ти никога не си бил като Кълън. Той... Ти знаеш какъв е той. Той няма твоята сила.

— Ако имаш предвид това, че все още се крие зад полите на сестра си, аз се чувствам задължен да го превъзпитам. Баща ти реши, че има интерес да направи нов човек от мен. Ще върна услугата. Винаги си била твърде грижовна към Кълън и неговата проклета Аштъновска кръвчица. Това го прави слаб. Шест месеца в открито море и ние ще направим от него мъжа, който ти не можа.

Той хвана въжето в златистата си ръка и, както предишния път, прелетя разстоянието до собствения си кораб. В това време Уолис пристъпи зад Габриела и хвана здраво ръцете ѝ, така че да не може да го последва. Тя се замята като дива котка, черпейки сила от отчаянието си. Но той я удържаше без никакво усилие.

— Хайде, усмири се — каза той меко, сякаш всичко това нямаше никакво значение. — Не се коси заради младока.

Тя не му обърна внимание и изкрещя след бившия си любовник, този път с по-умолителен глас, отколкото би искала:

— Родриго, не можеш да направиш това. Ти най-добре от всички знаеш какво означава Кълън за мен. Той ми е повече от брат, той ми е като син. Когато майка ми умря, аз се заклех ако трябва да умра, но да го защита. Не можеш да ми го вземеш!

Той се обърна от собствената си палуба и я погледна студено.

— Всичко свърши — каза простичко.

Тя се сби отново с Уолис, крещейки отчаяно, докато яките му ръце се стягаха около нея и ѝ попречиха да се освободи.

— Това няма да ме накара да те обикна пак. Ще те мразя до смърт!

Родриго не ѝ обърна внимание и тя отметна назад глава, за да извика след него с гласа, който използваше, за да проглуши ушите на последния ред от театъра:

— Ако направиш това, Родриго, кълна се, че ще те накарам да си платиш. Ще ти отмъстя, дори това да бъде последното нещо, което ще направя. Чуваш ли ме добре? Хейстингс ще те последва със цялата си мощ. Никога не съм предполагала, че ще кажа това, но един път ще застана на негова страна. Ще те унищожим за това!

Той спря и погледна назад към нея за миг. Дори от мястото, където стоеше, тя можеше да види ненавистта в очите му, чувството, че е бил предаден, защото тя възнамеряваше да използва смъртния му враг срещу него. Габриела си помисли, че ще ѝ каже нещо, може би даже ще капитулира, толкова силни бяха чувствата, които лицето му излъчваше. Но вместо това той обърна поглед към Уолис. С безизразен глас заповяда:

— Запалете кораба.

8.

Остров Махе, Сейшелите един месец по-късно

Застанала на перилото на кораба редом с другите пътници, Габриела се взираше в остров Махе — най-големия от Сейшелския архипелаг. Гледката беше странна и прекрасна. Планини от черен гранит и блестяща зелена растителност, избликнали от океана сред равни коралови рифове. Капитанът ѝ беше казал, че тези острови са погълнати от морето планини и всъщност точно така и изглеждаха — върхове на планини, издигащи се над повърхността. Сега планините бяха обвити в мъгли, покрити с променливите сенки на сивите облаци, плуващи сънно над скалистите върхове — не буреносни, просто галещи острова с нежни, влюбени ръце. Черният гранит контрастираше със зеленината, възправяше се над дърветата, сякаш за да наложи превъзходството си над пейзажа. Клоните се люлееха ритмично под лекия бриз и приличаха на васали, предлагащи гостоприемството си на своя властелин.

Когато пристигнаха, валише. Но не хладния английски дъжд, а тежък, горещ порой, който въпреки това приятно охлади трескавата кожа на Габриела. Жегата беше изненадваща и потискаща, въздухът тежък и влажен, но в същото време странно мек и галещ. Дълго преди да навлязат в дъжда, дрехите започнаха да лепнат по кожата ѝ, а челото ѝ се ороси с капчици. Прииска ѝ се да разкъса дрехите, взети назаем, и да се гмурне в морето.

Пристанището беше малко, прикрито от една извивка на острова, и учудващо празно, само с няколко кораба и по-малки съдове, полюляващи се върху вълните. Беше толкова далеч от претъпканите пристанища на Темза в далечния Лондон. Отвъд бреговата ивица Габриела съзря смътните очертания на град. Тук-там се виждаха червените покриви на френските колониални къщи, пръснати по хълмовете. В далечината някакви плантации се криеха в облаци. Тя си помисли за хилядите пъти, когато си беше представяла този момент

и как сега той беше помрачен. Може би когато видеше Бо Валон... Чудеше се къде ли е и дали може да го види оттук.

Край брега един малък кей се протягаше през белия пясък. Виждаше групата европейци, които ги очакваха, скупчени един до друг под черните си чадъри, сякаш на погребение. Когато се приближиха, тя разпозна Хейстингс, който стоеше сам.

Пътниците бяха прехвърлени в лодки и прекарани до брега. Хейстингс вече беше научил за случилото се с Габриела от оцелели от екипажа на нейния кораб. За това как пътниците и моряците са били вкарани насила в ладии и изпратени в открито море без провизии. За това как капитан Уоткинс, все още страдащ от загубата на ухото си, се беше разбунтувал срещу такова отношение, въпреки че шотландецът Уолис му беше напомнил, че друг кораб ще ги пресрещне след няколко дни. Как гордият кораб на Източноиндийската компания е бил опожарен и как жертвите са го гледали от далече да изгаря и потъва завинаги.

Когато чу разказа му за това, Габриела потръпна от нахлулите в нея спомени, които предпочиташе да забрави. Сякаш само тя страдеше за това, че брат ѝ е бил отвлечен. Другите се измъчваха от липсата на припаси и се държаха настрана, мълчаливо обвинявайки я за нещастията си. Пиратът искаше Габриела. Ако тя беше отишла с него, загубата на ценния кораб и всичките им притежания щеше да им бъде спестена. Тя им докара бедата. Търсейки изкупителна жертва, те бяха набелязали нея и отправяха обвиненията си със самодоволни погледи. Само мисълта, че ще последва Кълън, крепеше разсъдъка ѝ. Непоклатимостта на тази вяра ѝ даде смелостта, от която се нуждаеше. Трябваше да си върне брата, трябваше да го изтръгне от дивашката хватка на Родриго.

Видя гнева на Хейстингс още преди да чуе какво казва. Беше облечен строго в черен балтон, сякаш бяха все още в Англия. Гневът му постепенно нарастваше и той остави чадъра си да се наклони към гърба му, сякаш беше прекалено трудно едновременно да се ядосва и да го държи изправен. Черната му коса подгизна от дъжда, но той сякаш не забелязваше. Приближавайки се, тя чу гласа му, изтънял от възмущение.

— Взели са брата? Та това е безумие! — В изблик на гняв той запрати чадъра си на кея. Един слуга се спусна да го вдигне. — Този

проклет португалец — прибави той. — Този път прекали.

Изведнъж тя разбра. Само преди миг беше решена да погребее старите разправии и да се опита да се съюзи с него. Сега обаче, кипяща от гняв, се хвърли към него, сграбчи ръката му и го дръпна.

— Ти си ме използвал! Доведе ме тук, за да послужа като примамка, така ли? Мислеше, че ще те отведе до Родриго, за да можеш да го убиеш, нали?

Той я погледна отгоре надолу, без да си дава труда да я поздрави, сякаш продължаваше караница, започнала преди часове.

— А ти какво очакваше? Че те водят тук от милосърдие?

— Ти, мръсно копеле! Ти си виновен за опасността, в която попадна Кълън. Ти трябва да го върнеш, Хейстингс. Веднага.

— Хич не ме е грижа за скъпоценния ти Кълън.

— Теб не те е грижа за нищо.

Той спря за миг и се взря в нея отблизо.

— Ти видя ли го? Соро? Лице в лице?

— Аз почти го убих.

Той се зацура по нея. Тя почти чуваше как зъбните колела на мозъка му се въртят с бясна скорост.

— Той каза ли нещо?

— Какво например? — попита тя с подозрение.

— Например къде е скривалището му — изсъска той. Габриела забрави обидния му тон, защото си спомни нещо странно, което Родриго беше казал. *Когато отплавам към Д'Арос...* Д'Арос! Май че не беше чувала това име и не знаеше какво значи. Но разбира се! Той й беше разкрил тайната на скривалището си. Защо? Със сигурност не за да го използва Хейстингс срещу него.

С добре изиграно спокойствие тя го погледна брат си в очите и излъга:

— Не. Нищо не ми е казвал.

Хейстингс изпсува.

— Знаех си, че от тебе няма да има никаква полза. Ще говоря с капитана. Може би той ще внесе някаква яснота в тази каша.

— Искам да говоря с властите тук — настоя Габриела. — За да си върна Кълън.

Хейстингс се извърна и й се ухили зловещо и самодоволно.

— Но, Габи. Не помниш ли? Аз съм властта. Може даже да се каже, че думата ми е закон.

Тъй като той продължи напред, помощникът му извика след него:

— Какво да правя с нея, губернаторе?

С отегчено махване на ръка Хейстингс се провикна в отговор:

— Това не ме интересува.

Помощникът погледна глупаво към кипящата от гняв жена, стояща гологлава под дъжда.

— Ами предполагам, че ще дойдете до губернаторството с нас. Все пак сте сее..., хм, гост на губернатора.

— Нямам друг избор — измърмори тя.

— Моля, госпожо?

— Нищо, господин...

— Адамсън.

— Господин Адамсън, позната ли ви е моята плантация Бо Валон?

— Разбира се, госпожо. Случвало се е да придружавам губернатора дотам.

— Значи знаете къде е?

— От другата страна на острова, госпожо.

— Искам веднага да ида там. Ще ме откарате ли?

— Сега ли, госпожо?

— Да, господин Адамсън.

— Не бихте ли предпочели първо да се освежите? Наблизо е.

— Пропътувала съм много по-голямо разстояние, за да видя Бо Валон.

Той я покани в каретата си и излязоха от града, пресичайки пищната местност. По пътя Габриела видя изобилие от дървета и растения с форми, каквито не беше и сънувала. Огромни палми и папрати обгръщаха странни гранитни блокове. Каретата преминаваше покрай светлосини лагуни, врязани в сушата, и красиви френски къщи, строени високо над морето. Габриела погледна назад и видя град Л'Естаблисмон, все още носещ френското си име. Подуши френски ястия, чийто аромат се процеждаше от отворени френски прозорци. Когато прехвърлиха хълма, къщите останаха назад и те си запроправяха път през разкошните листа и гигантските стволоче на

тропическите храсти и гъсталаците от хибискус, преливащи във всички нюанси на алено, оранжево, коралово, пурпурно и розово сред ярко смарагдовия пейзаж и морето от другата страна. Беше замайващо красиво да пътуваш в дъжда, чиито капки барабанят ритмично по покрива на каретата. Но беше зверски горещо, толкова горещо, че Габриела едва си поемаше дъх.

Адамсън се опита да завърже разговор, но явно се чувстваше неудобно и тя му спести учтивостите, като само от време на време му задаваше някой и друг въпрос за плантацията, на които той отговаряше с дипломатична мъглявост. Скоро тя разбра защо. След час или повече каретата се отправи към парче висока земя, разположена на един хълм, спускащ се към морето. Дъждът беше спрял. Въздухът беше свеж, но не хладен както в Англия. Всъщност беше тежък, влажен, сякаш всеки момент щеше да завали отново.

— Не очаквах да вали.

— Това е дъждовният сезон. Трае около месец. На Махе вали повече, отколкото на другите острови, заради планините. Е, пристигнахме, госпожо.

— Бо Валон? — прошепна тя. Той кимна, но отбягна погледа ѝ. Тя слезе от каретата и тръгна през натежалата от дъжда трева. Не ѝ трябваше много, за да открие причината на смущението му. Земята, проснала се пред нея, представляваше море от огромни бурени и трева, висока до кръста ѝ. Памуковите поля отдавна бяха изчезнали, погълнати от дивата природа. Каприс често беше говорила за изключителната плодовитост на тази земя. Казваше, че трябва само да хвърлиш шепа семена и да ги гледаш как израстват. Но това важеше и за бурените.

Габриела внимателно си проправи път през гъсталака до главната постройка. *Това е бил домът на мама* — помисли си тя с почуда. — *Била е родена тук. Била е щастлива тук. Тук е вкусила първата си любов.* Но като се приближи, тя видя не дома от романтичните спомени на майка си, а срутена къща, повредена от прищевките на природата, изоставена в продължение на повече от двайсет години. Портата висеше на пантите, а стъпалата бяха хлътнали. Трудно беше да се определи какъв цвят е имала къщата някога. Сега беше сива и по-голямата част от мазилката бе опадала на големи парчета.

— Къде са гардениите? — Адамсън се втренчи в нея, сякаш говореше безсмислици. — Къде е *bois citron*^[1]? Майка ми казваше, че са навсякъде.

— О, от години ги няма тук. Мисля, че растат на някои от другите острови.

Тя погледна към хоризонта и в ушите ѝ зазвуча гласа на майка ѝ: *Имахме хамак, опънат между две палми, а навсякъде наоколо растяха гардении. Лежах там с часове и вдъхвах аромата на цветята. Четях Молиер и мечтаех.* Какво би казала за мечтите си сега, ако можеше да види тези руини? Габриела напразно се оглеждаше, търсейки да открие нещо от магията, която майка ѝ беше възпяла в разказите си, накарали и дъщеря ѝ да мечтае.

Колкото повече гледаше, толкова повече се отчайваше. Беше очевидно, че тук ще е нужна много повече работа, отколкото си беше представяла. И пари! Откъде щеше да намери пари? Не и от Хейстингс. Сега той сигурно се смееше доволно.

Трябваше да намери нещо. Едно-единствено нещо, което да ѝ напомни за майка ѝ. Като в транс Габриела се спусна по хълма към гъстата растителност край морето. Там откри плаж като оня, който Каприс ѝ беше описвала някога. Един невероятен, пуст плаж с нежен бял пясък. Тя се наведе и го докосна. Беше твърде мокър, за да разбере какъв е всъщност. Отново ръмеше, дъждът капеше в локвите по плажа и правеше в тях малки кръгове, изчезващи за миг, за да бъдат последвани от нови и нови, почти без звук. Тя виждаше всичко това, но дъждът беше толкова лек, че не чуваше почти нищо, освен тих плясък от време на време.

Габриела се отпусна на колене и се зарови в пясъка, опитвайки се отчаяно да открие сухо място, за да се наслади на истинския му допир. Но всичко беше влажно даже и надълбоко. Тя копаеше все по-френетично и накрая започна да осъзнава какво прави. Идвайки на себе си, вдигна поглед към хълма и видя Адамсън, който я гледаше разтревожен.

Тя се изправи неохотно и бавно се изкачи гори. Чувстваше се толкова обезкуражена, че ѝ се плачеше. Но това не беше в природата ѝ. Нейната сила беше действието. Трябваше да направи нещо, и то скоро.

На половината от пътя по билото на хълма тя спря, защото забеляза признаци на живот в далечината. Група мръсни африканци

сечаха клоните, за да проправят пътека. Тя ги погледа няколко секунди, после се върна при придружителя си.

— Господин Адамсън, кои са тези хора?

— Роби, госпожо.

Тя се втренчи в него, ужасена.

— Роби ли?

— Разбира се. Всички плантации в този район зависят от робския труд. Не знаехте ли?

[1] Vois citron (фр.) — лимоново дърво. — Б.пр. ↑

9.

За Англия робството беше само дума, споменавана от време на време във вестниците във връзка с дискусиите на Парламента върху този проблем, засягащ единствено англичаните от далечните източни колонии. Никога преди Габриела не се беше сблъсквала лице в лице с него. Никога не се беше замисляла кой знае колко за тези неща. Но тук, на Махе, не можеше повече да си затваря очите пред подобен ужас.

— Всички тук променят непрекъснато културите, които отглеждат — чу тя гласа на Адамсън. — От памук до копра.

— Какво е копра?

— Сушени кокосови ядки. От копрата се получава кокосово масло и много други полезни неща. Ще трябва да ви намерим роби да прочистят земята и да посадят кокосови палми, и други — да възстановят къщата ви. Когато дойде време да се заселите тук, ще се наложи да наемете и още, за да направят мястото годно за живеене.

— Бих предпочела прислуга — прекъсна го тя.

— Няма да се наложи, госпожо. Робският труд е евтин и изгоден. А пък и с връзките, които имате с губернатора, няма да срещнете никакво затруднение при уреждането на кредит, за да потръгне стопанството. На ваше място не бих се притеснявал, госпожо. За нула време всичко ще се уреди.

— Но робите, господин Адамсън...

— О, сега разбирам. Не се притеснявайте. И аз малко се отвращавах от тях, когато пристигнах тук за пръв път. Те са като мухи в лицето на нашето английско чувство за чест, смея да кажа. Но скоро се приспособих. Честна дума. Ще свикнете, преди да сте почувствали някакво неудобство. Това наистина е единственият възможен начин на живот.

Но да притежаваш други човешки същества... Когато беше взела документа за собственост над Бо Балон, и през ум не ѝ беше минало, че ще трябва да притежава и роби.

Адамсън отведе Габриела обратно в губернаторската резиденция, разположена високо на един хълм с изглед към градчето Л'Естаблисмон. Контрастирайки рязко със занемарения Бо Балон, имението беше заобиколено е кокетни групички франджипанови дръвчета^[1] с розови или жълти цветове. Имаше и преливаща в розово, оранжево и пурпурно бугенвилия,^[2] чиито храстчета бяха пръснати по цялата градина. Сградата беше с две крила, построена във френски колониален стил, твърде просторна и луксозна за тези места, където животът по необходимост беше много по-нецивилизован, отколкото в Европа. Вътре имаше най-малко шейсет африканци, облечени в английски лакейски униформи, които напомняха на нейната собствена в имението Уестбъри. Всеки от тях беше изключителен. Явно и мъжете, и жените бяха избрани според красотата им. Мъжете бяха високи и добре сложени, със здрава костна структура и мускулести торсове. Жените бяха миловидни, дрехите им бяха ушити така, че да подчертаят телата им, стройни и заоблени така, както рядко биват англичанките. Габриела никога не беше виждала такава екзотична привлекателност у хора. Хвърли поглед към Адамсън.

— Нима са роби? — попита го меко.

— Разбира се, госпожо.

Беше ужасно да разбереш, че докато на прислугата в домакинството на баща ѝ беше плащано като на свободни хора, тези тук бяха купени като стока.

— Сигурен съм, че бихте искали да се изкъпете и да си починете — предположи помощникът. — Ние обикновено не излизаме в най-горещите часове от деня.

— Тогава защо всички бяха на пристанището?

— Така нареди губернаторът.

Нещо в тона му я накара да потръпне въпреки жегата. Сякаш хората бяха пионки в ръцете на Хейстингс.

— Винаги ли следвате нарежданията му? — попита тя с повече горчивина в гласа, отколкото възнамеряваше. Очите му пробягнаха по лицето ѝ, но той само се усмихна неопределено. Посочи ѝ висок негър, облечен в снежнобяла ливрея и колосани ръкавици.

— Това е Робърт. Той завежда къщата. Ще се погрижи за теб.

— Моля, последвайте ме, *msabu*.

Тъмнокожият я преведе през къщата, която беше наистина много красива, но въпреки това Габриела почувства инстинктивна неприязън. Докато минаваха през стаите, тя успя да разгледа кадифените завеси и тежките столове, тапицирани с брокат, вълнените килими и тухлените камини и картините във фламандски стил. Завесите бяха дръпнати заради яркото слънце и затова в помещенията беше тъмно и хладно. Робите си вършеха работата с безшумни стъпки. Изведнъж в дъното на салона се отвори врата и Габриела беше поканена да влезе. Стаята беше мебелирана предимно в тъмни цветове, с тежко махагоново дърво и скъпи завеси и килими. Явно Хейстингс беше поклонник — по-скоро колекционер — на красотата. Все пак това навяваше странно чувство. Навън живееше друг свят, странен и пълен със звуци, миризми и растителни и животински видове, които ѝ бяха напълно непознати. Навън беше царството на зноя и цъфтящата пищност. А тук, между тези стени, царуваше крал Уилям. Ако не погледнеше през прозореца и не усетеше влажната горещина, Габриела би могла да се закълне, че се е върнала в Лондон.

— Това е Мая — каза Робърт, прекъсвайки мислите ѝ. Вдигна поглед и видя една изключително красива негърка с гъста черна коса, съвършен орлов нос и огромни абаносови очи, които сведе, когато Габриела я погледна. Както и у другите, тялото ѝ беше едновременно пищно и стройно. Когато се движеше, непристегнатите ѝ гърди се люлееха свободно под тънката блуза.

— Тя е сомалийка. Ще се погрижи да не почувствате нужда от нищо.

Преди да напусне стаята, Робърт поръча вода за банята ѝ. Мая излезе и се върна, влачейки огромно ведро, което изля във ваната. Габриела отиде до нея и ѝ помогна.

— Няма нужда да ми прислужваш, Мая. Свикнала съм сама да се грижа за себе си.

Но Мая погледна изплашено новата си господарка.

— Господар ще тупа Мая, *msabu*. Мая се грижи за госпожица.

В този миг пълният ужас на всичко това я порази. Нищо чудно, че Хейстингс толкова обичаше Сейшелите — той ги превръщаше в по-голям вариант на света, който беше създал в имението Уестбъри. Спомни си думите на Адамсън: *Всички плантации в този район зависят от робския труд. Не знаехте ли?*

И лицето на Родриго. *Бо Валон е празна мечта, Габе. Винаги е бил.*

През нощта сънува един тъй реалистичен сън, че частица от нея се чудеше дали не е видение. Видя Бо Валон какъвто трябваше да е бил. Беше толкова красиво, че дори и тя, която само го сънуваше, се почувства развълнувана до сълзи. Беше заобиколен от вода в различни нюанси на синьото, блестяща под слънцето като дъга. В нея играеха разноцветни птици — сини, жълти, червени, зелени, пурпурни — плискаха се в морето и отърсваха капчиците от перата си, които заблестяваха около тях като миниатюрни кристални призми, изпълващи пространството с неземен, прекрасен блясък.

Прекосявайки красивите, отгледани с любов полета, тя видя майка си, която лежеше в хамак, облечена в дълга бяла рокля и четеше Молиер на глас. Кълън се беше проснал на тревата до нея, щастлив и прациящ от здраве както никога досега, и си играеше весело с пухкава рижа котка. Чувство на щастие и спокойствие изпълваше мекия въздух. Габриела почувства неистово желание да ги прегърне и да крещи от щастие в обятията им.

Но изведнъж дълга сянка покри земята. Тя вдигна очи, за да види облака, закрил слънцето, но вместо него видя нещо чудовищно. Родриго, в целия си пиратски блясък, стоеше пред нея с разкراчени нозе и скриваше слънцето. Преди да успее да протестира, той я сграбчи в ръцете си и я отнесе.

Изведнъж вече беше в каютата на Родриго и лежеше гола сред гънките на алените чаршафи. Той я целуваше и ръцете му се плъзгаха с безумна страст по тялото ѝ. Гласът му прошепна меко в ухото ѝ: *Помоли ме*. И този път тя го помоли. Помоли го да я люби, обличайки желанието си в думи, докато накрая — най-накрая — той ѝ даде онова, което искаше. Положи я на леглото и облада тялото ѝ с устрема на морска буря. Тя чувстваше любовта му, страстта му, нуждата му от нея, потискана много години. Но докато тялото му се движеше в нейното с невероятно умение, тя се бореше отчаяно с любовта, която изпълваше собственото ѝ сърце. Искаше го толкова много, че щеше да умре без него. Извика името му и му се отдаде напълно. И докато устата му

завладяваше нейната, тя се чу да прошепва: „Родриго, винаги си бил ти...”

Тогава Бо Валон започна да се отдалечава от нея. Една по една всяка частица от щастливата картина на имението изчезваше. Докато Родриго завладяваше тялото и душата ѝ, първо майка ѝ, после Кълън, а накрая и прекрасните птици се разсеяха като дим. След това Бо Валон просто увяхна и се превърна в грозно и буренясало стърнище.

Но Родриго хвана главата ѝ в ръцете си и обърна погледа ѝ към себе си. „Ти си моя“, каза и той и тя осъзна, че това е вярно, взирайки се в очите му. След това тези ръце разтвориха бедрата ѝ и се плъзнаха към центъра на нарастващото ѝ желание, докато накрая в главата ѝ остана само болезнената нужда да усети тласъците му в себе си, подобен на набъбнало, пулсиращо сърце. Той се заби в плътта ѝ и тя отметна глава назад в екстаз. Но в кулминацията на страстта им я стресна скърцането на опънато въже. Тя погледна нагоре и видя как майка ѝ се люшка обесена над леглото. Но когато Габриела изпищя, сграбчи Родриго и заби ноктите си в него, видението над нея се промени.

Тя видя, че не майка ѝ виси на примката. Това беше самата Габриела.

Хейстингс държеше въжето.

[1] Франджипан — червен жасмин — Б.пр. ↑

[2] Бугенвилия — вид тропически храст с красиви цветове. — Б.пр. ↑

10.

През следващите дни тя успя да позабрави съня си. Мислите ѝ бяха запълнени с две задачи: да спаси Кълън и да възстанови Бо Валон, без да използва робски труд. Хейстингс трябваше да ѝ помогне. Напоследък той непрекъснато се прибираше и отново излизаше по много мистериозен начин, прекарваше навън цели часове и се връщаше дълго след като тя си беше легнала. Нямаше представа къде ходи той или какво прави, знаеше само, че прекарва голяма част от времето си с фамилията Гран Блан — наследници на чистокръвните френски заселници, все още основна сила на островите, въпреки британското владичество в момента. Хейстингс изглежда ценеше компанията им повече и от тази на сънародниците си. Рядко му се случваше да каже нещо и на Габриела.

Когато се осмели да отиде в местната банка, където, както Адамсън ѝ беше казал, ѝ беше предложен изгоден кредит като на сестра на губернатора, тя се поколеба за момент, тъй като през главата ѝ мина мисълта, че Хейстингс ще побеснее, ако научи за това. Но когато това наистина се случи, той просто процеди:

— Гледай си работата, Габи. Само недей да очакваш да ти плащам дълговете, когато осъзнаеш, че не можеш да се справиш сама с живота си.

Той не вярваше в начинанието ѝ. Решена да му докаже, че греши, тя не пожали пари и усилия в наемането на работници и се зае с наглеждането на възстановителната работа по майчината ѝ плантация.

Когато попита Хейстингс какво е сторено, за да върнат Кълън, той я изгледа с невиждащ поглед и каза:

— Не мога да хукна след него, нали? Не знам къде е.

Тя не посмя да му довери взривоопасната тайна, която криеше — скривалището на Родриго. Дори не беше сигурна къде е Д'Арос. Трудно щеше да е да получи нужните ѝ сведения, без да предаде Родриго. Всеки по-очевиден въпрос щеше да достигне до Хейстингс и

да събуди подозренията му. Но след седмица на острова тя най-сетне намери възможност.

Имаше прием по случай на изграждането на англиканска църква и пристигането от Индия на новия министър, преподобният Дж. С. Холмс. В присъствието на много от французите католици, англичаните се бяха събрали да почетат освещаването на новата си катедрала. Като губернатор Хейстингс беше поканен да присъства, но през цялото време той нервничеше и явно му се искаше да си иде. Все вадеше джобния си часовник и го поглеждаше така, сякаш може да накара часовете да летят по-бързо. Очевидно построяването на нова църква не влизаше в сферата на интересите му. Но какво правеше той? — почуди се тя. Защо през цялото време не спираше да си гледа часовника, сякаш трябваше да спази някаква важна уговорка? Къде ходеше всяка вечер, за да се върне почти в зори?

Празненството беше в разкошното имение на Ламбер, заместник-губернаторът на островите. Това че Хейстингс беше отказал да бъде домакин на тържеството в собствената си къща, също беше подозрително, понеже сега имаше възможност да се измъкне когато му е удобно.

Габриела обикаляше стаите, пълни с тапицирани в кретон мебели, и както винаги се чудеше на количеството алкохол, което гостите поглъщаха. Когато не се оплакваха от жегата, пиеха, за да я забравят. До ушите ѝ бяха достигнали слухове за широко разпространения сред британските чиновници опиум. Не се съмняваше в достоверността им, когато виждаше стъклените погледи на някои от тях. От години Компанията на Джон изнасяше опиум за Китай, игнорирайки забраната на императора, за да увеличи доходите на Индия и да купи чай, който им беше създал име на най-големите търговци на света. Не беше трудно да си представи човек, че част от наркотика се отклоняваше към Сейшелите.

Гостите разговаряха с нея учтиво, проявявайки интерес към кариерата ѝ на актриса. Някои дори я бяха гледали в Лондон преди няколко години. Но каквито и въпроси да задаваше за своя несъщ брат, получаваше като отговор единствено бързи погледи към широкия му гръб.

Започваше да подозира, че се страхуват от Хейстингс.

Помисли си това след вечеря, когато преминаваше покрай група жени, които разговаряха за нещо с резки, но тихи гласове. Дочу част от това, което си говореха, но думата „робство“ привлече вниманието ѝ. Изглежда всичко, за което можеха да говорят на своите събирания, се свеждаше до освобождаването на негрите. Габриела знаеше, че в Парламента е предложен реформаторски закон, който щеше да забрани притежаването на хора в британските колонии. В Англия, където робството беше незаконно от десетилетия, този проблем беше само една от хилядите разглеждани реформи и едва се появяваше по вестниците. Тук обаче това беше мания — и лондонският защитник на правата на робите, сър Томас Фауъл Бъкстън, бе заклеймен като антихрист. Сякаш всички жители на колониите мислеха едно и също. Но всеки път, когато Габриела направеше опит да се присъедини към разговорите им, те рязко млъкваха и си разменяха предупредителни погледи.

Тази вечер тя реши, че трябва да сложи край на недомлъвките.

— Бях изненадана да открия роби на Сейшелите — призна тя, като ги прекъсна. Дамите обърнаха към нея стреснати погледи и за миг ѝ заприличаха на животни в капан. За да отклони вниманието ѝ, една от тях каза:

— Ние казваме *Сейшели*, мила, не *Сейшелите*. Така ги наричат само в Англия.

— Добре — съгласи се тя, решена да не позволи да я отклонят от целта ѝ. — Знаех, че робството е все още законно в колониите, разбира се, но бях останала с впечатлението, че търговията с роби е прекратена. И че на притежаването на роби се гледа като на нещо ужасно.

Мабел Ламбер, стараейки се да изпълни задълженията си на домакиня, разчупи неловкото мълчание с тежка въздишка.

— О, скъпа, тук винаги е имало роби, откакто се помним. Съпругът ми обича да казва, че икономиката ни ще рухне, ако този глупак Бъкстън постигне своето.

— Но, мила Габриела — додаде друга матрона, — родителите на майка ти бяха едни от най-крупните робовладелци в този район. Със сигурност знаеш това.

Габриела отмина иронията в гласа ѝ.

— Бях останала с впечатлението, че търговията с роби е преустановена от известно време.

— Е — каза Мабел с половин уста, — официално да, разбира се.

— Тогава как плантациите продължават да се снабдяват с роби?

— Мабел — предупредително каза една от дамите.

Габриела виждаше, че ги кара да се чувстват неудобно. Някои от тях хвърляха бързи погледи към Хейстингс и тя се чуди какво общо има той с това. Със сигурност ако в колонията докарваха роби, това ставаше с негово разрешение.

— Всъщност, на кого е подчинен пряко брат ми?

— Ами на британските власти на Мавриций. Това е остров на няколко хиляди мили на юг.

— Значи е бил прав. Той наистина е законът тук.

— Не мисля, че адмирал Фултън смята така. Той надзирава тези води с кораби от Кралската флота. Идва веднъж на всеки три месеца или нещо такова. Ще бъде тук след месец.

— Той приятел ли е на губернатора?

— Не особено. Вършат заедно необходимата работа, но не са в много добри отношения.

Значи *имаше* все пак законна сила в Индийския океан, която не беше под чехъла на Хейстингс. Тази новина я окуражи. Може би можеше да го накара да ѝ помогне. Но цял месец! Можеше ли да си позволи да чака толкова дълго?

Одързостена от това откритие, тя усили натиска над дамите:

— Има много острови в тази част на океана, нали? На път за Махе видях дузини.

— О, те са хиляди, скъпа — намеси се Мабел, облекчена от смяната на темата. — Но почти всички са необитаеми. Има хора на Праслин, който е най-големият след Махе. Произнася се *Пра-лийн*, скъпа. Не са ли много гърлени произношенията тук? След него идва Ла Диг. И, разбира се, Фрегат. Това някога е била родината на онзи пират, Соро. Всички те са много близо, в групата на Гранитните острови.

Спомняйки си думите на капитан Уоткинс, тя попита:

— Има ли острови, наречени Амирантите?

— О, да, скъпа, но те са далеч на запад — най-малко два или три дни с кораб. Почти е невъзможно да бъдат достигнати. Кораловите

рифове около тях са коварни, *ужасно* коварни! Моряците се страхуват да ходят натам. Според съпруга ми те се опасяват, че пиратът Соро се крие някъде наоколо.

— Кажете ми имената на някои от тези острови.

— Ами, да видим. Има остров Африкански бряг, има Ре-мир... Мисля че и Д'Арос и, разбира се, любимият ми Пясъчен бряг. Имената им звучат много романтично, нали?

— Да, наистина — измърмори Габриела. Беше спряла да ги слуша. Д'Арос! Родриго и Кълън бяха на остров, два или три дни път на запад!

11.

Когато всички отидоха да вечерят, Габриела все още размишляваше над откритието си. Но преди да измисли какво да направи — ако въобще трябваше да прави нещо, видя как Хейстингс отново погледна часовника си и се отправи нехайно към вратата. Излизайки след него на моравата, тя разпозна трима от най-влиятелните френски плантатори на острова — Делон, Монтан и Дьо Вил. Бяха заобиколили Хейстингс и сякаш се караха с него, докато в крайна сметка той се предаде и им позволи да го отведат със себе си. Но тя забеляза, че докато се отдалечаваше, той хвърли бегъл поглед през рамо, като юноша, измъкващ се тайно от родителите си, за да хулиганства с другарите си. Какво беше намислил? Тя отново си зададе този въпрос. И реши да ги проследи и да разбере.

Имаше късмет. Където и да отиваха четиримата мъже, явно възнамеряваха да го сторят пеша. Говореха тихо помежду си и се смееха приглушено. Въпреки тъмнината, тя трябваше да спазва известно разстояние зад тях, за да не открият присъствието ѝ. Веднъж или два пъти се уплаши, че ги е загубила, но това я амбицираше и тя ги откриваше отново.

След по-малко от миля стигнаха една плантация, покрай която беше минавала веднъж и за която се беше опитала да разпита, само за да получи възможно най-неясните отговори. Всичко, което знаеше, беше че е френска, притежание на главния френски собственик на земя, Делон, и че е обвита в мистериозност. Никой не говореше открито за нея, а никоя дама не беше я споменала ни веднъж.

Докато мъжете заобикаляха към задната част на къщата, Габриела започна да чува тихи звуци на барабан в далечината. Отправи се в тази посока, проправяйки си път през една обрасла с гъсти кокосови палми долина. Изведнъж ярък огън, запален на няколко метра от нея, озари пространството. Когато се приближи към него, Габриела стана неволна свидетелка на нещо ужасяващо. Едно черно момиче, явно робиня, беше привързано с разперени ръце за един

стълб, чисто голо, и тъмната ѝ кожа блестеше матово в светлината на пламъците. Пред нея един също така гол негър разтваряше бедрата ѝ и проникваше безмилостно в нея, докато тя крещеше отчаяно в нощта. Прикрита във високите треви, Габриела видя група мъже, в които разпозна френските плантатори, излегнали се на земята със стъклени и замаяни погледи, с които следяха зрелището. Наоколо имаше още робини, пищните им, голи тела бяха изложени на домогванията на мъжките ръце. Една жена беше коленичила край плантатор и го задоволяваше с уста. Ръката му лежеше безучастно на тила ѝ и я почесваше като коте.

— Какво се е случило? — попита Хейстингс, гледайки изнасилваната пред очите им девойка.

— О, просто не искаше да ни сътрудничи — обясни един от другите, пресягайки се към лулата си. След това въздъхна философски — Какво мога да кажа? Нова е и неопитна. Но нищо — ще се научи. Докато се зазори, вече всички ще сме я имали и мисля, че ще я накараме да свикне със задълженията си, нали така?

Мъжете се разсмяха, когато негърът стисна пълните гърди на жената и забърза движенията си, карайки я да вика от страх и болка.

— Боже, обичам тези острови — въздъхна Хейстингс и се изтегна на тревата. Една робиня притича към него, за да напълни лулата и да я сложи в устата му. Той дръпна от лулата, както беше в ръката на жената, изпусна облаче дим и пъхна ръка между бедрата на робинята. Започна да я опипва, взирайки се втренчено в очите ѝ. Тя наведе поглед и го остави да прави каквото иска.

— Ако законът на Бъкстън бъде приет, едва ли ще продължиш да ги обичаш толкова — забеляза Делон. — Забавленията ще приключат, *mon ami*.

— Няма да го приемат. Имам влиятелни приятели и съмишленици, които ще се погрижат за това.

— По-скоро влиятелен баща.

— Както и да е — отвърна Хейстингс, — *търговията* отдавна е забранена, но това не ни спря, нали?

— *Oui*, но ако те притежават правата над робите, какво можем да направим ние? *Да ги скрием?*

— Мисля, че проблемът ни е оня трижди проклет корсар — каза Монтан. — Помните ли как пое командването на робските кораби

миналия месец и ги освободи всичките? Чух, че повечето са се присъединили към наемниците му. Разправят, че замисляли да нападат всеки кораб с роби, който мине оттук, и да освободят товара му. Той не само проваля цялата ни работа, но печели вниманието на англичаните и с това подпомага Бъкстън и реформите му. По един или друг начин ще трябва да изтрием това нищожество от лицето на земята. И то скоро.

— Мислиш, че не знам това? — изфуча Хейстингс. — Правим всичко, което можем. Знаем, че се крие на Амирантите, но те се състоят от десет острова, заобиколени от коралови рифове, които със сигурност ще разбият на парчета всеки кораб, който не познава на пръсти тези води. Десетки кораби са намерили края си на това проклето място. Затова и Соро се крие там. Той познава морето там като никой друг.

— Със сигурност ще успеем да намерим капитан, достатъчно способен, за да...

— Може би можеш да откриеш човек, който познава някой и друг район. Но само Соро ги знае всичките.

— Значи, преди да знаем кой остров ни трябва и преди да открием човек, съгласен да ни откара дотам...

— ...това би било самоубийство — каза Хейстингс. — Разбира се, има още една възможност. Можем да нападаме островите един по един, докато го хванем. Да атакуваме, докато намерим и убием португалското копеле.

— Не е лоша идея.

— Разбира се, ще ми трябва солидна финансова помощ.

— Ама разбира се.

— Значи, ще го направим. Можем да започнем другата седмица. Ще съберем флота, ще издирим всички навигатори, които познават водите, ще нападаме поред всички проклети острови, докато не открием Соро, и ще убием него и всеки, който плава под флага му. Това вероятно ще реши проблема.

— Ами твоят несъщ брат? — попита Делон.

Хейстингс го изгледа и изсумтя.

— Той не ми е никакъв брат. И изобщо не ме е грижа какво ще се случи с него.

— Значи се разбрахме.

— И след като разпердушиним Соро — продължи Хейстингс, — ще отплувам за Занзибар, за да се срещна със султана.

— Не е ли опасно да правиш това в днешни дни?

— Ако не ида сега, ще бъда принуден да чакам още месец за следващия кораб. Повярвайте ми, Соро ще се натъкне на твърде много от нас, за да посмее да се съпротивлява. А сега — добави той и се изправи, — ми се ще да забравя всички тези проклети тревоги и да се заема лично с оная непокорна робиня. Да видим дали си е научила урока.

Той се наведе и вдигна от земята камшик, който нави на ръката си. След това пристъпи напред под странната светлина на огъня, хвана рамото на негъра и го отхвърли от ридаещата жена, така че той се препъна назад и падна. Хейстингс улови брадичката на робинята в ръка, изви главата ѝ назад и каза заплашително:

— Така. Ще бъдеш ли сега послушна? Или искаш още един урок?

Той смъкна дрехите си и останалите се изправиха, за да се присъединят към него. Габриела се обърна и побягна. Бягаше така, сякаш я преследваха демони или чудовища, толкова бързо и толкова далече, колкото можеше, опитвайки се да изтръгне ужасната гледка от съзнанието си. Инстинктът ѝ диктуваше да се бори с тях, да се втурне към свърталището им, да ги откъсне от жената и да ги накара да платят за злодеянията си. Но здравият разум я възпираше.

Думите на тия негодници поставяха Родриго в различна светлина. Хейстингс и баща ѝ също. Те бяха съдружници в едно зло дело, а Родриго се опитваше да ги спре.

Тя тичаше през целия път до губернаторството. Срина се на пода на спалнята си, дишайки мъчително с пламнали гърди, като в главата ѝ се въртеше все един и същ въпрос — *Какво да правя?*

Сега знаеше, доверявайки се на женския си инстинкт, че Родриго не случайно ѝ издаде скривалището си. Той искаше тя да иде при него. Беше взел Кълън със себе си, защото знаеше, че все някога тя ще се реши да направи това, което трябваше: да иде при него.

Ако флотата на Хейстингс се добереше първа дотам, Кълън сигурно щеше да бъде убит при нападението. И все пак Габриела не беше готова да се срещне с Родриго на негова територия. Нуждаеше се от време, за да размисли. Но нямаше време. Хейстингс скоро щеше да

се прибере. Имаше нужда от идея. Нещо толкова хитро, та никой друг да не се досети. Нито Родриго, нито, разбира се, Хейстингс.

Изведнъж тя застина. В главата ѝ беше изплувал перфектният план. Беше толкова очевидно, как можеше да се досети чак сега! Хукна импулсивно към фоайето, влезе в официалната спалня на Хейстингс и отвори гардероба му, разбърквайки всичките му дрехи. Да, тук имаше точно онова, от което се нуждаеше — даже и мъжка церемониална перука. Извади една риза, притисна я до гърдите си и се обърна към огледалото.

В главата ѝ се завъртя пъстра вихрушка. Видя публиката, ставаща на крака, когато тя сваляше перуката от главата си. Беше заблудила всички, надявайки мъжки дрехи, защо да не го стори и сега?

12.

Струпаните в Шантитаун кръчми бяха просто няколко открити дървени колиби със сламени покриви, които едва предпазваха клиентите от дъжда. Нямаше стени, нито заветни места; просто няколко дървени стълба подпираха покрива да не падне. Дори през нощта беше толкова топло, че затворените помещения бяха непоносимо задушни.

Това беше опасно за Габриела. Таверните бяха само няколко, но всяка бе достатъчно близко до другите, за да се вижда всичко, което става там. Дори през дъжда не ѝ беше трудно да поглежда от време на време, за да зърне сбирщината френски имигранти, английски моряци и американски китоловци, разпръснати край плетените маси или наведени над грога си. Вече беше преминала през три кръчми и беше разпитвала посетителите за нещо, което би могло да я отведе към Родриго.

Отново валеше. Тя влезе в четвъртата кръчма, отърси от себе си топлата вода и се постара да изглежда колкото се може по-мъжествена, излъчвайки се, за да изпълни по-добре дрехите на Хейстингс. В мокрия костюм и наметало ѝ беше непоносимо горещо, тъй като дъждът усиляше жегата, вместо да я намали. Ботушите ѝ бяха твърде големи въпреки дебелите чорапи, които си беше нахлузила, и водата течеше в тях, шляпайки влудяващо, докато Габриела ходеше. Налагаше ѝ се да се съсредоточава, за да не се препъва и да не влачи крака и така да се издаде. Не трябваше да забравя нито за миг ролята си. Откъдето и да го погледнеш, си беше опасно да разкрият, че е жена. Тези хора бяха груби, свикнали да живеят на хиляди мили от правосъдието. Какво ли щяха да направят с жена, скитаща по тъмните улици в техните квартали?

Освен това не биваше да забравя и Хейстингс. Беше твърде умен и веднага щеше да прозре намеренията ѝ. Може би вече да е пратил да я търсят. Трябваше да се измъкне бързо от града, ако изобщо успееше. Махе беше остров. Единственият начин да го напуснеш бяха корабите.

Тя хвърли поглед към ладиите, поклащащи се в пристанището, и потръпна нервно. Малък и плоскодънен, този съд беше идеален за целта ѝ. Трябваше веднага да открие някой собственик. Сигурно щеше да отнеме време да го посвети в плановите си. А пък времето беше нещо, което не можеше да си позволи да пилее.

Тук мъжете изглеждаха по същия начин, както и в другите заведения — скитници, работещи на корабите. Един-двама освободени роби, седнали настрана от белите, които ги отблъскваха. Когато влезе, една закръглена проститутка я огледа преценяващо, остави халбата си на масата и завъртя бедра към нея.

— Не съм те виждала преди, *cher* — поздрави тя с френски акцент. Мръсната ѝ коса се стелеше по раменете ѝ в безпорядък, а дебелиите ѝ бутове се полюшваха към Габриела. Ако не я беше спряла, пачаврата сигурно щеше да се приближи твърде много и да разкрие тайните, които момичето ревниво пазеше.

Съобразявайки бързо какво да прави, Габриела хвана брадичката ѝ в ръка и с рязко движение на китката я отблъсна като някой арогантен бандит.

— Много си бърза, жено — изръмжа тя с най-правдоподобния си мъжки глас. — Първо ще си свърша работата. Удоволствието е за изгрев-слънце.

Проститутката облиза устни и огледа дрехите на джентълмена.

— Тогава дано нощта си иде по-бързо.

Габриела се засмя вътрешно, зарадвана от липсата на подозрение в очите на жената. Значи дотук изпълнението беше минало без грешка. И въпреки това беше опасно да се задържа на едно и също място. Пачаврата не преставаше да върви след нея и да плъзга ръцете си навече към гърдите на господина, където скоро щеше да напипа закръгления бюст на Габриела. А тя не държеше да рискува с това. Отдръпна се от нея, тропайки колкото се може по-силно с крака по пясъка, осеян със сухи палмови листа, и се постара да не се обръща повече с гръб към курвата, държейки я под око, докато обикаляше сред мъжете.

— Кой от вас, момчета, е собственикът на оная ладия в пристанището? — провикна се тя както в предишните три таверни. Отговорът също беше като предишните. Някои си зашушукаха на френски. Двама американци хвърляха чоп кой да бъде пръв при

пачаврата. Тя чувстваше как времето отлита, докато слушаше равномерното биене на дъждовните капки по сламения покрив. Пак не успя. Трябваше да провери и на другите места, и то възможно най-бързо. Разбира се, беше напълно възможно собственикът да спеше спокойно в леглото си и никога да не успееше да го намери. Изведнъж чу тихо гласче:

— Аз имам тази чест.

Тя се огледа, но не видя кой се беше обадил. Да не би да си беше въобразила?

От една от масите се чу шум и един мъж се изправи наполовина, едва-едва олюлявайки се. Беше дребен, плешив и червендалест. Приближавайки се, тя усети мощна воня на ликьор, струяща на талази от него.

— Твоя ли е ладията? — попита тя отново, като се надяваше да не е чула правилно. Този човек, въпреки че беше англичанин, изглеждаше толкова пиян, че едва ли можеше да намери пътя до съседната кръчма, камо ли до недостъпното скривалище на Родриго.

— Моя е.

— Много е хубава — похвали го тя, макар и почти нищо да не разбираше от тези неща. Знаеше само, че по-малката лодка имаше по-голяма възможност да открие пътя през опасния риф, който трябваше да прекоси, за да стигне до Кълън.

— Благодаря, наборе. Ха пийни си малко за здраве!

Габриела седна и пие халбата силно пиво, което проститутката сложи пред нея. След това ѝ намигна, потупа я по задника и я отпрати.

— Какво правиш с тая черупка? — попита тя моряка.

— О, ами най-вече обикалям помежду островите. — Той направи пауза, за да отпие от бирата си, разливайки я по брадичката и гърдите си. Избърса се с ръкав и ѝ се ухили. — Разнасям стоки. Ама ти не пиеш!

Тя сръбна шумно, като хвана халбата за дъното, вместо за дръжката, подражавайки на останалите мъже. Как да му кажа? — запита се тя и реши да апелира към мъжкото му достойнство.

— Е, както казах, съдчето си го бива, обаче се обзалагам, че не би издържало на по-дълъжко пътуване.

Морякът се надигна, засегнат до дъното на мореплавателската си гордост.

— Ако искаш да знаеш, мой човек, бил съм даже до най-далечните острови и съм се връщал без драскотина върху тая красавица.

— А-аа. Значи трябва да си страшно умел кормчия.

Той изсумтя.

— Джон Фич си върши добре работата.

Изведнъж той се взря в нея, сякаш чак сега осъзнаваше що за въпроси му задава господинчото отсреща.

— Я кажи, мой човек, виждал ли съм те и преди тъдява? — каза той, навеждайки се така, че дъхът му я обля с непоносимото си алкохолно съдържание.

— Пристигнах с кораба, атакуван от оня пират.

— Охо. Лошо.

— Лошо не, ами оттатък. Искан ми се малко спокойствие и усамотение след всичко преживяно.

— Доста спокойствие има по тези места — съгласи се човечецът.

— Щеше ми се да попадна на по-мирно парче земя, все пак. Дето човек да може да позабрави засегнатата си гордост.

Очите на моряка се напълниха със сълзи.

— Кое място имаш предвид, момче?

Това беше то. Сега или щеше да успее, или да се провали, но трябваше да опита.

— Чувал ли си за остров на име Д'Арос? — попита тя внимателно.

Един французин, дочул въпроса, се обади:

— Д'Арос. Това е на Амирантите. Опасни води, *monsieur*.

— Да не би да не знам? — изфуча Фич и избута французина. — Я се махай ти, бе. — Когато нахалникът се отдалечи, той се обърна към Габриела с хитро пламъче в очите и понижи глас.

— Добре, знам къде е. Бил съм там преди много години. Но напоследък за Амирантите се носят разни слухове. А те хич не ми харесват.

Тя изтръпна.

— Какви слухове?

— Някои казват, че пиратът Соро се навъртал там.

Или беше разбрал плана ѝ, или искаше още пари. Тя се наведе заговорнически напред и усили акцента си:

— Да се надяваме, че не е така. Че то ще си бъде истински проклет късмет да налетя отново на него, след онова, което се случи. Обаче не вярвам такова нещо да стане два пъти в живота, нали тъй?

На вратата се завърза схватка. Габриела се огледа и видя служители в униформите на местната власт, които задаваха въпроси на пачаврата, пазейки плащовете си от дъжда. Габриела ги разпозна веднага. Хората на Хейстингс.

Те тръгнаха из колибата и заразпитваха дали някаква жена е искала помощ, за да напусне острова и предупреждаваха никой да не ѝ съдейства. Габриела се извърна към Джон Фич и видя как той я оглежда внимателно.

— Какво ще искаш, за да ме отведеш до Амирантите?

— Доста ще трябва, за да успея да премина ония рифове. Доста.

Тя бръкна в джоба на Хейстингс и измъкна копринена кесия, пълна с монети. Хвърли я на масата и парите звъннаха отчетливо.

— Това доста ли е?

13.

Няколко дни по-късно, дълго след като бяха отплавали, се натъкнаха на смразяваща гледка: четири екипирани с оръдия фрегати кръстосваха един залив, а *El Paraíso* плуваше помежду им. Този залив беше част от добре защитен остров, ограден с високи, подобни на крепостни, стени. Д'Арос, за разлика от Махе, който беше осеян с планини от тъмен гранит, беше коралов остров, сравнително равен и покрит с палми. Ята от големи морски птици прекосяваха небето над него.

Това беше първият признак на живот, който виждаха, откак бяха напуснали Махе. Джон Фич взе бинокъла си.

— Пирати! — изкрещя той. — Дръж се, човече. Подвиваме опашки и си плюем на петите.

— Не бързай толкова. — Нещо в гласа на Габриела го накара да спре. Тя все още беше дегизирана като мъж, но беше променила малко вида си. Беше натъкмила дрехите на Хейстингс така, че да напомнят облеклото на мореплавателите. Закачи сабята си на пояса, който беше направила от коприненото палто на брат си. Трудно беше да заблуждава моряка толкова дълго време. Налагаше ѝ се да разиграва мъжки свян, когато облекчаваше естествените си нужди. Но най-големият проблем беше как да го накара да я остави при пиратите, когато разбере какво си е наумила. Благоразумието я възпираше да му издаде намеренията си, поне засега. Ако той изпаднеше в паника, можеше спокойно да отведе и двамата на сигурна смърт. Но нямаше избор. Никой нормален човек не би тръгнал да плува срещу укрепленията на Родриго. И никакви пари нямаше да го убедят да го направи.

— Нямаме време за губене, момче — запротестира капитанът.

— Аз нямам намерение да си плюя на петите. Затова и дойдох.

Той се извъртя и се втренчи в нея.

— Дошъл си да търсиш Соро?

— Дойдох да се присъединя към него.

— Да се присъединиш към тях? — Той хвърли поглед към страховитите кораби, кръстосващи залива. — Е, вече е късно да обръщаме. — С бързи движения той започна да издига бяло знаме. Когато свърши, Габриела го тупна мъжки по гърба.

— Ето това е дух. Сега ме остави да говоря. Ако не успея да ги убедя в добрите ни намерения, може да има последствия.

— Меко казано.

Чакайки сигнала, Габриела се дегизира, както беше планирала. За да скрие кобалтовите си очи, тя си сложи превръзка на едното око и присви другото. Ако се беше тревожила какво ще каже морякът, тревогите ѝ утихнаха. Той изгледа черната копринена превръзка, която тя си беше направила от палтото на Хейстингс, и попита:

— Имаш ли една и за мен?

— Съжалявам.

— Бих могъл да се престоря, че имам дървен крак.

— На твоє място не бих опитвал — посъветва го тя, намествайки превръзката на окото си. — Ако те разкрият, ще ни убият и двамата. Ама ти да не се уплаши?

— Да съм се уплашил? — Той се изпъчи. — Човече, аз съм се срещал със самия цар Нептун през пътешествията си. Когато веднъж си надвил морето, не си вече толкова плашлив. — Въпреки думите си, той я погледна стреснато. — Ами ти?

— Малко сценична треска, това е всичко. Ще ми мине.

— Странно се изразяваш, мой човек. Сценична треска.

Тя си напомни за в бъдеще да внимава какво говори. Щом този необразован моряк, който не беше виждал театър от двацет години, беше усетил грешката ѝ, Родриго също щеше да го направи.

След като бялото знаме беше забелязано, от главния кораб им направиха знак да се приближат, а оръдията на палубата се насочиха към тях. Сърцето на Габриела затупа бясно, когато доплуваха по-близо и видяха страховития кораб, възпрящ се срещу им. Мислеше си дали Родриго беше на борда.

— Разрешение да се качим на борда, сър — извика Фич, подробност, която не беше хрумнала на Габриела. Червената коса и брадатото лице на шотландеца Уолис се появиха пред очите им.

— Какво искате? — попита той. — Не знаете ли, че тези води са доста опасни? Чух, че наоколо плували главорези.

Пиратите се разсмяха.

— Ние пък чухме, че набирате хора за голяма битка — извика Габриела с възможно най-мъжествения си глас. — Щеше ни се да се присъединим към вашата именно банда главорези.

Кикот се разнесе по палубата.

— И защо така? — викна Уолис към тях. Тя му отвърна, без да се колебае:

— Понеже си падаме по робовладелците толкова, колкото и вие.

Смехът спря. Изведнъж наоколо се възцари тишина, която я прониза. Уолис напусна мястото си на перилото, каза тихо нещо на един от мъжете, след това се върна.

— Разрешение дадено. Капитанът е на сушата. Ще ви откараме дотам. Но ще ви следя, момчета. На Д'Арос не търпим шегички.

Уолис седна в лодката им, която се олюля под тежестта му. Мъжът, който го придружаваше, започна да гребе. Уолис обезоръжи пришълците и прибра сабята на Габриела под мишница. Никой не продума, докато лодката се плъзгаше към острова. Габриела гледаше през цялото време към брега, за да не може шотландецът да я разпознае.

Когато най-сетне стигнаха рифа, който заобикаляше острова, група боси моряци ги пресрещна и ги преведе над опасните корали. Беше страшно преживяване, понеже отливът на няколко пъти за малко щеше да изтръгне лодката от моряците. Най-накрая ладията акостира на пясъка и пътниците стъпиха на белия плаж. Слизайки, Габриела забеляза мазолите по краката на пиратите, причинени явно от дълги години преминаване през кораловия риф.

Още от морето тя бе забелязала следи на живот. Дългият плаж беше обситан с колиби, стъкмени от по три дървени ствола, покрити с палмови листа. Островът беше равен, но по-малко обрасъл от онези, покрай които бяха преминали на идване. На места по него се виждаха признаци на живот, но повечето жители се бяха струпали на плажа. Уолис ги преведе през пясъка със сигурни крачки. Пред тях се беше събрало сякаш цялото население на острова — над хиляда човека, повечето от които освободени роби. Мнозина хвърляха несигурни погледи към хората на Лъва. От дулата на няколко пушки проехтяха изстрели, в ръцете на неколцина от пиратите блеснаха тънки като игли

остриета, дълги около осем инча, а зад тях, върху груби дървени маси, имаше множество големи дървени купи.

— Почакайте тук — каза им Уолис. — Пристигате тъкмо навреме, за да видите полагането на клетва. И ако не можете да смелите това, момчета, ще си кажем сбогом.

Габриела не хареса тона на лейтенанта. Тръпка на безпокойство обхвана и спътника ѝ. Няколко от младите мъже наоколо изглеждаха явно уплашени. Какво ставаше? Тя хвърли поглед по плажа и забеляза Кълън, който стоеше в крайните редици. Едва го позна. Изглеждаше съвсем различен от младежа, който Родриго беше отвялякъл от кораба им. Ако преди беше блед и болнав, сега излъчваше мъжествена сила и здраве. Пясъчнорусата му коса, отдавна измита от помадата, с която я зализваше, беше дълга и дива, блестяща от здраве и придобила оттенъка на зряло жито. Кожата му, някога толкова бледа, изглеждаше като от бронз.

— Сега се връщам — каза тя на Джон и хукна към брат си, преди спътникът ѝ да успее да я спре.

— Кълън — прошепна тя, когато стигна до него. Той я погледна стреснато, а тя сложи пръст на устните си, предупреждавайки го да говори тихо.

— Габи! — той веднага снижи глас и се огледа. — Как стигна дотук?

— Доста трудничко. А сега да се измъкваме възможно най-бързо. Тя видя уплашения блясък в очите му.

— Родриго никога няма да ни остави да напуснем този остров, Габи.

— Защо, мислиш, съм се дегизирала така?

Изведнъж нещо във въздуха се промени. През тълпата сякаш премина електрически ток, от който всички потръпнаха. Множеството се отдръпна. И ето, между тях се изправи Родриго, начумерен като истински пиратски крал. Заразхожда се по плажа, като оглеждаше по пътя си мъжете, които отстъпваха пред него. Някои се разтреперваха, когато погледът му срещнеше техния. Явно бяха слушали всевъзможните ужасяващи легенди, които се носеха за пирата, и не знаеха какво да очакват сега, когато го виждаха пред себе си.

Когато той се обърна с гръб към нея, Габриела се промъкна предпазливо обратно до Джон.

— Подготвихте ли новациите? — запита Родриго без излишни встъпления, като явно не се обръщаше към никого специално.

— Тъй вярно, капитане — отговори някой. — Знаят какво ги очаква.

Родриго премина покрай мъжете с грацията на африкански лъв, кръстосал ръце зад гърба си, като оставяше дълбоки следи с ботушите си в сухия пясък. Беше горд и страшен. Младата жена се зачуди за миг това ли е мъжът, с когото си беше разменяла обиди и остроумия. Но мисълта за огромната му власт тук, в собствените му владения, далеч от всякакъв закон, затвърди още повече желанието ѝ да успее да отведе брат си невредим от това място.

Той се обърна към мъжете:

— Когато подпишете клетвата за вярност, ще бъдете официално приети на служба на *El Paraiso*. Ние се бием за благородно дело и си служим със средства, определяни единствено от случая. Никой, който не възприема тези принципи, не е добре дошъл при нас. Аз съм господар тук. Но не се заблуждавайте, вие не сте роби. Подчинявате се на заповедите ми само по своя собствена воля. Ето защо изискваме да преминете това изпитание за доказване на верността ви. Ако някой от вас се окаже страхливец, ако стане ясно, че не държи на каузата, на която служим, го молим да си иде колкото се може по-скоро. Хората ми ще го придружат до безопасни води, след като сме получили клетвата му да не разкрива тайната на местонахождението ни. Но, смели и честни мъже, знайте, че не търпим предателството. Ако престъпите клетвата си, ще узнаем веднага. И, кълна се в честта си — той направи драматична пауза, за да погледне всеки от тях в очите, — ще... ви... открием.

Един човек зад нея преглътна шумно.

— Така или иначе — продължи Родриго, — ако решите да се присъедините към нас, знайте, че да плаваш под знамето ни е задача, която почива на чувството ни за чест и справедливост, както и на лоялността помежду ни и към общото ни дело. Британските власти знаят, че не бих принудил никого да носи моя знак. Затова ще обещат на място всеки, който го има. Така че чувствайте се предупредени. Този, който веднъж поеме птицата на свободата, не може вече да се върне назад.

С жест Родриго повика един от членовете на екипажа си. Човекът пристъпи напред и повтори думите му на език, който Габриела не разбра. Някакъв африкански диалект, предположи тя, въпреки че ѝ се стори, че дочу няколко португалски думи.

Когато преводачът свърши, Родриго добави:

— Е, кой от вас не иска да влезе в редиците на моите хора?

Той направи пауза, чакайки, но никой не издаде и звук.

— Много добре. Започваме.

Една маса беше донесена до разчистения плаж. Зад нея поставиха стол, а на масата — тежка, подвързана с кожа книга. Родриго седна на стола, отвори книгата и потопа перото си в мастилницата, която един от хората му беше донесъл.

— Щом бъдете татуирани, можете да дойдете и да запишете името си сред тези на мъжете ми.

Да бъдат татуирани? Габриела погледна с ням ужас как дългите железни игли бяха извадени от огъня и потопени в дървените купи. Всички около нея започнаха да свалят ризите си.

— Ако искате да се присъедините към нас, побързайте — ѝ каза Уолис и тя го погледна, вцепенена от ужас. Пристъпи сковано към най-близката редица. Взирайки се в голите мъжки гърбове, блестящи от пот пред нея, тя разкопча ризата си и се почуди как, за Бога, да се измъкне от всичко това.

14.

Изпитанието започна. Десетима мъже бяха заведени до масите, където ги накараха да се приведат и поставиха по едно дебело парче въже между зъбите им. След това иглите бяха потопени в тъмно мастило и с методична точност започнаха да дупчат кожата на новациите. Знакът бе татуиран на дясната им плешка, под рамото, с бързи и сигурни движения. Габриела чу стоновете на мъжете и видя как по лицата им се стичаше пот, докато хората на Родриго свършиха и намазаха готовите татуировки с някакъв мехлем. Когато първият новопостъпил се изправи, треперейки и олюлявайки се, тя видя изчистеното изображение на птица в полет.

— Какъв е знакът? — попита някой със слаб глас.

— Фрегат^[1] — отвърна Джон Фич.

Габриела му хвърли въпросителен поглед.

— Фрегатите са пиратите на въздуха — прошепна спътникът ѝ. — Чакат другите птици да хванат риба, след което я нападат и ѝ отнемат храната. Пиратска птица, разбираш ли? Някога семейството на Соро притежаваше остров, наречен на тези птици. След това им го отнеха.

Стори ѝ се, че усеща някакъв различен смисъл в този символ, но в момента умът ѝ бе зает с по-смустващи неща. Трябваше да измисли как да се измъкне, преди да са смъкнали и собствената ѝ риза и да са разкрили самоличността ѝ.

Първата редица мъже бяха вече татуирани, затова тръгнаха към Родриго, за да се разпишат в книгата и да стиснат протегнатата му ръка. Направи ѝ впечатление, че той намери какво да каже на всеки от тях поотделно, достатъчно тихо, та да не чуят останалите.

В този момент, миг преди иглата да се заби в плътта му, един от малцината бели мъже отскочи встрани с уплашен вик. Той изплю въжето и се обърна към Родриго с молба в очите.

— Кълна се в честта си, сър, искам да бъда един от хората ви. Беглец съм от каторжническата колония в Ню Саут Уелс — и

англичанин, който ненавижда мисълта сънародниците му да отиват роби. Но се съмнявам, че мога да сторя това.

— Не можеш ли? — попита Родриго. Той стана и с рязко движение разкъса ризата си, разтваряйки я до кръста. — Аз можах. — Като се обърна, той показа загорелия си гръб, широк и трептящ от мускули. Точно под дясното рамо се виждаше силуета на пиратската птица в полет. Беше двойно по-голяма от тази на другите, татуирана върху кожата му като произведение на изкуството, изработено с любов.

Габриела не можа да не оцени театралните достойнства на тази демонстрация. Човек не можеше да гледа всичко това без да се трогне от желанието на водача да поеме същите рискове, които очакваше от подчинените си. Възпротивилият се моряк също наведе глава.

— Засрамахте ме — каза той. — Ако все още искате да приемете страхлив плъх като мен в редиците си, ще бъда повече от горд да нося знака ви завинаги.

Под подозрителния поглед на Родриго той намести въжето между зъбите си и отказа да се наведе, понасяйки прав работата на нагорещената игла. Стана почти син от усилието да сдържи дъха си, но когато мъката свърши, Родриго изненада всички, като се разсмя високо. Хвърли разкъсаната риза настрани, отмести масата и прекоси плажа, за да подаде ръка на човека.

— Как се казваш? — попита го.

— Хигинс, сър. — Но той не пое дланта на Родриго.

— Ти си добър човек, Хигинс.

— Показах се като страхливец, сър.

— Страхливец? — попита Родриго сякаш не можеше да повярва на ушите си. — Кажи ми, добри ми Хигинс, що за чест е да си роден безстрашен? Уверявам те, няма безстрашен мъж в екипажа ми. Били сме роби, всеки един от нас, по един или друг начин. Роб е този, който, без да може да направи каквото и да било самостоятелно, е принуден да живее в страх. Рано или късно всеки от нас се е срещнал лице в лице с ужаса на собствената си съдба. Победата над този ужас ни прави смели и силни. Чрез обединяването на нашия общ ужас можем да се борим срещу онова, от което най-много се страхуваме — несправедливостта, която на първо място ни е довела тук.

Думите му бяха толкова завладяващи, че когато спря да говори, на Габриела ѝ се наложи да си напомни да поеме въздух. Тя също беше

търпяла несправедливости в живота си. Някакъв вид робство тегнеше и над нея чрез завистливата параноя на Хейстингс. Толкова лесно беше да потъне в думите на Родриго, пълни с надежда и желание за мъст. Тя стисна зъби и си заповяда да бъде силна. Да отхвърли чувствата, които думите му щяха да отприщят.

Изпъвайки се по войнишки, Хигинс пое дланта на Родриго и сърдечно я разтърси с две ръце.

— Благодаря ви, сър, наистина ви благодаря. И ще дам всичко от себе си за делото ни, защото то е свещено.

Родриго сложи приятелски ръка на врата на човека.

— Върви подпиши документите, Хигинс, а после иди да си починеш. — След това той се обърна, за да огледа останалите и погледът му падна на Кълън.

— Ами ти, момче? Искаш ли да носиш знака ни и да ми се закълнеш във вярност като на капитан? Или предпочиташ да останеш мой затворник?

Кълън хвърли бърз поглед към сестра си, която стоеше сред останалите, разкъсвана от съмнения. Тя забеляза страха и колебанието в очите му. Той отново търсеше закрилата ѝ. И за миг, въпреки че трябваше да го спре, ѝ се прииска той да има смелостта да го направи. Да потисне Аштъновското си малодушие, да иде до масата, да подложи гърба си и веднъж в живота си да я изненада с някаква проява на твърдост. Но не би. Кълън наведе поглед и каза смутено:

— Благодаря ви, сър. Може би някой друг път.

Родриго хвърли замислен поглед към момчето, после отмина с лека въздишка, без да каже и дума. В този миг мъжът пред Габриела пристъпи напред, за да подложи гърба си. Тя разбра — сега или никога. Повишавайки глас, тя се обърна направо към Родриго.

— Аз също се питам дали ми се иска да служа на вас, сър — човек, който със сигурност е под моето ниво със шпагата.

Наоколо се понесе шепот. Изведнъж ѝ се стори, че е в театър и кулминационната сцена предстои. Всички около нея възклицаваха и шушукаха.

— Опасни думи — каза един.

— Той никога не е бил побеждаван на шпага — извика гневно друг. А човекът до него предложи:

— Обесете негодника!

Родриго спря с гръб към въпросния негодник. Обърна се бавно и тя видя как чувствената уста се извива едва забележимо в саркастична усмивка.

— Силни думи, младежо, силни думи. Но аз те уверявам, че ако ме надминеш със шпагата си, ще нося твоя знак и ще те наричам капитан.

— Върнете ми оръжието и ще видим кой заслужава титлата повече. И уважението.

Уолис отвори уста да се извини, но Родриго вдигна ръка. Обърна се бавно към нея, оглеждайки я внимателно. Тя трепна вътрешно, но си каза, че може да направи и това.

— Доста хилавичък изглеждаш, *menino*.

— Не съм момче.

Това явно го забавляваше. Кръстоса ръце на широките си гърди и подпря брадичката си с палец, преценявайки я.

— И ти говориш португалски. Мъж с много таланти, така изглежда, нали, Уолис?

— Мъж с много хвалби — изпръхтя Уолис, забавлявайки се; точно толкова, колкото и Родриго. — Ти не си ли чувал колко отръки му идва на капитана шпагата?

— Въпросът е дали той е чувал колко отръки ми идва на мен.

Родриго се ухили.

— Тогава, шпага за джентълмена, кормчия. И моята.

Когато шпагите бяха донесени, Родриго започна да се приготвя за схватката. Седна на стола, протегна ботуша си и един от африканците коленичи, за да го изуе. След като и вторият ботуш беше свален, той се изправи пред нея бос, без излишни дрехи, освен плътно прилепналите бричове. Габриела се опита да не мисли как ботушите на Хейстингс ще я спъват, но не посмя да ги свали и така да разкрие женствените извивки на краката си. Въпреки всичко тя отхвърли този проблем като маловажен. Знаеше нещо, което не бе известно на Родриго. И двамата бяха изучавали фехтовка при един и същи треньор. Знаеше всичко, на което маестрото го беше научил. Можеше да предвиди всяко негово движение. Когато той взе шпагата си и застана срещу нея, тя му се ухили наперено. И през ум не й мина, че може да загуби дуела — не само заради умението, но и заради желанието.

^[1] Фрегат — голяма хищна морска птица, срещана в тропиците.
— Б.пр. ↑

15.

Те се изправиха един срещу друг и Габриела видя изненадата му, когато забеляза италианската ѝ позиция — същата като неговата.

— Много добре — промърмори той, оставяйки я да нанесе първия удар. Докато танцуваха по пясъка, тя се опита да не го гледа, а да фокусира вниманието си върху стоманата. Беше, меко казано, трудно. Никога преди не беше приличал толкова много на лъв, с прилепналите към мускулестите бедра светли бричове, със златистокафявата си кожа, блестяща от пот, и падащата на вълни коса. Тялото му излъчваше стаена мощ, подобно па лъв, лениво помахващ с опашка, преди да се хвърли внезапно към плячката си. Погледът ѝ спря на гърдите му. Така не беше много по-добре. Спомняше си твърде добре усещането за допира им, твърди и силни, спомни си колко бързо се втвърдяваха зърната му под езика ѝ. Гледаше как мускулите на ръката му се свиват и разпускат, докато той размахваше тежката шпага с лекота, която не оставяше съмнение за опитността му.

Трябваше да се съсредоточи. Трябваше да мисли за начинанието си. Да мисли за Кълън. Да събере в себе си целия си гняв към Родриго, който беше отвякъл брат ѝ и я беше поставил в това унижително положение. Това, за което не трябваше да мисли, беше колко красив изглеждаше той с блестящата си златна коса. С котешките си очи, святкащи предизвикателно срещу ѝ. С усмивката, откриваща невероятно бели зъби на фона на красивото му, бронзово от слънцето лице.

Тя нанесе първия удар, но той се плъзна встрани тъй бързо, че тя едва видя движението му. Босите му крака го правеха пъргав като пантера и той се носеше по горещия пясък като тласкан от магически сили. Габриела го нападнаше от всички страни, но той ѝ убягваше като някой призрак, като мъгла пред острието ѝ, в един момент там, в друг — на съвсем различно място. Но тя познаваше движенията му. Затова започна да мисли какво би направил той и да пробва дали е права. Беше права, и то неизменно. Ако нанасяше удари просто така, той се

изплъзваше встрани, за да излезе извън обсега на шпагата ѝ. Тя го остави да ѝ убегне още няколко пъти, разнообразявайки атаките си, така че той да не може да предвиди следващото ѝ движение. До този момент не я беше докоснал с оръжието си.

Изведнъж, както той отскачаше вдясно, тя финтира и шпагата ѝ разсече бедрото му. Тесните бричове бяха разкъсани, бликна кръв и тя видя силния, окосмен крак. Е, сега поне му стана ясно, че не се шегува. Той хвърли към раната си отегчения поглед, с който би дарил нахална муха, и попита с измамно учтив тон:

— Защо не ми казахте, че искате да играем по грубия начин?

След това се стрелна към нея и я нападна за пръв път. Силата на ударите бързо измори ръката ѝ до такава степен, че тя почти изпусна шпагата. Беше трудно да се повярва каква мощ се криеше в ръката му. Нито един от противниците ѝ до този момент, без значение колко силен и ловък е бил, не можеше да се сравни със стремителния напор на Родриго. Той се хвърляше в атака отново и отново. Тя финтиреше и парираше, но много скоро се изтощи напълно. Раната на крака му явно никак не го притесняваше. Той я нападаше с грацията, гъвкавостта и силата на царя на зверовете, играещ си с плячката си.

Само веднъж досега тя беше виждала такава брутална и все пак изящна игра със шпагата — когато бе наблюдавала своя несъщ брат, Хейстингс, да се фехтова с тренъора си. И въпреки това чувстваше инстинктивно, че Родриго използва само част от възможностите си. И докато тя малко по малко губеше сили, той просто се разгриваше.

Защитавайки се, Габриела отстъпваше назад, докато усети с гърба си масата. Опря ръка в дървото и се изхвърли нагоре, така че стъпи на ръба. Но ботушите ѝ пречеха, Когато той атакува, тя почти се преметна презглава. Родриго използва момента. Ръката, която сграбчи рамото ѝ, разля по тялото ѝ горещи и студени вълни. Сякаш той бе изпълнен със светлина, която преливаше в нея. С едно-единствено дръпване той я отхвърли на пясъка. Ботушите я препънаха и тя се стовари на брега. Той беше толкова нагорещен, че опари до болка ръцете ѝ. Погледна нагоре и видя как пиратът се приближава с недвусмислени намерения. Но погледът ѝ спря на разкъсаните бричове, опънати на бедрата му. Забеляза къдравите златисти косъмчета по кожата му, които бяха изцапани с кръв. И бронзовия му

крак, който подчертаваше голите му гърди. Ако беше ударила малко по-нагоре, щеше да го е осакатила за цял живот.

— От помощ ли се нуждаем, *menino*? — попита той с подигравателна усмивка. Тя едва дишаше, изтощена почти до крайност. Ръката я болеше от сякаш нарастващата тежест на оръжието ѝ. Но гордостта ѝ я изправи на крака. Тя го предизвика с бърз напад, но той отстъпи встрани с лекота и тя се заби в масата. Дойде ѝ наум, че ако тя можеше да предугажда движенията му, може би и той е способен на същото. Доказателство за това беше начинът, по който отбиваше и парираше острието ѝ, като в един миг отхвърли шапката от главата ѝ. Тя проследи с поглед как шапката хвъркна към водата като перце, чудейки се дали наистина е усетила как перуката ѝ се изхлузва, или това е било просто плод на въображението ѝ.

— Сигурно завираш в тая висша мода — забеляза той. Въпреки промените, които бе въвела, все пак беше забелязал качеството на дрехите на Хейстингс. Нищо ли не убягваше от вниманието му?

Скоро щеше да научи.

— Ама това никак не е честно — каза той меко. — Аз се бия гол от кръста нагоре, а пък ти си защитен от дрехите си. Ако последваш примера ми, може да ти дам аванса, от който се нуждаеш.

С бързина, която не ѝ остави време да се защити, той разкъса ризата ѝ с върха на шпагата си така, че тя се разтвори и разкри ивицата плат, която привързваше гърдите ѝ.

Изведнъж Габриела разбра, че той е знаел през цялото време. Но кога се беше досетил?

Той атакува и тя започна да се защитава отчаяно, стараейки се да държи острието му далеч от превръзката. Но той отново я заблуди и с бързо движение разцепи плата на две. Маневрата му беше фантастична, защото разкъса превръзката, без да остави и драскотина по кожата ѝ. Тя усети как гърдите ѝ се оголват под свличащата се ивица плат.

— Дявол такъв! — ахна тя и той се разсмя от все сърце. Тя се хвърли, разярена, към него, но ботушите я спънаха и, виждайки възможността, която това му предостави, той смъкна с бързо движение на острието превръзката на окото ѝ. Върхът на шпагата мина на косъм покрай него. Докато Габриела се съвземе, Родриго завъртя оръжието си и с широк жест отхвърли нейното на другата страна на плажа. Вбесена,

тя скочи и дръпна перуката от главата си. Косата ѝ рукна по раменете и тя застана пред него като дивачка, с разбъркани коси, задъхана. Той се засмя и, отхвърляйки встрани шпагата си, отиде до нея, за да загърне изпокъсаната ѝ риза и да закрие голите ѝ гърди.

— Ах, Габе, знаех си, че ако отведа брат ти, ще дойдеш при мен. Но не съм очаквал такъв възхитителен маскарад.

Той я вдигна с лекота в ръцете си, притисна гърдите ѝ към влажните си устни и леко ги засмука, като я смая с това така, че пръстите на краката ѝ се сгърчиха в смехотворно широките ботуши. Тя чу страстен стон и с шок осъзна, че той идва от собствената ѝ уста. Но нямаше да се предаде. Той я беше изоставил веднъж. Той беше мъж без сърце, мъж, който се беше отдал единствено на делото си. Но и тя си имаше дело. И нямаше намерение да му позволи да я отклони от изпълнението му. Тя сграбчи раменете му и го откъсна от себе си. Застана пред него с треперещо от страст тяло, задъхана и мигаща на парцали, и го загледа изотдолу, отмятайки коса назад.

— Много добре. Ако това, което искаш, е да ме изложиш пред хората си, позволи ми да ти помогна. Ще си сваля ризата, също като теб.

Тя вдигна ръце, за да изпълни казаното, ала той се хвърли към нея с мигновено движение, сграбчи отворената риза и я загърна толкова рязко, че платът се скъса на едно място. Габриела се взря отбранително в лицето му със сияещи от триумфа очи.

— Да донеса ли иглите? — изсъска той. — Ще ми се да видя знака си на кожата ти.

— Предпочитам да умра! — Тя се опита да се изтръгне от ръцете му, но не можа. — Дойдох да прибера брат си, когото ти отвлече.

Тя замахна, за да го удари, но той я притисна към себе си толкова силно, че тя не можа да освободи ръката си от неговите. Чу, как ризата ѝ се скъса отново, но това въобще не я засягаше.

— Преминах през много опасности, за да стигна дотук. По моя заповед Джон Фич се изложи на риска от опозоряване на Махе и дойде до теб. Затова ако си мислиш, че ще ти позволя просто да забършеш брат ми и да си заминеш, жестоко се лъжеш.

— А пък ако ти си мислиш, че ще коленича пред теб и ще те наричам господарке, значи си останала без капка мозък!

Той се втренчи в очите ѝ. Тя кръстоса поглед с неговия, отказвайки да погледне встрани и видя как всяка нежност или милосърдие напуснаха дълбините на очите му, за да отстъпят място на студено и зло желание.

— Кормчия — каза той тихо, без да поглежда встрани. Тя почувства присъствието на Уолис до себе си.

— Сър?

— Отсега нататък тази жена е моя пленница. Разтърси се из плячката и ѝ намери някаква рокля. Внимавай да я облече, защото ако не го направи, ще я навлечеш сам на гърба ѝ. След това...

Очите му се отклониха за миг от нейните и видяха бунтовно вирнатата брадичка.

— А след това, капитане?

— След това я затвори в каютата ми.

Настъпи кратка пауза.

— Да я затворя ли, сър?

Ръцете на Родриго се отдръпнаха от нея така, сякаш той не можеше да понася повече допира на кожата ѝ.

— Заклучи я, Уолис. Ако се опита да избяга, завържи я. — Очите му отново се втренчиха в нейните, пълни със спокойната самоувереност на човек, който знае, че заповедите му ще бъдат изпълнени. — Бих искал да видя как ще ми се измъкнеш сега — прибави той, преди да я отведат.

16.

Часове Габриела се бореше с паниката, която заплашваше да я влуди. Уолис беше свършил добре мръсната си работа. Беше я облякъл в единствената рокля, която бе успял да открие, разточителство от сатен с цвят на слонова кост, обшит с дантели. Без какъвто и да било корсет, роклята беше толкова малка, че я прерязваше през талията и притискаше гърдите ѝ така, че те пареха от постоянния натиск. Когато се беше опитала да избоде очите му, кормчията беше завързал ръцете ѝ зад гърба. Докато правеше това, тя трябваше да се наведе толкова напред, че щедро изрязания корсаж почти разголи пицните ѝ гърди.

Но това не беше най-лошото. Можеше да изтърпи някак си позора да бъде облечена така за удоволствието на един пират, наконтена като за бал или като някоя булка. Дори не мислеше за сплъстената си коса, която влизаше в очите и устата ѝ и която не можеше да пригладни без помощта на здраво завързаните си ръце. Можеше да понесе схванатите си от часовете неподвижно седене мускули. Но това, което не можеше да търпи, което я ужасяваше и караше един потиснат писък да задавя свитото ѝ гърло, беше тежката желязна верига около врата ѝ.

Родриго ѝ беше дал да разбере, че няма шанс за бягство. И за да му угоди, Уолис я беше принудил да коленичи пред печката в капитанската кабина. След като беше завързал китките ѝ зад гърба, той беше увил дебела метална верига около врата ѝ, закрепвайки я за черната печка зад нея. Всичко, което тя можеше да направи в това положение, беше да наведе леко глава, позволявайки на рамената си да отпочинат. Но ѝ беше невъзможно да се изправи или по какъвто и да било начин да промени позата си.

От седемгодишна, когато Хейстингс я беше принудил да гледа екзекуцията на майка си, тя не можеше да търпи нищо около врата си. Даже и лекият копринен шал я караше да се задушава. А това да бъде привързана с верига будеше в нея стария кошмар — да гледа как майка ѝ виси обесена и бавно да осъзнава, че обесената е тя самата. В нея

беше останало смътното убеждение, че и тя като майка си, ще умре от обесване. Това беше една от многото причини, които я караха да се ужасява от живота на пиратите. Ако се поддадеше на изкушението и допуснеше Родриго в леглото си, знаеше, че никога вече няма да се раздели с него. Съюзявайки се с него, тя направо пъхаше глава в примката.

Беше готова да избухне в сълзи, те пареха в гърлото ѝ. Докато часовете минаваха и в стаята стана тъмно като в кладенец, тя се бореше с най-мрачните видения, които измъчената ѝ душа можеше да роди — всичко, което забравяше през деня и което отново се възраждаше с идването на нощта с ужасните образи, които я оставяха сгърчена и трепереща в леглото ѝ. Денем тя беше безстрашна жена, но на тъмно отново се превръщаше в дете — момиченцето, което беше треперило в леглото си нощ след нощ, мечтаещо за нежна ласка, само за да бъде събудено от Хейстингс, който шепне в ухото му: „Лошите момичета като теб ги бесят.“

Тя не можеше да понася това. Не можеше да остане и миг повече в металната примка на тази ужасна верига, виждайки пред себе си лицето на майка си, чиито някога красиви очи бяха мъртвешки изцъклени. Да чува гласа на Хейстингс в ушите си, ведър и доволен. Ако трябваше да търпи това и минута повече, чувстваше, че ще полудее.

Единственото нещо, което я разсейваше, беше да се съсредоточава над омразата си към Родриго — омраза, подхранвана от унижението на нейното неочаквано и безславно поражение в дуела. Ако се концентрираше върху мисълта за Родриго, гневът я правеше по-силна. А това не беше трудно. Можеше даже да го подуши в стаята. Той винаги бе притежавал някакъв особен аромат — на мъж и на море. Но имаше и нещо друго. Сега то се връщаше с болезнена яснота в ума ѝ, сякаш годините бяха изчезнали, и тя коленичеше пред него, седемнайсетгодишно момиче, на техния остров на любовта. Тя се протягаше, за да го поеме, галейки го с ръка, поднасяйки го към устата си. За да се преклони пред красотата му с целувка. За да вдъхне дълбоко аромата му. Дори сега свързваше този аромат със забранено чувствено удоволствие.

Най-лошото беше, че с течение на времето тя започна да се уморява все повече и повече и, заспивайки, ѝ се привижда как Родриго

влиза в каютата, сваля веригата и я обладава както си е застанала на колене пред печката. Видението беше толкова шокиращо, че тя не можеше да го изличи от ума си. Гърдите ѝ, преливащи от пристегнатия корсаж на роклята ѝ, я боляха от желание да бъдат мачкани и стискани от ръцете на пирата; зърната ѝ, твърди и щръкнали, копнееха да се надигнат под езика му.

В този момент тя чу как някой отключва вратата и преглътна, осъзнавайки колко е пресъхнало гърлото ѝ и как езикът е залепнал за небцето. Облиза нервно устни, но не можа да ги навлажни. Сърцето ѝ прескачаше и тя го прокле, стараейки се да успокои ритъма му.

Тогава той влезе със свещ в ръка. В началото тя не можа да го види. Пред очите ѝ беше само ослепяващата я светлина. Те бяха привикнали към тъмнината и пламъкът на свещта ги изгаряше. Вратата се затвори зад Родриго, но той не помръдна. Просто стоеше там, взрян в нея, а времето сякаш беше спряло. Тя се поизправи на болящите я колене с нечовешко усилие и тръсна глава, опитвайки се да отхвърли коса назад. Но беше безполезно. Косата ѝ беше твърде тежка и падаше като десетки панделки върху лицето, принуждавайки я да гледа към него през нещо като полупрозрачен воал. Най-накрая очите ѝ се приспособиха и пожарът придоби нормалните си размери на трептящо пламъче на свещ. Родриго тръгна безшумно напред и лицето му дойде на фокус. Широкото чело. Високите скули. Римският нос. Пълните, чувствени устни. Златната коса, която блестеше и струеше между пръстите ѝ като шепа испански монети. Той постави свещта настрана, без да отклонява поглед от лицето ѝ. В другата си ръка държеше тежък златен бокал, който изглеждаше изработен преди най-малко сто години и блестеше с рубините си. Те сякаш танцуваха в трепкащата светлина и ѝ напомниха отново за разбърканите алени чаршафи. Родриго държеше чашата небрежно между средния и безименния си пръст. Габриела погледна встрани, тъй като видът на тази ръка, обгръщаща бокала така, както някога бе обгръщала гърдата ѝ, беше твърде интимна за изострените ѝ сетива. Приведе клепки и се вгледа в раната на бедрото му. Беше почистена от кръвта и се виждаше само тесен бял белег. Но Габриела виждаше играта на мускулите под воала руси косъмчета. Проследи с очи гънката, образувана от бричовите му, и видя как той се втвърдява под погледа ѝ. Тръпка на

възбуда пробяга по кожата ѝ. Устните ѝ се откrexнаха в усилието да си поеме въздух.

— За какво си мислеше? — попита той задавено. Тя вдигна поглед и срещна неговия през завесата от шоколадови коси.

— За това колко ми се ще да те убия.

Тогава той забеляза веригата. Изтръгна я с рязко движение от печката, свали я от врата ѝ и я хвърли на пода, докато в същия момент вдигаше Габриела и я притискаше към себе си в буйна прегръдка, впивайки устни в нежната, протрита кожа на шията ѝ.

— Не знаех — промърмори той в рамото ѝ. Тя потръпна в обятията му.

— Ако си мислиш, че това ще те извини за всичко, което ми стори...

Той я пусна толкова внезапно, че тя загуби равновесие. Ръцете ѝ бяха все още завързани зад гърба, така че, неспособна да се задържи, тя тупна като разбъркана купчина сатен в краката му. Той се приведе, опря лакти на коленете си и нежно отметна косата от лицето ѝ. Милото му докосване я смая. Тя омекна, гърдите ѝ се изпълниха с чувства, които не искаше да допусне. Това я уплаши, затова отдръпна глава от дланта му и ѝ се прииска той да не е така близо до нея. Но Родриго леко погали голото ѝ рамо. После плъзна пръста си под тясната материя, която притискаше гърдите ѝ и я раздра до долу, излагайки тялото ѝ на жадния си поглед. Коленичила с голи гърди пред него, тя усети как целия товар на цивилизацията, който беше носила през живота си, се свлича заедно с роклята. Ръцете му галеха плътта ѝ. Той не се колебаеше. Не искаше позволенията ѝ. Просто я милваше с гърба на пръста си, сякаш утвърждавайки правото си да прави това. Тя се почувства по-безпомощна, по-поробена от разголените против волята ѝ гърди, отколкото от натиска на корсажа. Опита се отново да преглътне и не можа. Опитваше се да си върне самообладанието, на напразно. Бореше се с обсадата на тялото си, хитро обмислена от пирата, и губеше. Тръпките, които той пораждаше в нея с докосването на ръцете си, шепотът му, всичко това беше толкова изкусително, че я караше да се предаде изцяло. Чувстваше как някакъв пламък я изпълва отвътре и образите и чувствата, които той пораждаше, я караха да трепери и я оставяха без дъх с всепоглъщащата си сила. Никога не се беше изправяла пред по-неустоима и прелъстителна атака. Сякаш всички

нейни стари мечти и надежди се съживяваха в нея. Мечтите, в които му се отдаваше докрай и молеше за още. Очите му се вдигнаха от гърдите ѝ и се възряха в нейните, очи на див звяр.

— Ела — прикани я той. — Утоли жаждата си.

Той вдигна бокала към устните ѝ. Тя усети аромата на виното, тежък и богат. И все пак знаеше много добре, че Родриго нямаше предвид жаждата на гърлото. Той искаше да насочи желанията ѝ към изкушението на докосването си. Разклащаше чашата пред очите ѝ като дявол, съблазняващ душата ѝ. Щеше да е толкова лесно да я изпие на един дъх. Но в последния момент Габриела отвърна лице.

Почувства гнева му, преди да е направил каквото и да било движение. И изведнъж, с един лъвски подскок, той стана на крака. Юмрукът му сграбчи косите ѝ. Издърпа главата ѝ назад, поднесе бокала до устните ѝ и го наклони. Трябваше да отвори уста или да позволи на виното да залее лицето ѝ. Стръскането и страха я победиха. Тя разтвори устни и преглътна конвулсивно течността, която той насила наля в гърлото ѝ. Когато пресуши чашата, Родриго отдръпна чашата, но продължаваше да стои над нея, държейки косата ѝ така, че лицето ѝ беше обърнато нагоре. Тя стисна устни. Мълчеше и се взираше упорито в очите му. Бавно, продължавайки да тиска косата ѝ, той отново се наведе до главата ѝ. Когато очите му бяха на няколко сантиметра от нейните, тя изплю в лицето му виното, което не беше преглътнала. То закапа от него като кръв.

Червено като рубин. Алено като онези проклети чаршафи. Той изпи течността от лицето си с такова спокойствие, че тя се изплаши.

— Разля го — каза ѝ. После обърса с пръст капката, стекла се по брадичката ѝ. Пъхна го в устата ѝ и я накара да го оближе.

— Знам какво искаш — каза тя с треперещ от страст глас. — Само че няма да го направя. Първо ще трябва да ме убиеш.

— Преди беше по-мила с мен — отговори ѝ весело той.

— Това беше преди...

Тя млъкна рязко, осъзнавайки, че по някакъв странен начин те пресъздаваха нейната пиеса.

— Преди какво, *caricia*? Да се превърна в отвратителен негодник? Доколкото си спомням, ти харесваше отвратителния негодник, когато бяхме деца.

Очевидно беше чел пиесата повече от веднъж и сега ѝ се подиграваше със собствените ѝ думи.

— Не играеш ролята си, *caricia*. Мисля, че репликата ти е: „Ти ме изостави, за да преследваш жестоките си цели.“

— Дяволско изчадие такова! — изкрещя Габриела, попаднала в клопката му. — Никога вече не бих повярвала и на една твоя дума! Никога вече няма да ти повярвам.

Той се изправи, поглеждайки я мелодраматично, сложи ръка на сърцето си и каза:

— От името ми се боят надлъж и нашир в Индийския океан — от Африканския нос до морето на Целебес. Плячкосвал съм кораби и съм събрал съкровища, достойни за кралски откуп. Но без любимата жена аз съм половин човек!

Тя седна назад и се облеци.

— Как смееш да ми се подиграваш?

— А — отвърна Родриго с естествения си глас, усмихвайки се едва-едва. — Не виждаш ли абсурдността на всичко това? Сега ме проклинаш, но аз си спомням едно диво малко момиче с разпиляна коса и весел смях, което се хвалеше, че може да ме надвие на шпага, докато тичаше през английските хълмове с увиваща се около коленете му пола.

Той ѝ помогна да стане и развърза ръцете ѝ. После потърка нежно китките ѝ там, където въжето се беше отбелязало. Осъзнавайки, че той се опитва да я обезоръжи и че започваше да се поддава на слабостта си, тя издърпа ръката си от неговата и закрепил корсажа обратно върху голите си гърди. След това каза сериозно, сякаш освободила се от гнева, който бликаше преди в думите ѝ:

— Родриго, ти искаш да решаващ вместо мен бъдещето ми. Точно като баща ми и Хейстингс. Но аз не приемам да ми се казва какво да правя, какво да мисля и какво да искам. Бо Балон беше моята мечта през по-голямата част от живота ми. Ако ти позволя да ми я отнемеш, ще направя това, което стори майка ми.

Той помисли за миг, обикаляйки каютата.

— Някои неща са по-важни — каза той най-накрая.

— Това е мой дом, Родриго.

— Сейшелите са и мой дом. Но проблемът, Габе, е, че за да построиш свой дом тук, трябва да разрушиш моя.

— Не разбирам.

— Тогава ще ти помогна. — Той мълча известно време, сякаш говореше със себе си. — Утре ще направим едно пътешествие.

— Родриго, нямаш време за пътешествия. Чух как Хейстингс каза, че той и Гран Блан са събрали флота, за да те преследва, претърсвайки остров по остров Сейшелите, докато не те открият и унищожат.

Без да се стряска, той каза:

— Това би било изключително глупаво от тяхна страна. Без да познават тези рифове не биха имали шанс на Амирантите. И, смея да кажа, че и те го знаят.

Устните му се извиха леко и тя усети предизвикателство в следващите му думи:

— Не, проблемът не е в Хейстингс, а в това, което смятам да направя с теб.

17.

Два дни *El Paraiso* и подобният му кораб *El Fortuna* плаваха в открито море с курс към Африка, летейки над вълните като безплътни призраци.

Габриела беше облечена като моряците на Родриго в лъвски бричове и мека памучна риза, обгръщаща привързаните ѝ гърди. Родриго ѝ беше намерил някакви ботуши, по-близки до размера на крака ѝ от онези на Хейстингс. Можеше да ходи навсякъде, без да ѝ се случва каквото и да било, но въпреки това се чувстваше обременена от грижите, които тегнеха върху ѝ.

Никой не отговаряше на въпросите ѝ защо са в морето. Казаха ѝ само, че преследват един арабски кораб, плуващ към Мозамбик. Съд от личната флота на злия занзибарски султан. Само че тя чу как Уолис изразява тревогата си от импулсивността на това предприето от Родриго пътешествие.

— Страшно зле се подготвихме, човече. Даже не знаем колцина сме на борда. Не ти прилича никак да припираш толкова за такова важно нещо.

Единственото нещо, което правеше Габриела щастлива, беше да вижда колко ентусиазиран е Кълън от морското пътешествие. Индийският океан може би можеше да направи от него мъж.

На сутринта на третия ден тя откри, че може да се катери по въжетата високо над кварталдека в един син и огромен свят, и тогава забеляза кораб на хоризонта и в същото време чу вика на постовия. Изведнъж атмосферата се промени. Мъжете заемаха бойни позиции. На Кълън се падна задачата да издигне пиратския флаг на Родриго. Пръстите му трепереха, докато се опитваше да го закрепил, но когато успя, хвърли победоносен поглед към капитана.

Започнаха да преследват кораба, който плаваше доста мудно, и не след дълго *El Paraiso* му препречи пътя. От това разстояние Габриела лесно виждаше тъмните лица на облечените в бяло моряци и

паниката, която гледката на златния лъв беше вселила в сърцата им. Пиратите подготвиха оръдията по команда на Родриго.

— Няма да се стреля по кораба — беше казал той. — Не искам някой да бъде ранен излишно.

Докато раздаваше заповеди, той отиде до едно от приготвените оръдия. Направи знак на Кълън и започна да му обяснява какво възнамеряваше да стори.

— Това, което искаме, е да отцепим главната мачта и да обездвижим кораба. Ще ти покажа как се прави, но не можеш да се научиш само със гледане. Трябва да следваш инстинкта си. Това е любимото ми оръдие — обясни той, плъзгайки ръка по дулото, сякаш галеше бедрото на любовница. — Никога не ми е изменяло. Просто трябва да сложиш вътре достатъчно количество барут. Мануел ще ти покаже.

Испанецът се ухили и започна да зарежда оръдието. Родриго вдигна гюллето и го завъртя в ръце.

— Снарядът трябва да е абсолютно кръгъл. Тези сме изливали с часове.

Той сложи гюллето в гърлото на топа. После приведе глава на равнището на оръжието и внимателно се прицели, говорейки същевременно на Кълън:

— Винаги трябва да се съобразяваш с кръглата форма на земята. Никога не стреляй направо. С практика ще добиеш око и ще можеш да преценяваш.

Най-сетне фитилът беше запален. Сърцето на Габриела заби бясно, когато тя осъзна, че Родриго ще стреля срещу султанския кораб. Оръдието експлодира, отскачайки назад, и за секунди главната мачта на вражеския кораб беше повалена със същата хирургическа прецизност, с която Родриго повали мачтата на *Патока*. С оглушително скърцане и трясък тя се стовари на палубата. Пиратите нададоха радостен вик и се скупчиха край перилата. Преди да вземат кораба на абордаж, Родриго извика:

— Хайде да окажем на дамата честта първа да стъпи на отсрещната палуба.

Всички се обърнаха към Габриела. Повечето бяха присъствали на дуела ѝ с капитана им. Някои си спомняха как го беше превела на борда на *Патока* с кама до гърлото. И докато тя ги гледаше, шокирана

от думите на Родриго, забеляза как в одобрителните им усмивки проблясна уважение. Капитанът им пък беше вдигнал от пода някаква шапка и ѝ я протегна подканящо. Като в полусън тя се усети да слиза по такелаж, да отива към него, да взима шапката и да прибира косата си под нея, нахлупвайки я. Стомахът ѝ трепереше от нерви. Каква игра я караше да играе Родриго? Почувства как Кълън застава зад нея, пребледнял от вълнение.

— Габи, могат да те убият! — прошепна той, уплашен от последствията.

— А, вярно — изсумтя Родриго. — Забравих, че си само *сценичен* пират. Реалността ти е проблем.

Заплашвайки я шеговито с шпага, той прибави с още по-широка усмивка:

— Ти не държеше ли шпагата между зъбите си в пиесата? Чух, че това е изправило публиката на крака. Адски тъпо действие за един *истински* пират. Главата ти може да хвъркне, ако трябва да нападаш кораб.

Явно я предизвикваше, но къде щеше да свърши всичко това, тя не знаеше. Но нямаше да му позволи да я превърне в хленчеца нещастница пред очите на тези хора. Игнорирайки предупрежденията, които Кълън ѝ шепнеше, тя се втрени в очите на Родриго и каза:

— Да хвъркне, как не. Ей сега ще ти покажа как се превзема пленен кораб.

Тя ухапа предизвикателно шпагата си, сграбчи въжето, което той ѝ подаваше, и с театрален размах профуча над океана, за да помете по пътя си трима араби и да се приземи на отсрещната палуба. От *El Paraíso* се чу дружен одобрителен рев. Но нямаше време да приема аплодисменти. Решавайки, че е мъж, арабите я нападнаха с извадени саби. Повечето носеха страховито закривени ятагани, блестящи заплашително на слънцето. Габриела извади шпагата си измежду болящите я зъби и се хвърли в настървена битка, изискваща всяка частица от вниманието ѝ. На палубата имаше най-много десетима моряци. Объркани от това, че пиратите изпращат само един от екипажа си, те стояха известно време безучастни, оставяйки я да се дуелира с тях един по един. Скоро тя започна да ги отблъсква с лекота, така че те започнаха да настъпват по двойки. Габриела се развихри, нападна един, докато в същото време се отбраняваше от свистящата шпага на

друг. Изби сабята от ръката на един моряк и, сияеща от триумфа си, се обърна към четиримата, които я заобикаляха от всички страни. Техниката ѝ, тя откри това скоро, беше по-добра от тяхната, даже и да им отстъпваше по сила. Спокойно посрещаше двама от тях наведнъж, но беше невъзможно в същия момент да защитава и гърба си. Спря, за да прецени затруднението си в една скъпоценна секунда и внезапно усети как зад нея въздухът се раздвижи и два тежки ботуша тупнаха на талпите. Погледна встрани и видя Родриго с оголена шпага в ръка, който изглеждаше като истински пират, какъвто си и беше. Той ритна един от застаналите зад гърба ѝ араби и нападна другия със шпагата си. Не след дълго арабите бяха победени от биещите се рамо до рамо мъж и жена. Докато пиратите нахлуваха на палубата, Габриела спря да си поеме дъх. Обливаше се в пот, а въздухът изгаряше дробовете ѝ като лава. Родриго обгърна раменете ѝ с ръка и я отведе встрани.

— Ела, Габе. Нека ти покажа нещо.

Тя тръгна с него с треперещи крака към стълбата в средата на кварталдека. Докато пиратите завързваха екипажа на завладения съд, той напипа една халка на пода, сграбчи я и дръпна. Парче от палубата се надигна в ръката му. Вълна от вонящ въздух удари Габриела в носа и почти я повали на пода. Тя се поколеба, смутена, но Родриго хвана здраво ръката ѝ и я задърпа след себе си надолу по стълбите. По пътя откри някакъв фенер и спря, за да го запали. Той прася и пуши доста време, преди да засвети с равен пламък. Докато слизаха в тъмнината, пред очите на Габриела се появи такава ужасяваща гледка, че тя беше сигурна, че никога няма да я забрави. Там, в мрачния трюм на кораба, имаше стотици африканци, приковани с вериги за пода. Мъже, жени, дори деца криеха очи от светлината, сякаш през двете седмици на кораба не бяха виждали и свещ. Докато вървяха през телата, Габриела се разтрепери неудържимо. Пленниците бяха в ужасен вид, някои с отворени, кървящи язви, които нямаше кой да превърже. Бяха заобиколени от собствените си отпадъци. Някои бяха повръщали кръв и лежах в нея. Някои, тя видя, когато Родриго ги побутна, бяха умрели по време на пътуването и труповете бяха оставени да се разлагат. Живите пък бяха толкова изтощени, че костите им стърчаха през кожата, сякаш щяха да я пробият. Те започнаха да викат, призракен вой, от който ѝ се прииска да запуши уши и да избяга. Почувства как в нея се надига някакво видение, подобно на кошмарите на Йеронимус

Бош^[1]. Чувстваше страданията им, агонията им, отчаяния им страх. Ръката, която беше сложила на устата си, трепереше истерично. Забеляза, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Видя, че Родриго я гледа и ги избърса с опакото на дланта си.

— Погледни това, Габе — каза ѝ той. — Това е твоят Бо Балон.

[1] Йеронимус Бош (Йероен ван Аакен, 1450–1516) — прочут нидерландски художник от Ренесанса, известен с триптиха си „Градината на наслажденията“, чиято трета част, „Ад“, е типичен образец за сюрреалистичен кошмар. — Б.пр. ↑

18.

Няколко часа Габриела заглушаваше скръбта си, помагайки на спасените роби. Внимателно махаше оковите им, ридаейки вътрешно при вида на засъхналата кръв, покриваща глезените и китките им. Изкачваше се отново и отново по хлъзгавите стълби, подкрепяйки някоя жена или носейки на ръце дете, толкова леко, че приличаше на птиче. От време на време спираше, за да хвърли поглед на масата измъчени хора и постепенно започна да ги чувства като отделни личности, всеки със своите нужди и желания, които ѝ се струваше невъзможно да изпълни.

След като африканците бяха отведени на съседния кораб, робската галера потопена и екипажът ѝ натоварен на лодки, Габриела се зае с раните на човешкия товар. Наложил ги с лековити билки и ги превърза. Разбира се, Родриго беше предвидил последствията от мисията им и я беше довел специално да види този ужас, затова носеха голямо количество билки, лекарства и превръзки, както и бурета прясна вода за промивка на раните. След като се беше занимавала часове с лечение, Габриела се почувства напълно изцедена и почувства, че не може да понесе повече.

Когато се върна на *El Paraíso*, тя беше толкова изтощена, че всичко, на което беше способна, беше да наблюдава безпомощно как *El Fortuna* отплува към Африка и отвежда изплашените пленници у дома. Ръцете на Родриго, положени върху раменете ѝ с подкана да си легне, я стреснаха. Чу как той нареди на Уолис да я отведе в каютата му. Смътно усети, че се движи, водена от кормчията. Но нищо не достигаше напълно до съзнанието ѝ. Нищо освен ужаса, който умът ѝ се опитваше да отхвърли.

Когато вратата на кабината се затвори меко зад гърба ѝ, тя се втренчи пред себе си така, сякаш виждаше стаята за пръв път. Родриго ѝ бе предоставил каютата си до края на пътешествието, така че тя спеше в леглото му, увита в алените чаршафи, които не бяха напускали мислите ѝ от деня, в който ги видя за пръв път. Сега ги гледаше без да

ги разпознава. Всичко, което беше в състояние да направи, беше да иде до леглото, да ги докосне с трепереща ръка, да се свлече като обрुлено листо на пода, да облегне чело на чаршафите и да затвори уморените си очи.

Когато минути по-късно Родриго влезе да види какво става с нея, тя ридаеше с цялото отчаяние, което бе потискала по време на пълния си с гняв и мъка живот като незаконородена дъщеря на дука. Раменете ѝ се тресяха, гърлото ѝ гореше, отчаянието тежеше в гърдите ѝ като камък. Плачеше за онези, на които напразно се бе опитала да помогне. Плачеше за всички изгубени години, през които се бе надявала и бе мечтала. Плачеше, трябваше да го признае, за себе си.

Чу гласа му над себе си.

— *Caricia*.

Беззвучно прошепната дума, в която обаче се съдържаше цялата мъка, която бе носил в себе си през годините. Цялата самота, всички разбити желания, които беше жертвал за доброто на хората.

— Как можа да ми сториш това? — изплака тя. Погледна го обвинително и видя в очите му състрадание, каквото не беше съзирала досега.

— Прекрасно помня първия път, когато видях такова нещо. Знам какво чувстваш, защото сам съм го изпитал.

— Наистина ли?

Не беше осъзнала, че е ядосана, но изтръпна от ядното звучене на думите си, което пропъди с безнадеждността си един толкова интимен миг.

— Играеш си с мен. Нарочно ме подложи на това.

— Искях да разбереш.

— Ами аз, Родриго? Добре си знаел, че като ми покажеш кошмара, аз никога вече не бих могла да се върна към предишния си живот. Не мога да се прибера у дома и да виждам роби навсякъде, без да мисля за това, което видях днес. Знаеше го, когато ме водеше насам. Но какво да правя сега? Лутам се между два свята. Не мога да се върна, не мога и да продължа напред. Част от мен знае, че трябваше да видя истината. Не мога да продължа да живея като преди. Но в мен има и още една част, Родриго. Част, която те мрази, задето ми показва робството.

Тя почувства как риданията я разтърсват отново.

— Бо Балон беше всичко, което имах. Всичко, което някога съм имала. А сега ти разби тази мечта.

— Вече ти казах, Бо Балон винаги е бил празна мечта. Желанията ти са нереални. Градят се върху зло.

— Но това беше *моята* мечта! Къде да ида сега? Какво да правя?

Той замълча за момент. Когато заговори, гласът му беше мек и състрадателен.

— Какво искаше, преди да пожелаеш Бо Валон?

— Нищо. Никога не съм искала нищо друго.

— Не вярвам.

Отчаяна, тя изкрещя изведнъж:

— Искам да спра да се боря така непосилно за всичко, което ми е нужно. Цял живот е трябвало да се боря за онова, което другите получават наготово. За покрив над главата си. За целувка за лека нощ. За дом. Борила съм се толкова непосилно, Родриго! Толкова години, с толкова мъка. Без помощ от никого. Трябваше да се боря за името си — за правото да използвам собственото си име.

Внезапно тя погледна нагоре и осъзна, че може би говори за него.

— И това не доведе до нищо. Искам да спра да се боря. Искам това, което е мое по право. Искам... — Тя се опита да се изрази с думи, но не можа.

— За някои неща си струва да се бори човек.

— Не искам да се боря. Искам спокойствие.

— С една дума, искаш рай. Но раят не е място, Габе. Раят е да живееш по собствените си убеждения. Да знаеш в сърцето си, че правиш нещата правилно.

— Да, точно така — каза тя, утихвайки. Надигна се и седна свита на края на леглото.

— Искам мир в сърцето си. Но ако Бо Валон няма да ми го даде... какво би ми го дало? Не виждаш ли? Трябва да вярвам в нещо. А ти ми го отне.

— Може би това, което направих, е да те върна там, където трябваше да бъдеш.

Тя се взря неразбиращо в него.

— Като дете ти винаги защитаваше по-слабите. Затова и пое върху плещите си отговорността да се грижиш за Кълън така, сякаш

щеше да се грижиш за Светия Граал. Винаги съм се възхищавал ла това ти качество.

— Не съм си давала сметка за него.

— Може би сега не. Мисля, че се е изгубило някъде сред амбициите ти, в нуждата ти да се бориш за всичко, което си искала, както сама каза. Но като дете това беше най-ярката ти черта.

Тя се опита да си спомни. Толкова отдавна не беше мислила за нищо друго освен как да получи, каквото иска.

— Помниш ли, когато за пръв път дойдох в имението Уестбъри? Тринайсетгодишен, баща ми беше убит пред очите ми, бях изтръгнат от единствения си дом. Мразех света. Ти се сприятели с мен тогава, когато никой друг не би направил това. В училище ме плюеха. Наричаха ме с думи, които ще те накарат да се изчервиш и сега. Наричаха ме Родерик и всеки път, когато споменавах това име, се чувствах така, сякаш са откраднали частица от душата ми. Ти ме разбра, защото сама беше изпитвала всичко това. Наричаше ме Родриго и ми връщаше гордостта, от която се нуждаех, за да продължа да живея. Ти, Габе, видя душата ми такава, каквато беше. Сприятели се с едно страдащо момче с отворено и любящо сърце. Не знам дали някога ти е хрумвало какво означаваше това за мен. Колко те обичах за това, въпреки че бях дете.

Очите им се срещнаха и за миг тя усети близостта от детството.

— Тогава видях в теб едно състрадание, което Хейстингс се бе опитал да унищожи. Но някъде, Габе, някъде дълбоко в теб това състрадание е все още живо. И то е такова, че гледка като днешната те кара да ридаш от дъното на душата си. Във всеки случай, сега видя за какво се боря аз.

Споменаването на Хейстингс я беше накарало да изтръпне. Тя отстъпи от Родриго, чувствайки нужда да остави дистанция помежду им.

— Хейстингс търгува с роби, нали? А ти се бориш с него.

— Да, но не само с Хейстингс. Откакто сме по тези места се бием с какви ли не нашественици като него. Това е семейно дело, ако щеш. Помниш, че ти бях казал, че семейство Соро първо се е заселило по тези острови, нали? Били са португалски мореплаватели и са се влюбили в Сейшелите по време на второто пътешествие на Васко да

Гама през шестнайсети век, така че са останали. Живели са мирно и са се разраствали, работейки, за да оцелеят.

— Като в рая — каза тя завистливо, мислейки си, че на това се е надявала, когато идваше насам.

— Рай е било, разбира се. Но когато дошли французите, с тях е дошло и робството, и алчността. Прапрадядо ми видял, че те разрушават собствения му дом и станал пират, за да ги отблъсне по някакъв начин. Но било безполезно, разбира се. Въпреки това той никога не престанал да се бори. През семейство Соро преминава заветът всеки от нас да направим каквото е по силите ни и да не се отказваме, докато робството не бъде изкоренено от тези земи. Аз съм четвъртото поколение, което следва целта си чрез пиратството.

— Значи, когато обесиха баща ти...

Тя усети как той потръпна.

— Обесиха го, защото вярваше в достойнството на човека. Гледах как умира и знаех в сърцето си, че е мой ред да поема щафетата. Съзнанието, че съм наследникът на тази благородна кауза, пламтеше в мен като факла. Този ден аз пораснах, готов да се боря с англичаните, които подеха онова, което французите бяха оставили. Ако можех, щях да ги избия всичките.

— Но вместо това...

— Вместо това те ме отведоха в Англия. Най-студената и безрадостна страна, сътворявана от Бога. Дъглас ме приюти и започна да оформя съвършения английски джентълмен и служител на Компанията.

— Така и не разбрах защо го правеше.

— По същата причина, заради която е задържал майка ти, може би. Защото аз представлявах рая за него. Той не би понесъл мисълта да изгуби рая, на който се е наслаждавал тук като млад. Знаеш, че винаги съм изпитвал някаква странна симпатия към Дъглас.

— Странна, наистина.

— Понякога се чудя дали би могъл да се изтръгне от хватката на безскрупулния си син. Ако го направи, ще бъде способен и на наистина добри неща.

— Предполагам, че съжаляваш и Хейстингс — каза тя с повече горчивина, отколкото възнамеряваше.

— Може би малко.

— Значи си по-възвишен от мен.

Той помълча секунда.

— Подозирах, че е наполовина влюбен в теб и не го осъзнава.

Тя замръзна. Извърна лице и затаи дъх.

— Това би обяснило защо никога не те прие за своя сестра.

Той видя, че я кара да се чувства неудобно и се върна към предишната тема.

— Сега знаеш защо трябваше да те оставя и да се върна тук. И сега ти казвам, че винаги съм те обичал. Никога, нито за миг от деня, в който заминах, не съм спирал да мисля за теб, да копнея за теб. Виждах лицето ти във всеки залез. Чувах гласа ти във вятъра. Но трябваше да поставя личните си нужди на второ място.

— И моите — промърмори тя. — Дадох ти тайните на душата си, а ти не ми повярва достатъчно, за да ми довериш най-важното нещо в живота си.

Той протегна ръка към нея, но тя го отблъсна.

— Не знаеш какво ми беше, когато замина. Идея си нямаш за последствията, които аз трябваше да заплатя, защото ти не ми вярваше.

Тишината вибрираше в каютата. Габриела не можеше да го погледне. Страхуваше се, че ако направи това, ще каже повече, отколкото трябва.

— Може би това е вярно — каза той най-накрая с прегракнал глас. — Но е отдавна в миналото. Това, което е истинско е, че ти и аз сме тук сега, а това зло руши нашия рай. И ти, и аз сме се борили с Хейстингс преди. Ще ми помогнеш ли да изпълня дълга си?

Тя седна и разтърси глава, за да подреди разбърканите си мисли.

— Какво искаш да направиш?

— Искам да спра Хейстингс.

— И как ще постигнеш това?

— Най-добре би било да го хвана, да го отведа пред адмирал Фултън и да го накарам да признае.

— Но той, разбира се, никога няма да ти се остави жив.

— Може би да.

Изведнъж тя видя злобното лице на Хейстингс в студената Бедфордширска зора. Видя и лицата на африканските семейства, пленени от този робовладелец. Спомни си един открит огън, където една робиня беше разпъната, очаквайки удоволствието на господаря

си. И гласа на Хейстингс, говорещ за плановете си да отплава за Занзибар в началото на следващия месец. Това беше само след няколко дни.

Тя погледна Родриго в лицето и каза меко:

— Може би и аз мога да помогна с нещичко.

19.

Мадагаскар беше четиримачтова шхуна, която извършваше редовен преход между Диего-Суарес, Махе и Занзибар. Принадлежеше на френска компания и се управляваше от двајсетчленен екипаж плюс капацитет от още двајсет пътници — смайващ лукс за тази част от света. Дегизирани като двойка французи, Родриго и Габриела се качиха на борда му на Махе. Бяха акостирали през нощта на отдалечената част на острова, където бяха пресрещнати от двама от съгледвачите на Родриго, които им дадоха дрехи за смяна и резервираха билети под името Д'Алар.

Уолис не беше съгласен да взимат и Габриела, но тя отбеляза, че една френска девойка едва ли е най-очевидният кандидат за подобна операция. Обгърнатата от няколко фусти и с дантелено боне на главата си, Габриела се чувстваше неудобно, задушавайки се в сатена, след като толкова дни беше носила свободните пиратски дрехи. Освен това постоянно я притесняваше мисълта, че може да я разпознаят. Оказа се, че всички пътници говорят само за това как някакъв мистериозен и много важен пасажер се намира на кораба заедно с неколцина мъже, които да го пазят. Той бил настанен в капитанската каюта, където двама тежко въоръжени стражи патрулирали през цялото време. Габриела, Родриго и другарите му поемаха ужасния риск да бъдат разпознати и обезоръжени.

Когато потеглиха, Родриго, който чакаше на палубата, я изненада, като я прати да погледне какво става в коридора. Габриела неохотно тръгна към стражите с най-плавната театрална походка, на която бе способна, и ги дари с блестяща усмивка. Когато говореше френски, гласът ѝ се понижаваше, така че който и да беше зад вратата, не можеше да я чуе. Така че тя каза:

— Казаха ми, че пазите някакъв много високопоставен пътник. Боже, ами той трябва да е изключително важен, щом го пазят лично двама такива юначаги като вас.

Стражите си размениха самодоволни погледи.

— Кога ще мога да видя този мистериозен мъж?

— Нашият работодател няма намерение да напуска каютата през време на пътешествието, *mademoiselle*.

— Ама никак ли? Той сигурно има нужда от компания, както всички нас. Той все пак е човешко същество, нали?

Двамата се подсмихнаха.

— Така казват, *mademoiselle*. И все пак — единият се наведе напред и понижи глас, — понякога се съмняваме в това, поне ние, които работим за него.

Със строг тон, целящ да заглади откровеността на колегата му, другият каза:

— Господинът ще се храни само в каютата си. Заповядано ни е да не позволяваме да го безпокоят.

— Дори — прибави партньорът му — такава очарователна *mademoiselle* като вас.

— Значи той не може да излиза — промърмори тя уж със съжаление. — Горкият човек. Колко ужасно. Но, предполага се, че това е цената на славата, нали, *messieurs*!

С прелъстителна усмивка тя си тръгна, демонстрирайки най-разкършената си походка пред смаяните войници. Изглеждаше напълно спокойна, но цялата трепереше от мисълта, че Хейстингс е от другата страна на тази врата.

Когато се върна на палубата, където никой не можеше да я чуе, тя каза на Родриго какво беше открила.

— Той е невероятно предпазлив — отбеляза тя накрая.

— Винаги е бил предпазлив — по неговия си демоничен начин.

— Може би малко прекалено за човек, който смята, че е способен да ни разбие напълно на Амирантите.

— Той никога не оставя нищо на случайността. Така че какво ще правим сега?

— Ако излезе и ни забележи, ще трябва да действваме. Ако стражите не грешат и той не се покаже, ще чакаме до полунощ и тогава ще превземем кораба и ще го насочим на юг. *El Paraíso* ще ни чака веднага след Ил-о-ваш.

Вече няколко часа плаваха в открито море и все още никой не ги подозираше. Окрилена от възможността да завършат мисията благополучно, Габриела почти не забеляза нарастващото безпокойство

на Родриго, докато двамата стояха край перилото и той гледаше втренчено в далечината. Скоро преминаха покрай един невероятно красив остров, обрасъл с лъскавозелени палми и обграден от бели плажове, зад които се възвисяваха красиви планини. Както повечето от гранитните острови, и този приличаше на пържено яйце; зеленината в центъра оформяше жълтка, а заобикалящите я бели пясъчни плажове представляваха белтъка. Залезът ги обливаше с оранжев блясък. Беше шест часа и слънцето залязваше като по часовник, както всеки ден. Точно както изгревът настъпваше точно дванадесет часа по-късно, без значение от сезона.

— Какво е това? — попита тя.

Мина известно време, преди Родриго да ѝ отговори, толкова беше потънал в мислите си. Най-накрая все пак отвори уста:

— Праслин. Вторият по големина от гранитните острови. От другата страна има плантации. Но центърът на първобитните гори е райско кътче, каквото не си виждала в живота си. Помниш ли като ти разправях за *теи аво* — дядо ми, Реис?

— Разбира се. Този, който те е отгледал, защото баща ти не е могъл да стои в къщи при теб.

— Да. След като майка ми умря, той беше най-добрият ми приятел. Той ме водеше на това място, французите го наричат *Vallee de Mai*. Но *теи аво* казваше, че това са Градините на Едем. Тук са оцелели растения, които не съществуват никъде другаде на земята — включително *coco de mer*.

— Какво е това?

— Това е забраненият плод, за който се говори в Библията. Някой път ще ти го покажа. Като го видиш, ще разбереш защо.

Разказите му за тайнствени места го правеха близък и мил на сърцето ѝ. Тя също усещаше силата на това място, сякаш можеше да усети всички чувства и тайни, които това откъснато от останалия свят кътче пазеше. Какво ли е да живееш в джунгла, за която вярвах, че е градината на Едем?

— *Mei avo* винаги казваше да идвам тук, когато имам неприятности. Преминаването през джунглата към средата на острова е трудно. Това, както и предразсъдъците на хората за произхода на мястото, държат всички на разстояние. Казваше, че тук ще бъде на сигурно място.

Той обърна глава и очите им се срещнаха. Тя почувства, че ѝ беше казал това не просто за да поддържа разговора. През лицето му отново премина сянка на тревога и той се вгледа в морето.

По-късно, когато нахлузваше мъжките си дрехи, Габриела усети в сърцето си невероятно вълнение. С добре прибрана под шапката коса тя отиде на палубата при Родриго, като внимаваше да стъпва тихо. Над тях в мастиленото небе сияеха милиони звезди, които рядко можеха да се видят в северна Англия.

— Като се замисля — разколеба се той, — защо не си останеш в каютата?

— И петдесет от най-добрите ти пирати не могат да ме удържат там, Родриго.

— Тогава не ме изпускай от очи и прави каквото ти казвам. Не искам, ако нещо се провали, да пострадаш.

— Не се притеснявай за мен — каза тя, но загрижеността му я трогна.

Родриго се прокрадна до мястото на капитана, който стоеше до боцмана, управляващ кораба. Когато капитанът го поздрави, той кимна с глава. След това изтегли камата си толкова бързо, че Габриела едва проследи движението му. Със същата бързина Родриго опря острието в гърлото на капитана.

Възможно най-тихо Габриела се промъкна зад моряка, който стоеше до кормилото. В момента, в който забеляза какво става с капитана му, той почувства върха на шпагата ѝ на гърба си, и замръзна с ръка на руля. Габриела чуваше гласа на Родриго, който говореше тихо на капитана, но не различаваше думите му. Нощта беше задушна. Тя се потеше в мъжките си дрехи, но ръката, с която държеше оръжието, не трепваше. Не се и съмняваше, че е способна да завърши успешно задачата си.

Капитанът извърна леко глава и отвори уста да каже нещо, но можа само да изпъшка, тъй като Родриго притисна по-силно острието към гърлото му. Тя чу мекото му предупреждение, преди да позволи на пленника си да говори.

— Боцман — каза приглушено той, — промени курса към Ил-о-ваш. Веднага.

След по-малко от час те забелязаха първите светлинни сигнали от борда на *El Paraiso*. Когато го достигнаха, пиратите се прехвърлиха

безшумно на пътническия кораб и се погрижиха да обезвредят всички членове на екипажа и пасажери, които можеха да създадат неприятности. Родриго и Габриела хукнаха като един по коридора към крайната си цел. Пред вратата на капитанската каюта Родриго каза на стражите:

— Корабът ви премина под командването на Родриго Соро, джентълмени. Намерението ми е да отворя вратата, която пазите толкова ревниво. На ваше място бих проявил разум и бих се оттеглил от поста си, докато мога да го сторя невредим.

Разумни или не, стражите явно не възнамеряваха да напуснат местата си, така че Габриела и Родриго се видяха принудени да извадят шпагите. Но скоро към тях се присъединиха и други пирати и войниците бяха набързо обезоръжени и завързани. Задъхана, Габриела се обърна към затворената врата с бясно биещо в гърдите сърце.

Тъй като двамата пазачи отказваха да им кажат скривалището на ключа, Родриго разби вратата с рамо. Тежкото дърво се изтръгна с трясък от пантите. Габриела го последва вътре, очаквайки да види Хейстингс треперещ от страх в някой ъгъл.

Минаха няколко секунди, преди истината да достигне до съзнанието ѝ. Хейстингс го нямаше там. Нямаше нищо, освен една празна стая.

20.

Когато след изтощително претърсване се оказа, че няма и следа от Хейстингс, те пуснаха пътническия кораб по пътя му. *El Paraiso* пресрещна другите два кораба на Родриго и малката флотилия се понесе на югоизток, далече от Амирантите и от Сейшелите. Родриго беше разтревожен и крачеше нагоре-надолу по палубата като лъв в клетка, скастриаше остро подчинените си, сякаш пришпорван от спешни, но неприятни задължения.

Когато оставиха *Мадагаскар* далече зад себе си и Родриго можеше вече да напусне поста си на палубата, тя го последва в каютата му. Когато почука на вратата, той отговори нервно. Влезе и го видя приведен над пръснати по масата карти, в които се взираше така, сякаш търсеше ключа към някаква загадка.

— Какво правиш? — попита тя.

Той блъсна картите настрана и пак се заразхожда напред-назад.

— Ти със сигурност ли го чу да казва, че ще бъде на шхуната за Занзибар?

— Да. Със сигурност.

— Тогава какво е станало?

— Предполагам, че е променил намеренията си. Може би е тръгнал с флотата си към Амирантите.

Той премисли тази възможност и кимна. Чак тогава вдигна очи и я погледна. Видя две присвити кобалтови очи, пълни с желязна решителност, които го гледаха втренчено. Това беше лицето на влюбена жена.

— Габе...

— Просто току-що осъзнах нещо.

— Какво, *caricia*?

— Че всеки миг, прекаран с теб, е скъпоценен. Не мога да предвидя какво ще стане занапред. Не мога даже да предположа каква ще е съдбата ни. Знам само, че всичко, което имаме, е тук и сега. И искам да знаеш, че преди те излъгах.

— Кога? — попита той и наостри уши.

— Когато ме попита дали някога съм искала нещо друго, освен Бо Валон. Искях и още едно нещо. Но мислех, че никога няма да мога да го имам. Онази нощ, когато ти ме напусна... промени живота ми завинаги. Промени мен. Не вярвах, че може да поискам отново същото нещо. Не вярвах, че ще мога да си го позволя, да се осмеля. Но сега вярвам. Не мога иначе, Родриго. Сега го искам повече от когато и да било, повече от всичко, което някога съм искала.

Той тръгна към нея.

— И какво е то, *caricia*?

Дъхът му изгаряше бузата ѝ. Тя виждаше дългите му, златни мигли и сияещите му очи, в които проблясваше желание и триумф. Проклетникът знаеше добре какво е искала тя.

Не можеше да се накара да го каже. Не цялата истина. Но да каже „обичам те“ ѝ се струваше равностойно на това да запрати съдбата си в лицето на боговете. Да иска разплата твърде рано... твърде рано... Ако това беше всичко, което ѝ се полагаше, трябваше да намери начин да му се наслади сега. И за първи път в уморения ѝ живот ѝ се прииска да остави бъдещето да си тече само. Преглътна и, като добра актриса, замени задъхания си глас със закачлив тон.

— Искам да правя любов с теб на онези разбъркани алени чаршафи.

В очите му проблесна изненада. Това беше последното нещо, което бе очаквал да му каже и тя забеляза това по вдигнатата му вежда, докато той поглеждаше към леглото и отново към нея.

— Ти да не искаш да ми кажеш, че ме обичаш заради чаршафите ми?

— Кой е казал, че те обичам?

Той хвана с ръка главата ѝ, за да я задържи, и приближи устни към нейните.

— Аха. Значи искаш само да се повъргаляш в чаршафите ми, така ли?

— В твоите изключителни алени чаршафи. Не е прилично да имаш такива чаршафи.

Той промърмори с устни, все още почти докосващи нейните:

— Не заради благоприличието ги избрах.

Дъхът ѝ се смеси с неговия, когато тя попита:

— Ами какво?

— Мисълта как ще изглеждаш изтегната сред тях. Винаги съм те намирал неотразима в червено.

— Никой английски джентълмен не би се съгласил да го намерят и мъртъв в такива скандални чаршафи.

— Не е нужно да ме ласкаеш. — Той плъзна палци по бузите ѝ.

— Ще те любя цяла нощ, ако искаш. Цяла вечност, ако желаш. Можеш да имаш всички алени чаршафи, за които сърцето ти копнее.

— Вечност е може би много. Целуни ме, Родриго. Целуни ме и нека оползотворим мига до край.

Той обаче я целуна по шията и тръпки пронизаха, тялото ѝ чак до пръстчетата на краката.

— Откак те познавам, никога не съм те чул да говориш за мига. Все бъдещето те занимаваше.

Тя вдигна очи към него и цялата любов, която не можеше да изрази иначе, заблестя като огън в очите ѝ.

— Всичко, което искам точно сега, си ти. А този миг е всичко, което имаме. Побързай, Родриго. Преди мигът да отлети. Твоя съм. Вземи ме като истински пират.

Каdifеният ѝ глас го възпламени. Той я притегли към себе си така мощно, че изкара с едно рязко издишване въздуха от гърдите ѝ. Дълго време го беше разигравала, но сега почувства властта му над себе си, невероятната сила, която струеше от него и караше тялото ѝ да отговори на неговото. Твърдите му устни се впиха в нейните, силни и изискващи, и налагаха правото му да я целува с цялата власт, която притежавайте. Плътта ѝ запламтя като жар, докато той я притискаше до себе си и облягаше гърба ѝ на масата така, че тя да усети надигащата се мъжественост до бедрото си. Всичко беше толкова правилно, толкова прекрасно и близко, сякаш беше изпитвала това отдаване хиляди пъти след като той я беше напуснал — отдаването, което, тя знаеше, можеше да изпита само с него.

— Родриго — простена Габриела, — толкова ми липсваше. Досега дори не знаех колко си ми липсвал.

Докато тя говореше, той целуваше врата ѝ и мачкаше в ръка мекия ѝ задник. Не се колебаеше и за миг. Завладяваше я с груба, животинска страст, която беше толкова стихийна, колкото и дивият

екваториален вятър. Тялото ѝ беше живо и трептящо под ръцете му, молещо за любов, докато кръвта бучеше в ушите ѝ.

Изведнъж той я изправи и я вдигна в ръцете си. Задъхвайки се от страст, тя се чувстваше щастлива, обичаща, свободна. Напълно открита за алчната му уста.

Съвсем по пиратски, той я положи в гънките на алените чаршафи, обсипвайки я с целувки, и се спусна надолу, за да притисне устни към тялото ѝ, покрито само от меката памучна моряшка риза. Изведнъж нетърпението му преля и той разкъса копчетата в стръвта си да я вкуси с език, ала изведнъж видя кърпата, която пристягаше гърдите ѝ. Чу се солена португалска ругатня. Той я погледна нежно в лицето и се усмихна при вида на блестящата в очите ѝ покана. С неочаквана нежност пое тъмната ѝ коса в ръка и я разпиля като ветрило върху червената коприна.

— Нито веднъж не съм поглеждал към това легло без мисълта за теб. Нито веднъж не съм си лягал, без да копнея за тялото ти в ръцете си. Истинска ли си? Или отново сънувам? Представял съм си те тук толкова много пъти. Ще изчезнеш ли, ако те докосна?

Тя бръкна в ризата си и напипа възела на кърпата. Без да бърза, го развърза и хвърли парчето плат на пода. Гърдите ѝ потрепнаха пред него и опариха ръцете му.

— Докосни ме и ще разбереш.

Но той спря за миг и я погледна с ленивото спокойствие на човек, който разполага с неограничено време.

— Я кажи — изръмжа той. — Само чаршафите ми ли искаш?

— Да.

Лицето му придоби заинтригувано изражение и крайчецът на устата му се изви в лукава усмивка. Дръпна се назад и тя почувства, че той е решил, че достатъчно се е молил и иска да погледа как тя се стреми към него, след като толкова време яростно му е устоявала. Е, реши тя, и двамата ще играем тая игра, така че аз също ще се забавлявам. Винаги бяха играли заедно. Беше толкова естествено, колкото и това, че дишаха един и същи въздух. Родриго се настани над нея, гледайки я с веселие в очите, и тя плъзна ръце по копринените чаршафи край главата си, извивайки тяло срещу неговото. Гърдите ѝ се надигнаха като лилии, предизвиквайки го да се хвърли върху нея. Когато той просто се усмихна, доволен и от гледането, тя захвърли

церемониите по дяволите и се метна върху него толкова стремително, че сама се изненада. Обви ръце около врата му и го притисна силно, изисквайки страстта на тялото, която той ѝ беше отнел. Сега нейните устни изпиваха неговите, вкусвайки ги сладно, докато тя се търкаше о твърдата издутина на панталоните му.

— Кажи ми — нежно помоли той. — Поне веднъж, сладка Габе, искам да чуя истината от устата ти.

Устните му бяха толкова близо, но когато тя се протегна да го целуне, той я сграбчи по-здраво и я накара да извика от болка. Смахът беше отлетял, отишло си беше закачливото веселие, с което той си беше играл с жената, която обичаше. Настоятелността му я обгърна толкова здраво, колкото и ръцете му. Той я разтърси така, че косата ѝ се разлетя наоколо и обгърна и двамата.

— Кажи ми, Габе — настоя той. — Кажи ми, че ме обичаш. Кажи ми!

Всичко, което тя искаше, беше да го целуне пак, да прокара пръсти през изрусялата от слънцето коса, да почувства горящата му от страст уста, твърда и настоятелна, върху треперещата си, гола плът.

— Накарай ме, де — предизвика го тя.

Така и не разбра какво се кани да направи той. Лицето му се промени и тя усети желанието му да се разбунтува срещу провокацията ѝ, но изведнъж оръдеен изстрел проряза нощта. Двамата замръзнаха в обятията си. След това, тъй бързо, както я беше сграбчил, той скочи и провря глава през люка. Грабна шпагата си с ругатня и, предупреждавайки я да стои където е, изхвърча през вратата. Разтреперана, тя осъзна, че канонадата продължава и се втурна към илюминатора, за да види какво е забелязал Родриго. Там, в светлината на звездите, тя съзря ужасяваща гледка. Бяха заобиколени от цяла флота. Забравяйки предупрежденията му, Габриела грабна шпагата си и хукна нагоре по стълбите, за да открие на палубата истински пандемониум. Родриго крещеше заповеди към хората си, които тичаха напред-назад, за да му се подчинят. Габриела отиде до него и го разтърси за рамото.

— Хейстингс? — попита.

— Кой друг?

— Значи е било клопка. Целият този фарс, когато той не беше на кораба...

— Заговор, за да ни докарат тук, където могат да ни устроят засада.

Родриго издаде още няколко заповеди, приготвяйки оръдията за стрелба.

— Но как? — настоя Габриела.

— Подвел те е, знаейки, че ще го проследиш и че си го подслушала. Пресметнал е, че ще ми кажеш.

— Но...

За един кратък миг той се взря в очите ѝ. В погледа му се отразяваха всички звезди на небето и далечният пламък на факли.

— Подценили сме го, Габе.

Той тръгна с бързи крачки по палубата, викайки я да го следва плътно отзад, но тя спря, за да хвърли поглед на всичко това. Бяха заобиколени отвсякъде от патрулиращата флота, която беше блокирала и другите два кораба. Докато гледаше, от оръдията им излетяха огнени струи, които се пръснаха в нощта. Корабът даде залп, после още веднъж и още веднъж. Скоро бяха разтърсени мощно от изстрелите и тя си помисли тревога за Кълън. Най-накрая го откри зад едно от оръдията. Но докато вървеше към него, видя как перилото се разлепя от едно гюлле. Част от кораба беше напълно отнесена. Крещейки към брат си, тя усети грохота на втора експлозия, почувства, как палубата се тресе под краката ѝ, как пада, как някаква топла мокрота я обглъща и поема в дълбините си. След това — само тъмнина.

21.

Първата ѝ мисъл беше колко невероятно топла е водата. Тя се беше отворила, за да я прегърне в летните си обятия, които я люлееха и успокояваха. Сигурно беше припаднала и след това отново дошла в съзнание. Откри, че се е закачила за нещо като голямо парче дърво — без съмнение отломка от кораба. В ръката си стискаше нещо студено, сякаш животът ѝ зависеше от това. Не беше сигурна какво е. Умът ѝ, замъглен от шока и експлозията, сякаш не работеше. Почувства се смутена, объркана. Известно време сякаш целият свят бе застинал. После, след като шокът ѝ поотмина, чу викове от болка навсякъде около себе си. Експлозиите продължаваха, разкъсвайки нощта с огън и нажежено желязо. Изведнъж стрелбата спря. Чу мъжки гласове някъде отгоре. Гласове на врагове, които с радост щяха да я обесят заради участието ѝ в тази нощна сцена. *Недей да шумиш*, заповядваше си тя отново и отново. *Изглеждай мъртва*.

Започна да плува надалече от корабокрушението. Не потърси Родриго и Кълън — никога нямаше да ги открие в тъмното. Освен това умът ѝ беше толкова уморен, че едва мислеше. Когато вдигна очи и видя светлините на атакуващите кораби далеч зад себе си, тя осъзна, че приливът я отвежда на сигурно място. Трябваше да се довери на морето. Покатервайки се върху импровизирания си сал от отломката, тя положи глава върху ръцете си и позволи на мозъка си да почине.

Когато се събуди, се разсъмваше. Не знаеше колко време е минало, но сигурно се беше люляла върху вълните часове, носена от някакво течение. Тялото ѝ беше схванато и изтръпнало. Надигна с мъка глава и видя, че още стиска шпагата си в ръка. Когато разтвори длан, в нея сякаш се впиха хиляди болезнени иглички. Трябваше няколко минути да раздвижва пръсти, докато се оправя.

По едно време тя се надигна, за да види къде се намира. С изненада забеляза в утринната мъгла, че е между три съвсем близки острова. Трябваша ѝ няколко мига, за да събере мислите си, но когато това стана, тя разпозна Праслин, най-големият от групата. Изведнъж

си спомни думите на Родриго: *Градините на Едем. Това е най-тайнственото място, което познавам. _Мен ако винаги ми казваше да идвам тук, ако съм в опасност._*

Ако Родриго беше жив, щеше да е там и да я чака.

Ободрена от тази надежда, тя започна да гребе към сушата. Когато я наближи, успя да улови една вълна, която я пренесе над кораловия риф и я изхвърли на брега. Но щом се опита да се изправи осъзна, че е наранила зле крака си, без съмнение при експлозията, която беше разбила кораба на парчета. Огледа го и видя, че не е срязан, а зле натъртен. Не откри признаци за счупена кост. Скоро щеше да е по-добре, стига да успее да си почине известно време. Но нямаше време за губене. Трябваше да достигне долината, за която ѝ беше говорил Родриго.

След като се довлече през плажа до няколко дървета, тя откри клон, подходящ за целта, и започна да си майсторят; тояга. Когато свърши, беше цялата плувнала в пот. Още не беше свикнала с убийствената жегата. От първостепенна важност беше да си набави нови водни запаси. Разгледа търкалящите се наоколо кокосви ореха и разчупи няколко с шпагата си, за да изпие млякото. Добила сили от месестата част, която също изяде, тя тръгна към вътрешността на острова, молейки се да е на прав път. Не знаеше какво да търси. Не беше чула нито описание, нито каквото и да било напътствие, което да я води. Всичко, което знаеше, бе, че трябва да върви право към центъра на атола и че ще разпознае долината, когато я стигне. Така тя започна самотното си пътешествие, решена да бъде силна, заставайки се да бъде смела. Не можеше да си позволи да мисли. Ако започнеше, щеше да мисли за Кълън който, без съмнение, беше умрял заради нея, и за Родриго, който сигурно беше разкъсан на парчета. Затова тя изключи мисълта си, питайки само как да стигне долината.

Преходът беше ужасен. Сама, едва движеща крака си, без каквато и да било ориентировка, веднъж оставила брега зад гърба си, тя се бореше с изтощението и с желанието да се откаже. На втория ден започна да навлиза във вътрешността. Теренът беше каменист, а растителността толкова гъста, че едва си пробиваше път. В джунглата беше тъмно, така че тя едва виждаше слънчевите лъчи високо над себе си. Непрекъснато се спъваше. Изподра се в острите клони, а босите ѝ крака кървяха от наъбените скали, които беше твърде уморена за да

избягва. Беше толкова топло и влажно, че едва дишаше. Потеше се безспир. Разкъсаната ѝ риза, която бе затъкнала в бричовете си, бе подгизнала от пот и лепнеше по възпалената ѝ кожа. Беше замаяна и от време на време трябваше да спира и да се обляга на някое дърво, за да дойде на себе си. Накрая мислеше, че няма да може да продължи. Но някакъв инстинкт ѝ подсказваше, че е близо. Капнала от умора, тя се заставяше да върви. Най-накрая, в бързо падащия мрак, чу ромона на поток. Почти изпаднала в делириум, се хвърли на земята и пи ненаситно от струите му. Когато утоли жаждата си, тя се претърколи и откри, че се намира в голяма долина, която беше обрасла със странни растения и различни видове палми, каквито не беше виждала преди. Вдигна поглед към върховете им и забеляза, че на някои растеше плод, който шокиращо напомняше голям мъжки пенис. А отдолу лежаха множество опадали кокосови орехи, които бяха свършени копия на женска вулва. *Coco de mer. Забраненият плод. Когато го видиш, ще разбереш защо.*

Тя беше във Vallee de Mai. Райската градина.

22.

Когато се събуди на следващата сутрин, Габриела се почувства напълно пречистена, сякаш всички отрови се бяха изпарили от тялото ѝ. Сякаш в нея се бе вляла някаква нова, животворна енергия. Тя чу сладките песни на птиците, които се криеха. Наблизо ромонеше поток. Естественото легло от листа под нея беше меко и удобно. Тя се протегна и се почувства жива и освежена. Отвори очи и видя нещо приказно.

Това, което в здрача беше изглеждало просто красиво, сега приличаше на видение от Рая. Гигантски палми с лъскавозелени листа с дължината колкото ръст се извисяваха над нея. Слънцето се процеждаше през тях като през шлифовано стъкло. Това беше най-величествената гледка, която някога беше виждала. Чувстваше се, сякаш се намира в катедрала, сътворена от самия Бог. Навсякъде, където погледнеше, виждаше дървета, папрати и бодливи дънери с невъобразими форми. Повдигна се на лакът, отметна с ръка косата от лицето си и видя, че лежи край поток, който прекосява долината. Встрани имаше високи гранитни блокове, които оформяха водопад от струите му, докато те танцуваха по праговете им. Чу изсвирване и се обърна, очаквайки да види Родриго, усмихващ се за добре дошла. Но вместо това погледът ѝ се спря на зелен гущер, дълъг цял разкрач, който стоеше под едно дърво, с листа като на пръсти на бодлива ръка.

Прииска ѝ се да претърси долината за Родриго, но знаеше, че първо трябва да помисли за собствените си нужди. Беше ранена и кракът ѝ беше възпален. Трябваше да яде и да си почине. Както и да се погрижи за подутия си крак, който трепереше при всяко докосване. Надигна се едва-едва и тръгна да събира тропическите плодове, които лежах на земята, и ги трупаше настрана. Нямаше представа колко време ще бъде тук и ще се грижи сама за себе си. Построи с помощта на шпагата си малък заслон, груба колиба, скалъпена от тънки дървесни стебла, покрити с гигантските палмови листа. Изпра дрехите си, търкайки ги в гладките скали. Докато съхнеха бавно в жегата, тя се

изкъпа в топлия поток и в нея сякаш се преляха лечебните сокове на градината наоколо.

А тя беше екзотична, гигантска вълшебна долина, пълна с каскади от водопади, огромни птичи гнезда и сенчести пътеки, обградени от масивни гранитни стени. Пътеките се извиваха нагоре-надолу по хълмовете, а лазурното небе сякаш беше оживяло от птици. Някои от тях летяха на двойки, други сами. Някои бяха бели, други черни, трети блестяха в яркочервено или оранжево. Спускаха се и се издигаха, обикаляйки отново и отново острова, сякаш най-прекрасното нещо, което можеха да правят, беше да се носят из въздуха. Габриела си спомни колко бе обичала майка ѝ невероятните птици на Сейшелите. После и съня си, където многоцветните островни птици представляваха рая, а Родриго и тъмните му страсти ги бяха разпръснали.

Сега се почуди как е могла да отхвърли мъжа, подарен ѝ от съдбата. Би дала всичко, за да го съзре зад някоя скала, блестящ в златната си красота, с протегнати към нея ръце, приветствайки я у дома. Но въпреки че прекара следващите няколко дни, претърсвайки цялата околност, тя не откри и следа от любимия си.

На четвъртия ден над острова се изви буря. Свита под един гранитен блок в началото на долината, Габриела чуваше тътена ѝ в далечината и подушваше мириса на дъжда в гъстия, влажен въздух. Вятърът се усили и странните палми сякаш започнаха да се кланят, люшкайки се напред-назад. Тя изпадна в паника от мисълта, че е сама в надигащата се буря и запълзя по земята, като се надяваше, че скоро ще достигне заслона си. Докато си пробиваше път през гнилите листа и клони по пътеката, тъмнината се спусна изведнъж като театрална завеса. Габриела осъзна с ужас, че вече не може да различи нищо в мрака. Бурята вече беше над нея и сякаш небето се бе разтворило, за да излее потопа си. Дъждът плющеше по листата на огромните растения, обливайки я с горещи струи. Габриела беше изплашена до смърт. Чуваше, как някакви същества бродят наоколо, но не ги виждаше. Хукна боса напред, препъвайки се слепешката. Но заслонът не беше там, където си мислеше, че е. Беше загубила ориентация.

Луташе се наоколо и се спъваше на всяка крачка. Над главата ѝ блесна светкавица, тя подскочи и изпусна тоягата си. Трескавите ѝ ръце не можаха да я открият, така че ѝ се наложи да продължи без нея.

Падна многократно и разкървави ръцете си в ръбестите скали и на бодливите стволоче на призрачните палми. Толкова дълго се бе държала смело, посрещайки с твърдост всички трудности. Но бурята отприщи най-черните ѝ страхове. Раят, който ѝ бе предложил сигурност, изведнъж се бе превърнал в център на неизказан ужас.

И точно когато беше на дъното на отчаянието, чу човешки глас през канонадата от гръмотевици. Беше с тежък акцент и пълен със същата тревога, която струеше във вените ѝ.

Гласът беше демоничен, зла шега, част от наелектризирания етер на нощта. Габриела побягна от него и се сблъска с нещо твърдо. Стресна се до смърт от допира до някаква силна и неподдаваща преграда, която стоеше на пътя ѝ като праисторическо дърво. От неочакваната топлина на гола плът, която ръцете ѝ напипаха в опита да се защити. Това беше човек.

— *Caricia*, слава Богу.

23.

В един ликуващ миг тя усети устните му върху своите. Потъна в целувката му като в морето, под леещия се на потоци дъжд. След това той я вдигна в ръцете си и продължи да изпива устните ѝ със своите.

— Родриго... Родриго... Родриго... — крещеше тя срещу вятъра.

— Мислех, че си мъртва, Габе. Мислех, че си мъртва!

Той плачеше от облекчение. Тя усети солта на сълзите му върху устата си. Каквито и въпроси да бе искала да му зададе, те се стопиха в горещия му допир. Можеха да почакат и по-безстрастен момент. Вихърът на бурята, това че я бе открил в такова състояние, всичко беше усилило отчаянието му, както и нейното. Но сега фактът, че се е материализирал сякаш от нищото сред дивата буря, за да я грабне в прегръдките си, изглеждаше най-естественото нещо на света.

Бавно, като в транс, Габриела се изплъзна от ръцете му и застана пред него. В светлината на една светкавица видя, че погледът му е спрял на надигащите се под залепналата ѝ риза гърди. Очите му блестяха като огнени. Не я докосваше, но тя усещаше мислено устата му, обхващаща зърното ѝ. Чуваше как в гърлото ѝ се надигаха стонове.

— Обичам те — прошепна тя в ухото му. Не можеше да спре да го повтаря. — Обичам те. *Обичам те!*

— Винаги съм те обичал.

Тя почувства твърдостта му, подобна на гранитна скала, срещу тялото си, усети как тялото му дими от горещия дъжд и пламенното желание. Притисна се до него и видя лицето му в накъсаните огньове на светкавиците.

— Нуждая се от теб, Родриго.

Някъде над тях се чу гръмотевица и бяла мълния проряза небето. Тя погледна нагоре в светлината и видя някакъв дълъг, дебел плод, който се поклащаше над нея като мъжка ерекция, готова за атака. *Soso de mer.*

Вятърът развяваше косите ѝ като крила около лицето. Почувства как ръцете му ги прихващат, стискат къдриците в здравите си юмруци

и я придърпват за тях към него. Почувства топлия допир, от който сърцето ѝ спираше, когато се удари в гърдите му. За миг устата му покри нейната и я захапа. После се премести върху гърдите ѝ и засмука зърната им през памука, движейки език с влудяващо умение. Той вдигна глава. Тя усети студ върху гърдите си без горещата му, смучеща уста, но ръката му бързо я замени. Смъкна ризата ѝ и тя се почувства невероятно гола в бурята.

Искаше го повече от всичко друго. Присъствието му бе отприщило в нея вулканична страст и тя знаеше, че трябва да го има или ще умре. Навесът беше забравен. Всяка мисъл за подслон отлетя. Сигурност, закрила, това бяха понятия от друга реалност, която изглеждаше неистинска в сравнение с влажната, тайнствена и бурна гора.

Габриела свлече подгизналите си дрехи и те паднаха в краката ѝ. Прекрачи ги и това движение сякаш символизираше разголването на душата ѝ в името на неговото удоволствие. Той взе с нежност ръцете ѝ в своите и прилепи уста към ухото ѝ.

— Легендата разказва, че в бурни нощи мъжкият *coco de mer* измъква корените си от земята и отива при женската. Никой човек не е виждал това. Ако случайно станем свидетели на нещо подобно, ще бъдем стъпкани до смърт, така че нищо няма да можем да издадем.

Тя вдигна поглед към гигантското дърво над себе си и повярва в магията, мислейки си, че почти е видяла как плодът му се движи и променя, и се превръща в мъж. Нова светкавица проряза небето и звукът ѝ напомняше на изтръгването на древни корени от твърдата земя под краката им.

Тя си спомни, че когато бяха деца, Родриго ѝ беше разказвал вълшебни приказки. Изведнъж, като човек на действието, той я повдигна, прекъсвайки мислите ѝ, завъртя я и я положи на мекото тревисто ложе, карайки я да забрави детето заради мъжа, който той беше сега.

Устата му беше върху нейната, после се премести на заоблените ѝ гърди, на извивката на коремчето ѝ, на нежната, пулсираща плът от вътрешната страна на бедрото ѝ. Той я ближеше и смучеше, и хапеше с неуморната си уста, уста на виртуоз, уста на мъж, който обича вкуса на жена и никога не може да му се насити. Легна върху нея, но не с бавно, чувствено движение, а с такъв бърз скок, който я накара да настръхне

от изненадата. Тя не виждаше нищо в тъмнината. Той си играеше с нейната беззащитност, усилвайки чувствителността ѝ, като целуваше първо рамото ѝ, после извивките на стъпалата ѝ. Повдигна крака ѝ, за да близне задната част на хълбока ѝ, а после погъделичка зърното ѝ с леко хапещи зъби. Тя не знаеше къде ще се появи устата му в следващия миг. Неизвестността я разгорещи и я накара да забрави всичко останало в старанието си да предвиди следващото му движение. Устата му се притисна в гърдите ѝ, пръстите му се заиграха с гладуващото ѝ за любов тяло, карайки я да изкрещи високо, след това бързо се премести, за да прокара трескава пътека към коляното ѝ. Плътта ѝ пламтеше, желаейки докосването му толкова много, че тя се изви от нетърпение да го има в себе си. Протегна се към бричовите му и погали внушителната издутина.

— Не ме мъчи, Родриго. Влез в мен.

Ръцете му разкъсаха панталона. Той го захвърли встрани и тя чу как мокрият плат шляпна на земята. Простена, когато той легна върху нея с топлото си, твърдо тяло, тялото на мъж, който знае какво иска. Почувства ерекцията му срещу отворените с бедра. Той се повдигна на лакти и се притисна в нея, малко по малко, докато разтвори широко устните ѝ и простена:

— Толкова те искам.

Тя се надигна, за да му помогне да се търка в нея, овлажнял от соковете на тялото ѝ. Той сграбчи косата ѝ в юмрук, в който нямаше нито милост, нито състрадание. Приличаше на пещерен човек, завоюващ жената, която желае, сред дивата природа. Това я караше да тръпне цялата.

Той хвана мъжествеността си в ръка и известно време я дразнеше така, разделяйки на две мокрите ѝ къдрици, плъзгайки се напред и назад, после правейки кръг, довеждайки я до състояние на безпаметство и разюздана страст, мятеща глава наляво-надясно. Тя се надигна, отчаяно опитвайки се да го вкара в себе си, но той сложи ръка на гърдите ѝ и я положи отново на земята, за да продължи да я дразни. Габриела започна да губи контрол върху себе си. Всичко в нея — изтощението, ужасът, даже облекчението да го намери жив, изчезнаха нанякъде. Забрави всичко, освен нуждата да се отвори пред напора му, да бъде обладана от него. Да бъде пренесена далеч от реалността от невероятно възбуждащото мъчение на докосването му.

Когато усети, че наближава върхът, когато вече не мислеше какво върши Родриго, той влезе в нея с дивашки тласък. Прободе я като човек, който не може повече да чака да обладае жената, която обича. Заби се в нея като морски ураган, движейки се със същата мъжествена грация, с която размахваше шпагата. Непобедим. Непредсказуем. Докато навлизаше в нея, ръцете му се плъзгаха по гърдите ѝ, шията ѝ, в устата ѝ. Бяха навсякъде и никъде, извисяваха тялото ѝ до нови върхове на желанието, изостряха глада ѝ и в същото време го задоволяваха. Тя стенеше и скимтеше толкова силно, че не ѝ се вярваше тя да го върши. Никога не беше издавала такива звуци, толкова необуздани, като на диво животно. Хапеше пръстите му и се опитваше да се успокои, но Родриго се забиваше в нея като стрела в мишена та си. Тя отметна глава и изкрещя.

— Викай! — изшептя гласът му в ухото ѝ, горещ и приглушен като в треска. — Няма кой да те чуе. Цивилизацията е на стотици мили от нас. Тук не важат правилата ѝ. Тук сме само ти и аз, *caricia*, и небесата, и морето. Заобиколени сме от джунгла, която малцина са виждали. Всичко е диво. Тази нощ ти заповядваш на съдбата си. Каж ми какво искаш.

Той гризна ухото ѝ и разпрати спираловидни вълни горещина по тялото ѝ. Думите му я бяха омагьосали. Чувствше се като създание на дивата природа, съблякло човешката си кожа.

Толкова дълго го беше чакала. Беше го искала както нищо и никой друг. Беше се борила с него, беше го отхвърляла, но винаги беше осъзнавала, че ще стигнат до това. До това тя да стене безпомощно в мъжествените му ръце. До това да го моли да ѝ даде екстаза, който беше отричала, че иска толкова много време. Неизбежността на всичко това я изумяваше. Дъхът излизаше от гърдите ѝ на тежки, накъсани въздишки.

— Какво желаеш? — подкани я той.

— По-силно — изпъшка тя. — *По-силно*.

Думите ѝ го възпламениха. Той я повдигна и я облада докрай, докато тя не отметна глава назад, не отвори уста и не изкрещя удовлетворението си към бурното небе.

24.

Габриела се събуди с глава между краката на Родриго. Бузата ѝ лежеше на вътрешната страна на бедрото му. Тя беше лепкава, дългите златни косми се бяха сплъстили от резултата на тяхната страстна нощ. Безкрайна нощ на непрестанно, непредставимо удоволствие. Замъгленият ѝ поглед проследи дългия му крак към чатала, където беше той, отпуснат, но все още огромен — символ, триумф на мъжествеността, на силата, на... освобождението. Бяха спали под звездите като деца на Бога, без дрехи, които да покриват голотата им или да възпират търсещите им ръце. Когато през тази нощ той я докосваше, грубата му длан срещаше мека и топла плът: копринената гръд, извивката на гладко бедро. Тази сутрин тук, в Градината на Едем, в прегръдката на любимия си, пропита със спомена от страстта им, Габриела се почувства преродена. Преливаща от благодарност, наведе глава и любовно облиза бедрото му. Родриго се стресна и се събуди. Като усети, че той се движи, тя му се усмихна, взе го в ръка и го целуна нежно, усещайки, как се събужда под устните ѝ.

— Още не мога да повярвам, че си тук — промърмори тя с въздишка. — Като някакво чудо е. Толкова съм благодарна, никога няма да те оставя да изчезнеш отново.

— Тази сутрин не си толкова обезумяла като вчера — забеляза той с весела усмивка.

— Чувствам се по-силна. Сякаш част от твоята сила — от твоята енергия — е преминала в мен.

— Точно така е. Африканското племе Шона вярват, че когато един мъж се изпразни, той предава енергията си на обекта на желанието си. А аз имам осем години енергия в запас. Не е чудно, че се чувстваш така.

— Не се заблуждавам, че си ме чакал осем години.

— Вътрешно, да.

Тя се засмя на съненото му изражение.

— Е, физически ти се доказва. Не че имаш нужда от доказване.

Той доби притеснено изражение.

— Как успя да станеш такъв... изключителен любовник.

Той само сви рамене, сякаш предпочиташе да оставят този разговор.

— Хайде де, Родриго. — Тя го сбута с лакът. — Каж ми.

— Имах си... учителка.

— Жена ли?

— Да.

— Шейла ли?

Той наистина се втрещи.

— Откъде разбра за Шейла?

— А, лесно. Когато бяхме деца, винаги когато някоя дамичка трябваше да бъде спасена, ти я наричаше Шейла.

— Наистина ли? Е, Шейла е една жена от племето Шона далеч в сърцето на Африка. Тя беше на осемнайсет, а аз — на дванайсет.

— На дванайсет! И тя те научи да правиш любов?

— Това е традиция в семейството ми. Баща ми и дядо също са били обучени в изкуството на Шона при встъпването си в мъжествеността. Виждаш ли, Габе, племето Шона е остатъкът от една изгубена цивилизация в централна Африка — Зимбабве. Виждал съм развалините на величествените им градове. Имали са напреднала култура, по-напреднала, струва ми се, от всичко някога създадено в Европа. Мъжете и жените са били равни — истински партньори. Осъзнавали са как доброволно отдадената енергия в една връзка създава нерушима хармония и доверие, абсолютно нечувано при вашите европейски любовни афери. Превърнали са правенето на любов във форма на изкуство, тайните на което са били пренесени през вековете от потомците им от племето Шона. Но все пак това познание бавно отмира.

След кратко мълчание Габриела попита с тон, който издаваше ранимостта ѝ в този момент:

— Обичаше ли я?

— Обожавах я. Така, както един ученик обича учителя си.

— Шейла е красиво име.

— И аз така мислех.

— А какви точно бяха тайните, в които те посвети?

— Ами... трудно е да се обясни с думи.

— Опитай.

— Те целят да разрушат задръжките чрез играене на роли. Ти си актриса, това би трябвало да ти харесва.

— Задръжките... наистина ли?

— Освен другите неща. И, разбира се, моята дипломна работа — най-голямата от изгубените любовни тайни на Зимбабве. За това не мога да говоря. — Той се обърна и я погледна хитро. — Но някой ден може да ти го покажа.

Тя почувства как кръвта се сгорещява във вените ѝ.

— Кога?

Но Родриго не отговори. Само я целуна по-красноречиво, отколкото ако ѝ беше отговорил с думи.

— Какво се случи с нея? С твоята Шейла?

Той потръпна.

— Робовладелците я хванаха. Тя беше богиня, а те се опитаха да я направят робиня. Но тя умря, преди да я пратят в колонията в Занзибар. Беше твърде свободен дух, за да свикне с този живот. Просто спря да живее.

Във въздуха се разстла тъга. Те мълчаха известно време, докато накрая Родриго каза:

— Изненадана ли си да научиш, че имам в миналото си такава тайна?

— Малко.

— Сигурен съм, че и ти си имаш тайни.

Тя се надигна и каза:

— Искаш ли да ги чуеш?

Той изучава лицето ѝ няколко секунди и отговори:

— Само когато почувстваш, че си готова за това.

Габриела не отвърна. Почувстваха как в мълчанието вълшебното настроение от любовта се изпарява, за да отстъпи място на студената реалност. Тя попита:

— Много хора ли изгуби в битката?

— Страшно много. Повечето. Опитах се да намеря оцелели, но там беше само морето, осеяно с трупове. Мога само щца се надявам, че има оживели, които са на сигурно място като теб.

— Всичко беше толкова объркано... толкова тъмно... ти сигурно не си видял... Кълън?

Той помълча, сякаш преценяваше какво да каже.

— Видях го да стреля. Не можах да намеря тялото му. Страхувам се Габе, че трябва да го считаме за мъртъв.

— Заклех се да го пазя и се провалих. — Вината стисна гърлото ѝ като ледена ръка.

— Не можеш така да пазиш хората, Габе — каза той нежно и обви ръка около раменете ѝ. — Често така им пречиш да пораснат.

— Не става дума за порастване. Той беше Аштън, а съдбата на Аштъновите мъже е като издълбана с длето в камък. Обречени да живеят в безпомощност... — Тя не биваше да мисли повече за Кълън. Ако продължеше, щеше да полудее.

Един паяк с големината на пура пробяга по крака ѝ и тя подскочи, което я накара да изскимти от болка.

— Какво е това? — попита Родриго. Габриела разбра, че говори за лошо натъртения ѝ крак. Той беше започнал да жълтее, но все още изглеждаше ужасно, тъй като по-голямата част от бедрото беше отекла и възпалена.

— Нараних се при експлозията. Имах тояга, но я загубих в бурята.

— И си извървяла целия този път с такава рана? — Тя видя гордост в очите му. — Ти, *caricia*, си смела като най-добрите ми мъже.

Тя почувства как в нея се разлива топлинка от похвалата.

— Ще ти направя превръзка с кора от такамака. Отивам да ти намеря.

— Идвам с теб. Трябва ми само тояга.

Родриго се надигна и, великолепен в своята голота, отрязва един клон с ножа си и го одяла като тояга. Направи го толкова бързо, че ѝ напомни колко време се беше трудила за същото.

Тръгнаха бавно през долината. Родриго се оглеждаше, сякаш току-що се беше прибрал у дома. На едно място хвана ръката ѝ и посочи с широк жест наоколо:

— Погледни наоколо, Габе. Това е сърцето на рая. Тук няма хищници. Нищо не е отровно, нито едно растение, нито едни паяк, нито една змия. Виждаш ли птиците?

Тя погледна нагоре през листата и отново видя безоблачното синьо небе, оживено от веселия полет на птиците.

— Какво правят те? — попита тя.

— Показват се.

Фразата му беше очарователна. Сякаш птиците знаеха колко са красиви и предлагаха хубостта си на света.

— Ела — каза той и я поведе по пътеката. Накрая стигнаха до един въздушен корен на някакво дърво.

— Стерна^[1] — посочи той. Близко до бузата ѝ седеше бяло птиче. Когато се приближиха, майката ги погледна с най-нежните и доверчиви черни очи, които Габриела беше виждала. Никакъв страх. Никаква тревога. Тя не прояви какъвто и да било инстинкт да предпази малкото си. Само ги погледна с такова мило приветствие, че Габриела се трогна до сълзи.

Наведе се, така че очите ѝ бяха на сантиметри от симпатичното лице на птичката.

— Никога не съм виждала птица, която да не отлети, когато се приближиш толкова. Или поне да се разтревожи и да поиска да те задържи надалеч от пилето си.

— Те не познават опасности тук — обясни Родриго. — Дори не си строят гнезда. Просто снасят яйцата си на клона и отлитат. Дори не им хрумва, че нещо може да им навреди, защото това никога не се е случвало.

Габриела го погледна с ново разбиране в очите си.

— Затова обичаш толкова това място.

— Затова семейството ми го е обичало стотици години. Затова сме се били, за да го защитим от нахлуването на зли хора, които искат да го развалят.

— Хора като Хейстингс. — Тя отново усети ледените пръсти на вината да се сключват около гърлото ѝ. — Не мога да повярвам, че му се оставих да ме измами така.

— Той не би се затруднил да заблуди и мен. Хейстингс е много умен — успя да ме направи на глупак.

— Защо, мислиш, е толкова зъл? — попита тя.

— Кой знае откъде е тръгнала нишката?

— Винаги е бил такъв. Нещо му липсва. Той не притежава чувства към другите човешки същества. Изпитва само някакво презрение към баща ни. Майка му беше просто едно задушавашо го бreme. И знам, че почувства облекчение, когато тя умря. Той е толкова

безмилостен в кроежите и замислите си. Какво го кара да бъде такъв? Какво иска той?

— Понякога си спомням за онова противно момченце и си мисля как беше изключен от общата свързаност със Сейшелте. Ти, аз, Кълън, Дъглас и Каприс — всички имаме корени в този рай. Хейстингс е чувал всички истории за великолепието му от баща си. Колко ли е завиждал! Естествено е да е израснал с манията за Сейшелите и желанието да ги притежава. Той просто иска това, което искат всички — рай.

— За това ли е тази ваша битка?

— Разбира се, Габе. Всеки иска рай. По-особеното при нас, че раят, който всички желаят, е тъй материален. Можем да го почувстваме, да го докоснем, да го подушим. Той е истински. Той ни заобикаля.

Габриела никога не беше мислила за това в тази му светлина, но беше вярно. Дъглас, Каприс, Родриго, Хейстингс, даже Кълън и, разбира се тя; всички желяеха рая. Този рай.

— Значи ти и Хейстингс сте вплетени в тази битка, за да разберете кой ще бъде господарят на рая?

— Може да се каже.

— Значи ще трябва да го убиеш.

— Вероятно.

— Ами после? Няма ли да има и други претенденти? Цялото общество на плантатори? Цялата тази икономика, основана на робството? И може би, както Хейстингс, върволицата врагове да има зад гърба си силата на Англия?

Родриго не каза нищо. Нищо не можеше да каже.

В този миг Габриела осъзна за пръв път колко безнадеждна беше позицията на Родриго. Разбра изведнъж, че той е впримчен в една битка, която, исторически погледнато, едва ли можеше да спечели.

[1] Стерна — малка морска птица, подобна на чайка (Sterna). — Б.пр. ↑

25.

— На сигурно място ли сме? — попита Габриела.

През последните няколко дни, докато се възстановяваха след морската битка, на нея ѝ хрумна, че не бива по никакъв начин да напускат убежището, което това благословено място им предлагаше. До този момент тя всячески бе крила от Родриго, че кракът ѝ е всичко друго, но не и оздравял, затова продължаваше да ходи с помощта на тоягата. Вече не се нуждаеше от нея благодарение на превръзката, която той ѝ бе направил, но знаеше, че ако Родриго открие, че се чувства по-добре, ще настоя да си тръгнат. За да претърпи сигурна загуба. Откакто осъзна колко безнадеждна беше борбата му, мисълта да го тласне към унищожение бе непоносима за Габриела. Затова, докато се възстановяваше, тя съсредоточи всичките си усилия да го разсее и да го направи щастлив, та дано поиска да остане.

Планът ѝ успяваше в продължение на няколко дни. Родриго я беше желал с години и мисълта да може да я има по всяко време в този рай му се струваше твърде хубава, за да бъде вярна. Можеше да прекара часове в правене на любов така, сякаш не съществуваше нито утрешен ден, нито работа, която трябваше да бъде свършена. Но след време започна отново да става неспокоен и да му се иска да промени ежедневието си. Затова тя се подчини на молбите му да заминат, като го последва през джунглата до един далечен плаж.

— Достатъчно сигурно — отговори той. — На острова има само две плантации, а едната е на другия му край. Едва ли ще се натъкнем на някого. А ако това стане, има достатъчно места, където можем да се скрием.

Те се изкачиха на един хълм и се спуснаха от другата му страна. Там, блестящ на слънцето, лежеше най-красивият плаж, който беше виждала. Представляваше не особено дълга ивица бял пясък, по-скоро поредица от малки, закътани заливчета, осеяни тук-таме с палми. В океана се вдаваха големи гранитни скали и вълните се разбиваха в тях, като ги обливаха в кипнала пяна.

— О, прекрасно е! — извика Габриела. Хукна несъзнателно напред, после падна на колене и зарови ръце в пясъка. Родриго се приближи зад нея и тя му се усмихна.

— Точно за такъв пясък ми разказваше майка ми. Пипни го, Родриго! Като коприна е!

— Хайде да потърсим сянка — предложи ѝ той. — Не искам да стоиш твърде дълго на слънце.

Лесно беше да подцениш жестокото екваториално слънце. Кожата ѝ беше придобила блестящ златист цвят. Нямаше как да избегне това. Но все пак тя знаеше, че дори и час безразсъдно излагане на лъчите му ще ѝ причини болезнени изгаряния.

Намериха едно местенце, където две такамаки със сребристи стволове се бяха наклонили едно срещу друго и сплетените им листа хвърляха хубава сянка. Габриела се хвърли на пясъка и потърка коленете си, оглеждайки се любопитно наоколо. Плажът, разположен близо до водата, беше осеян с къдрави като дантела зелени водорасли и гладки бели корали. Забеляза в морето острови, които ги заобикаляха отвсякъде. Техните възвишения преливаха в тъмни и светли тонове на зеленото, тук-таме прорязано от скали, които изглеждаха почти розови в светлината на следобеда. Морето беше ясно и чисто. Приливът беше покрил близките гранитни скали, така че тази част от водата изглеждаше толкова зелена, че беше почти черна, а на друго място — толкова прозрачна, че Габриела виждаше пясъка на дъното, по който пробягваха сенки в различни нюанси на аквамарина. В далечината всички тези цветове се смесваха и морето изглеждаше раирано. Сякаш там имаше острови, покрити с тънък воден слой. Вляво от тяхното заливче имаше полукръг от скали, които приличаха на буци мокър восък, който скулпторът е стиснал в ръка, позволявайки му да потече през пръстите му, и го е оставил да изсъхне. Зад кораловия риф се къдреха вълни и приличаха на седефен пръстен. Родриго седна до нея и тя усети колко тихо беше всичко, с изключение на далечния тътен на вълните и нежното припляскване на водата край плажа. От време на време подухваше топъл вятър и морето преливаше по пясъка, обгръщайки го като пътувал твърде дълго любовник. Настроението на това мирно място преля неусетно и в Габриела. Тя не беше жена, която обичаше бездействието. Умът ѝ беше твърде неспокоен и пълен с бурни мисли, а тялото ѝ бе свикнало с движение и със стремежа да

постигне целите си. Но сега тя се заоглежда, изпълнена със странната очарованост на човек, срещнал се наскоро със смъртта и почувствал покоя ѝ в душата си. Даже палмите, наведени над морето така, че почти лежаха върху него, изглеждаха сякаш ей сега ще се отпуснат върху вълните му и ще подремнат малко.

Тя хвърли поглед към Родриго, който се беше облегнал на лакът и оглеждаше морето с очите на познавач. Когато погледите им се срещнаха, двамата почти се усмихнаха. Нямаше нужда от думи. Можеха да прочетат мислите си в очите си. През дните, които бяха прекарвали заедно, те бяха преоткрили спокойното доверие, което си бяха имали като деца. Не изпитваха нужда от дълги разговори. Това да мълчат заедно, просто държейки ръцете си, беше близост, равна на най-нежната любовна нощ.

Габриела се обърна по корем и зарови брадичка в пясъка. Всичко беше невероятно спокойно. Не ѝ се движеше, не ѝ се мислеше. Земята ѝ пееше люлчина песен и я приспиваше, изпълвайки я с увереност в правилността и реда на нещата. Беше като на края на света. Тя разпери ръце и чувства как прегръща цялата земя. Сякаш бяха едно и пулсираха в един ритъм. Никоя от старите ѝ грижи нямаше значение сега. Дори не можеше да си спомни какво беше смятала за важно в другия си живот. Това беше животът — да лежиш с ухо на пясъка и да слушаш химна на морето, който отеква в собствената ти душа.

— Не мога да повярвам — каза тя сънено след час или повече, в който най-много, което беше правила, беше да плъзга стъпало по невероятно чувствения пясък. — Обикновено се побърквам, когато стоя твърде дълго на едно място. Отегчавам се. Но тук мога да остана завинаги, под това странно дърво, което толкова съвестно ни пази от слънцето. Сякаш винаги съм си била тук, на спокойствие, знаейки къде ми е мястото.

Тя се претърколи по гръб и погледна към него — усмихващ се сияйно на лицето ѝ.

— Ами тук ти е мястото — каза ѝ той.

— Никога преди не съм чувствала, че си имам място. Дори когато дойдох тук, не ме съдържаше. Нищо, което мама ми беше казвала, не изглеждаше да е вярно. Мислех, че разказите ѝ са просто спомени за фантазиите на едно младо момиче. Но сега чувствам, че това е мястото ми... с теб. Без други хора ограниченията им, чувствам

сърцето си толкова леко — свободна съм да бъда себе си. Да ти кажа ли една тайна?

Очите му заблестяха доволно.

— Кажи.

— Понякога си мисля, че не харесвам много хората. Мога остана тук завинаги и да виждам само теб, и да бъда напълно щастлива до края на живота си.

Тя спря за миг, защото лека меланхолия помрачи доброто настроение.

— Защо не може винаги да бъде така, Родриго?

Той протегна ръка и прокара пръст по рамото ѝ.

— Може — обеща ѝ.

Свлече с палец разкъсаната риза от плещите ѝ и се наведе, за да целуне голата ѝ кожа. Тя се ухили и в нея забълбука щастие.

— Ама ние си играем, нали?

— Не си облечена като за игра.

— Аз ще си ги сваля, ако искаш — изви тя глас на глезено дете.

Разсмяха се, докато сваляха оскъдните си дрехи и ги хвърляха настрана. Но смехът на Габриела заседна в гърлото ѝ, когато очите ѝ се спряха на могъщото му тяло. Погледът ѝ се отклони към изпъкналите бицепси и яки ръце, чиято мощ беше подчертана от дебелиите кожени гривни, които той носеше на китките си. Приличаше на жесток воин, дори когато се усмихваше. Сякаш всяка негова мисъл, всяко едва пробудено желание беше как да завладее трептящото ѝ тяло с изобретателната власт на волята си. Очите ѝ го измериха от широките гърди, леко покрити със златисти косъмчета, през плоския, мускулист корем до мощното доказателство за желанието му, пулсиращо и огромно. Варварски бог в цялото му величие, изрязан от самородно злато, добил силата си от слънцето.

— Толкова си красив! — възкликна тя. — Никой няма право да бъде толкова красиво оформен.

Тя седна и започна да трупа пясък на купчинка.

— Какво правиш? — попита я той.

— Строя ти жертвеник.

Той гледаше с любопитство как ръцете ѝ ровеха в пясъка, потупваха, оформяха, моделираха детайлите с пръсти. Тя го поглеждаше от време на време и се връщаше отново към работата си.

Когато нещото се оформи, тя се наведе над него и избута Родриго настрани, защото той се опита да види.

— Почакай да свърша. Скулпторът трябва да бъде оставен да твори необезпокоявано. Ти не би смутил репетицията ми, преди да съм си научила репликите, нали?

Накрая тя въздъхна триумфиращо.

— Ето! — обяви, поглеждайки го с блестящи кобалтови очи. — Съвършено е!

Той погледна и видя дубликат на ерекцията си върху пясъка. Беше набъбнала от вени и твърда като неговата, пълна с живот и характер. Главата беше подчертана и добре оформена, чак до трапчинката на върха. Можеше да мине за истински.

Тя го докосна. Пръстите ѝ го обвиха и той изглеждаше жизнен и активен в хватката ѝ.

— Този пясък е толкова мек, кълна се, че е жив!

— Кой предпочиташ? — попита той с глас, горещ като слънцето.
— Този от плът или този от пясък?

— О, ами да видим... — Тя се престори, че размишлява, като продължаваше да плъзга пръсти по творението си. Наведе се и целуна твърдия пясък.

— Значи харесваш пясъка, така ли?

— Ами, като го каза, това е най-невероятният пясък, който съм докосвала. Май че не мога да спра. Толкова е... разкошен.

— Това е гранитен пясък. Затова е толкова мек.

— Не ме интересува причината. Просто харесвам допира му.

— Тогава, за Бога, не ме карай да ти го отнемам.

Той я събори по гръб на плажа. Тя се разсмя и каза:

— Какво правиш?

Той не отговори и продължи да я притиска надолу. Усилията ѝ да се освободи го правеха още по-непоколебим. Тя се задъхваше в жегата, а тялото му, затиснало нейното в здрава хватка, караше кръвта ѝ да кипи. Пулсът ѝ се усилваше с всеки удар на сърцето.

Той загреба шепа от копринения пясък и го посипа през загорелите си пръсти върху бледата ѝ кожа. Разтри го по едната гърда, после по другата, докато около всяко зърно не се образува бял пясъчен ореол. После посипа още между краката ѝ и лекото гъделичкане на пясъчинките раздразни най-чувствителното ѝ място. После той

протегна ръка и ги втри в кожата ѝ. Тя усети как се овлажнява. Стомахът ѝ се сви като юмрук. Зърната ѝ се втвърдиха и от чувствено разтворените устни се изтръгна умоляващ звук. Той загреба още една шепа и я разтри с длан по гърдите ѝ. Ръката му я месеше като тесто и нежните песъчинки под нея бяха толкова чувствени, впивайки се в плътта ѝ, изпълвайки я с такова безумно удоволствие, че събудиха в гърдите ѝ дълбок стон, от който я заболя.

— Как е? — попита той. Тя не можеше да мисли, не искаше да се движи. Но когато го погледна с опиянените си от страст очи, не можа да устои на изкушението да го докосне. Испита желанието да прокара пръсти по прекрасното му тяло като по безценна ваза. Устата ѝ се наля със слюнка, когато видя как ерекцията му се надига пред очите ѝ. Само за едно докосване... само за да го опита веднъж...

— Сам провери.

Тя се претърколи, загреба малко мек гранитен пясък и го потърка по пениса му. Почувства как той нараства още повече в хватката ѝ. Когато го покри целия с песъчинки, тя се засмя и посочи към двойника, който беше сътворила.

— Виждаш ли? Казах ти, че е съвършен. Всъщност, аз едва ги различавам.

— Уверявам те че ей-сега ще видиш разликата.

Той я сграбчи нетърпеливо и я тръшна на земята. Желанието я прониза като стрела. Плътта ѝ беше сгорещена и трескава, сякаш не страдаше от получените неотдавна рани, възбуждаше се още повече от страстта му, която я караше да диша тежко и да се чувства като най-желаната жена на света под умелите му ръце. Тялото ѝ се подготвяше с екстатично очакване. Той разпери широко ръцете ѝ като кръст и разтвори краката ѝ. И докато тя гледаше, той напълни и двете си шепи с пясък и го разсипа по тялото ѝ. После още и още, тъй бавно, сякаш цялото време на света беше негово, докато белият гранит не започна да се изсипва встрани. Колкото по-дълбоко копаяше той, толкова по-хладен, по-влажен, подобен на тесто беше пясъкът. С усърдие, подобно на Габриелиното, когато скулптираше своя идол, той зарови тялото ѝ от глезените до брадичката. Цялото ѝ тяло, с изключение на стъпалата, ханша, гърдите и дланите ѝ. След това отстъпи назад, за да огледа делото си.

Тя не можеше да се движи. Беше напълно обездвижена от тежкия, влажен пясък, сякаш привързана пред него с въжета. Тогава Родриго стана и тръгна към морето.

— Няма да ме оставиш така! — извика тя.

Той не отговори и я остави да се чуди защо е оставил непокрити най-чувствителните ѝ места и ги е изложил на възбуждащия въздух. Видя, как се навежда и вдига дълго морско водорасло, после навлиза във водата и взима друго, този път мокро. На връщане взе и едно паднало палмово листо.

— Някога питала ли си се какво е усещането за водорасло върху кожата?

— Никога.

— Например какви ли усещания ще пробуди сухото върху босите ти крака? — Докато говореше, той показваше нагледно за какво говори. Водораслото беше сухо и грапаво и гъделичкаше стъпалата ѝ. Тя изцвърча и се разсмя, но не може да се дръпне. — Ами мокротото? — Той положи мокротото водорасло върху голите ѝ гърди. То беше хлъзгаво и хладно и накара зърната ѝ да настръхнат. Почувства как се овлажнява още повече.

Родриго си поигра с нея мъчително дълго време, прокарвайки хладното мокро водорасло по лицето и шията ѝ, плъзгаше го между бедрата ѝ като змия, възпламенявайки в утробата ѝ невъздържана страст. Всяко местенце вибрираше под докосването му, въпреки че той всъщност не я пипаше. Потърка се в бузата ѝ, но се отдръпна, докосна клитора ѝ, ала само за миг. Тя се опитваше отчаяно да се извие, за да го накара да допре местата, които най-много ѝ се искаше, но нищо не го трогваше. Дори когато тя започна да го моли с прегракнал от мъчителните ласки глас.

— Къде? — попита той с усмивка. — Тук ли?

После я докосна кратко — о, колко кратко! — и се отдръпна.

Използваше творенията на природата като играчки, за да се забавлява и да я влудява напълно. Палмовото листо беше твърдо. Когато той го прокара по стъпалото ѝ, тя почувства такъв гъдел, че по бузите ѝ потекоха сълзи. Плъзна го по зърното ѝ и я накара да копнее за непосилната тежест на дланта му. Беше жестоко, тя го искаше все повече, но той я измъчваше с твърде късите обещания за бъдещо удоволствие.

Слънцето се беше изместило и грееше точно над нея. Лъчите му пареха и възбуждаха голата ѝ кожа. Габриела започна да се гърчи под хладния, влажен пясък. Горещината, прелъстителната гранитна пудра, широкото лазурно небе, показващите се птици, които се рееха над главата ѝ, точно както тя се излагаше на погледа му, всичко това я изпълваше с ураганна като ревящо море страст. Когато той се премести така, че пенисът му докосваше ръката ѝ, тя го сграбчи и отчаяно дръпна, опитвайки се да я приближи към устата си. Допирът на плътта му беше невероятен след мъчението с импровизираните играчки.

— Сега кой искаш — попита той, — пясъчния или истинския?

— О, истинския, със сигурност истинския. — Тя не можеше повече да понася пренебрежението му. Ако той ѝ откажеше и сега, тя щеше да загине от собственото си болезнено желание.

— Къде го искаш?

— В устата си.

Той се разкрачи над главата ѝ и я привдигна към себе си. Тя протегна език и едва успя да го докосне, преди той да се дръпне. С натежали от страст очи Габриела изстена агонизиращо. Толкова искаше да го обхване с устни! Тази нужда беше толкова примитивна, че тя се почувства като животно, изплезило език в горещината. Обхвана я жегата, която изпепеляваше всичко с пулсиращите пламъци на желанието ѝ. Вече можеше да го вкуси. Но всеки път, когато се протягаше към него, той се дърпаше назад.

Мързеливото ѝ настроение, покоят, забавените мисли бяха изчезнали безследно като спомен от отдавна минал следобед. Не можеше да си спомни някога да е била толкова разгорещена, едновременно от палещите слънчеви лъчи и от кипящата си кръв, влудена от неговата игра на приливи и отливи. Отдаването ѝ беше преминало в безумна, животинска нужда. Когато ръката му напипа горещото ѝ, влажно лоно, тя се сгърчи и опита да се извие срещу него, но не можа. Оковите на пясъка усилваха още повече желанието ѝ към него. Той се потри в лицето ѝ, в бузите ѝ, после премина към чувствено подканящите го гърди. Притисна ги една към друга с ръка, докато безсрамно се търкаше между тях; с другата си ръка започна да я гали с леки, забавени движения, като по този начин уби у нея и последната искрица гордост и я накара да крещи за още. Докато той си проправяше път между пищните полукълба, главата на ерекцията му

почти докосваше устата ѝ, но веднага се отдръпваше назад. Мъчението беше тъй сладостно, че тя се почувства на ръба на някакво мистично просветление. Сега той я притискаше по-силно, напираше и се отдръпваше, като тласъците го натискаха към устните ѝ. Тя отваряше уста и протягаше език към него с маниякално желание да вкуси сока на агресивната му страст. Но все не успяваше да го докосне, защото той се движеше с бързината на живак. И когато отдръпна напълно мускулестото си тяло, главата ѝ увисна назад с разочарован стон. Но разочарованието не трая дълго. Той приближи уста към нейната и, целувайки я с болезнен устрем, каза:

— Влудяваш ме.

След това, нетърпелив не по-малко от нея, се намести между протегнатите ѝ бедра и заби твърдото, щръкнало острие в тялото ѝ, изпълвайки я с горещина, обладавайки я цялостно, завземайки я, нажежен до бяло като железен меч, пробождащ плътта ѝ. Навлезе по-навътре и се зарови в нея точно както я беше заровил в пясъка — безпомощна и треперееща от страст. Този пясък, полепен по мъжествеността му, я довеждаше до екстаз с грапавия си допир, докато той се движеше като обезумял с нечовешка, неконтролируема мощ. Стовари се върху ѝ и сграбчи извърнатите ѝ нагоре длани, утвърждавайки превъзходството си, забранявайки ѝ даже да обвие пръсти около ръцете му, за да изрази удоволствието, което струеше в нея на вълни с неописуема, дива радост. Тя потръпна в зноя и изви, доколкото може, тялото си под напора на копнежа, който отприщваше дивото в нея и караше душата ѝ да крещи.

Когато телата им бяха изчерпани, той легна върху нея с тежкото си като наковалня тяло, като дишаше като ковашки мях.

— *Deus*, какво ми правиш — изпъшка той така, сякаш не може да поеме въздух. Надигна златната си глава и се вгледа в нея с нежност. — Никога не съм обичал друга жена в живота си — каза ѝ той. — Никога не съм желал жена по този начин. И на мен ми се струва, че мога вечно да живея с теб, без други хора.

— Само ние двамата — промърмори тя и се усмихна с любов. — Без да ни се месят. Без правила. Без хора, които да ни казват какво трябва или не трябва да правим.

— Не можеш да си представиш какво бяха всички тези години без теб. Когато бях дете, мислех, че съм самотен. Но не съм познавал

самотата, преди да опитам любовта ти и да те оставя след това далеч от себе си. Никога не съм и предполагал, че ще се настаниш така в сърцето ми. Ала нощ след нощ, когато гледах как слънцето залязва над любимите ми острови, виждах в златното му сияние единствено твоето лице.

— А беше ли то покрито с пясък? — подкачи го тя. — Защото в момента имам пясък и между зъбите си.

Той отговори на усмивката ѝ.

— Това може да се оправи.

И махна всичкия пясък от тялото ѝ, но малко по малко, бавно, с търпеливи пръсти, така че докато я освободи, тя се почувства отново готова за любов. Той прочете това в очите ѝ и се усмихна.

— Хайде да се измием — предложи и я вдигна, отнасяйки я към морето. Габриела докосна водата чак когато той вече беше преминал кораловия риф и нагазваше в по-дълбоките места. Родриго заплува, прорязвайки сияйно зелената вода с резки и точни движения.

Само че нея я мързеше да плува. Слънцето в съчетание с оргазма ѝ я правеше сънлива въпреки неприятния пясък върху запотената ѝ кожа. Огледа се и видя гранитните скали, около които се разбиваха вълните. Повърхността им се гмуркаше като живо тяло в искрящото море. Прекрасно, помисли си Габриела, и се покатери на една от тях. Намести се в една извивка и легна по гръб с лице към слънцето. Затвори очи и зачака следващата вълна. Тя дойде и се разби над нея, обливайки я с най-топлата възможна морска вода. Разплиска се около нея, отмивайки пясъка, докато тя се протягаше в сънния разкош на гладката повърхност на скалата.

Лесно щеше да заспи с приласкаващата я отново и отново вода. Но викът на Родриго я стресна. Тя се претърколи настрана и видя перката на гигантска акула, която цепеше водата срещу него. Акулата се надигна от дълбините и Габриела осъзна, че е огромна — може би дванадесет метра на дължина.

— Габе, виж — извика той.

Сърцето ѝ заседна в гърлото и тя гледаше как Родриго плува срещу звяра, сграбчва издължената му перка и се вози няколко метра, докато животното не се отправи към морето. Той го остави, засмя се величествено и доплува до нея.

— Ти осъзнаваш ли какво беше това? — каза той развълнувано.
— Китова акула — най-голямата риба в океана. Много са редки. Можеш да прекараш тук целия си живот и пак да не срещнеш нито една. Някои хора смятат, че носят лош късмет.

— Изплаши ме до смърт!

— Напълно безобидни са. Ела да поплуваме. Така кракът ще заздравее по-лесно.

— Няма ли да се върне?

— Ами, ако се върне, ще се повозим и двамата.

Тя видя, че той се шегува. Китовата акула беше вече далеч морето. Габриела се смъкна от скалата и внимателно прекоси рифа, разперила ръце в страни за равновесие. Коралите бяха остри и раздираха нежните ѝ стъпала. Водата беше толкова чиста, че тя виждаше съвсем ясно хилядите миди и странно оформени корали, покриващи рифа. Наведе се, отчупи няколко и, изправяйки се, видя в шепата си най-красивите миди, които можеше да си представи. Всяка една беше изключителна и невероятно фино оформена. Някои бяха ли, други кафяви, трети — оцветени в тъмно кобалтовосиньо, цвета на очите ѝ. Коралите пък бяха бели и гладки или яркочервени и грапави. Габриела притисна една раковинка о ухото си и чу рева на океана отвътре.

Родриго я настигна с плуване, когато тя стъпи на пясъка зад рифа. Там водата ставаше по-дълбока и можеше да се плува. Вълните я люшкаха приспивно напред-назад. Тя вдигна поглед към небето и се отпусна по течението. И все пак не можеше да спре да хвърля погледи към Родриго. Мокър и блестящ като златен на слънцето, той представляваше внушителна грамада от мускули и мъжествена грация. Обзета от игриво настроение, Габриела заплува към него и обви ръце около врата му и крака около кръста му.

— Хванах ли те — извика ликуващо тя. — Този път няма да ми се измъкнеш!

Плъзна се цялата надолу и когато лицето ѝ докосна водата, прибави:

— Това ми се щеше през целия следобед.

Гмурна се под повърхността и, държейки го за кръста, се насочи към символа на мъжествеността му, който се полюляваше с течението. Габриела се залюля във водата, приближи се до него, после пак се

отдръпна. Най-накрая обхвана целта си с устни, но една вълна го изтръгна от устата ѝ. Когато се показва на повърхността, плюейки и смеейки се, го видя да лежи по гръб и да се пече на слънцето. Тя опита отново. Но всеки път, когато си мислеше, че е успяла, приливът проваляше усилията ѝ и го отнасяше встрани. Скоро и двамата се смееха истерично, като Габриела беше още по-изпълнена с решителност да постигне целта си, а на Родриго му доставяше удоволствие да я оставя да се мъчи.

— Какво трябва да направи една жена, за да те хване с уста? — ухили се тя.

В крайна сметка се предаде. Обви отново крака около него и се задържа за раменете му, за да не отплува встрани.

— Е, просто ще трябва да го денем някъде другаде — въздъхна тя. После потопи ръка във водата, за да му помогне да влезе.

Изведнъж почувства как настроението му се промени. Раменете му потръпнаха, ръката му сграбчи китката ѝ и я отблъсна. Тя го погледна и смехът застина на устните ѝ. Тревожният му поглед беше спрял на нещо в далечината. Габриела се обърна, за да види какво е то. Очите ѝ се плъзнаха по хълма нагоре и заизследваха хоризонта. Изведнъж и нейното сърце се смръзна, когато забеляза силуетите на непознати хора на възвишението.

26.

Родриго постави пръст на устните си, предупреждавайки я да пази тишина, и се взря в двамата мъже, които стояха на върха на хълма и гледаха към хоризонта, засенчвайки очите си с длани. От студения му поглед се виждаше, че ги е разпознал.

Двамата заслизаха по склона към плажната ивица. В момента, в който се обърнаха, за да се заловят по-здраво за хлъзгавата гранитна скала, Родриго хвана ръката ѝ и я задърпа до себе си. Коралите нараняваха стъпалата им, докато бягаха през водата. Габриела трябваше да прехапе устни, за да задържи вика си. Родриго сграбчи дрехите им и отново побягна с нея към близкия гранитен отломък. Оттам те можеха да проследят движението на нашествениците. Те напредваха бавно, спирайки от време на време, за да огледат околността, като единият сочеше нещо, а другият го слушаше с внимание. Чак сега Габриела разпозна Делон, мъжът, до чиято плантация тя беше проследила Хейстингс в нощта, когато напусна Махе. Видът му извика в паметта ѝ спомените за онази нощ с нова сила. Това я изпълни с още по-голяма омраза към нейния несъщ брат, както и с мъка по Кълън. Всичко, което беше потискало до този момент.

Когато мъжете се приближиха, стана ясно, че ще минат точно през скривалището на влюбените. Габриела се притисна към гранита с изгарящи от пясъка стъпала и си пожела да изчезне. Ако Делон ги забележеше, веднага щеше да отнесе новината на Хейстингс. А той ще разпердушини целия остров, но ще ги намери.

Скоро те можеха да чуват гласовете на мъжете. Говореха френски, но и Габриела, и Родриго разбираха този език.

— Малко е хълмистичко — казваше Делон. — Бих предпочел нещо по-равно. Ще трябва да разчистим огромна площ, за да посадим толкова кокосови палми. Тъй че равната земя е за предпочитане.

— Сигурен ли сте, че това е мъдър ход? — попита спътникът му.

— Уверени сме, че копрата ще се превърне в най-новата златна мина. Почакайте и ще видите, приятелю. Скоро на този острови ще се ширят плантации за копра. А ние просто е бъдем първите.

— Но откъде ще вземем пари — без да слагаме робите в сметката — за такова едно начинание? Ако правилно съм разбрал плановите ви, това ще бъде една от най-големите плантации, съществували някога на тези острови.

— Не се тревожете за това, приятелю. Губернаторът ни е гарантирал всичко. Относно парите или робите няма да има никакви ограничения.

— Като заговорихме за Крос, къде е той? Не съм го виждал от седмици.

— Разположи се на старото място на Соро на Фрегат.

— Фрегат ли? Но той е толкова недостъпен.

— И точно това му харесва. А и как би могъл да устои на изкушението да седне на трона на стария си враг?

Спътникът на Делон се засмя на представата, но скоро отново се намръщи на терена, който изследваха.

— Вероятно по-надалеч ще е по-гостоприемно. Кълна се в честта си, тези хълмове не ми допадат особено.

Те продължиха нататък. Габриела въздъхна облекчено, облегна се на гранита и се загледа в морето. Нямаше нужда да поглежда към Родриго, за да усети напрежението му. Толкова отпуснат и весел доскоро, сега той се беше стегнал като въже, опънато до скъсване. Не й се говореше. Но някой трябваше да изрази с думи това, което и двамата знаеха, че тежи на душата му.

— Моля те, кажи ми, че няма да ходиш на Фрегат.

Той мълчеше.

— Не искам да напускам нашата долина — каза тя.

— Не можем да останем тук завинаги.

— Защо не? Какво извън нея ни интересува? Кълън е мъртъв. Ти отдалечи Бо Валон от мен. И сам признаваш, че се биеш за безнадеждна кауза! За първи път в живота си бях щастлива тук. *За първи път... щастлива!* Никога не съм знаела дори какво значи тази дума!

Когато той заговори, гласът му беше нежен, но непоколебим.

— Габе, не можем просто да се крием в дупката си, когато над света се разпростира злото.

Тя разбра, че е безсмислено да спори.

— Много добре. Но не подценявай Хейстингс отново. Със сигурност има пазачи навсякъде.

— Вярно. Но аз ще сломя съпротивата му. Той мисли, че съм мъртъв. Освен това аз познавам всяко сантиметърче от този остров. Не забравяй това. Той е моят дом.

Начинът, по който произнесе думата дом накара сърцето ѝ да се свие болезнено. Тя го погледна и видя гнева в очи те му.

— Трябва да знам какво прави той там — каза Родриго. — А ти можеш да останеш тук.

Тя почувства решителността му и започна да навлича дрехите си.

— Не. Ако ти отиваш, отивам и аз.

27.

Те спряха с импровизирания си сал край един плаж, който Родриго нарече Анс Парк. Още от водата Габриела видя старите пиратски стени, вече поразрушени от стихииите.

По време на едnodневното пътешествие до Фрегат Габриела беше минала през всички стадии на тревогата. Едно чувство за предстояща и неизбежна опасност я разяждаше отвътре от момента, в който напуснаха своята вълшебна долина. Но вълнението на Родриго се предаде отчасти и на нея — тя усещаше необузданата му радост при вида на любимия му остров.

— Прадядо ми е построил тези стени — каза ѝ той.

Отне им известно време да преминат рифа. Приливът беше непостоянен, морето се вълнуваше и усилваше опасността да заседнат в коралите. Габриела сграбчи въжето, което придържаше измайстореното от изсушено палмово лико платно.

— Сега виждаш защо е избрал точно този остров — извика Родриго. — Той е най-изолираният от всички. И практически непревземаем. Няма начин да се добереш до него по време на югозападните мусони — заради вълнението. Човек може да се скрие там и да бъде сигурен, че ще е недосегаем. Но в моменти като този, по време на североизточните мусони, островът е открит за нападение от тази страна. Затова дядо ми е построил стените — искал е да го предпази от смелчаците, които биха дръзнали да прекосят рифа и да навлязат във владенията му. Виждаш ли, по укрепленията се още стоят старите оръдия.

Той пое ръката ѝ, за да ѝ помогне да слезе.

— Къде си живял?

— Къщата е от другата страна на този полуостров — той посочи към един хълм над плажа.

Те се заизкачваха по възвишението. Габриела вече се беше приспособила към горещината и се катереше леко, едва задъхвайки се. Когато стигнаха върха, тя ахна. Пред нея от едната страна се

простираше обширна долина, обрасла с гигантски дървета — най-вече буа-д-фер и гаяк — примесени с палми и диви треви. Палмите се полюшваха на лекия бриз и блестяха на слънцето. От другата страна лежеше плажът, от който току-що бяха тръгнали, идиличен залив, покрит с бял пясък и заобиколен от разхвърляни скални блокове и старите пиратски стени.

— Никога не съм виждала нещо по-прекрасно — искрено каза тя. Родриго кимна и обгърна със спокоен поглед невероятно зеления океан.

— Като момче обичах това място. Седях тук и гледах към морето, и си представях историите за приключенията на семейството, които ми беше разказвал дядо ми.

— Дядо ти Дарио, така ли?

— Не, Дарио е моят прадядо, първият пират от семейство Соро. Той беше истински пират. Безмилостен като греха. Заграбил е всичко, което е притежавал. Включително прабаба ми.

— Откраднал я е?

— Отвялякъл, по-точно. Тя беше датчанка. Руса като мен. Видял я един ден в Кейптаун, хвърлил ѝ око, изчакал да се стъмни, метнал я на рамо и отплавал с нея.

— И тя е останала?

Родриго се усмихна.

— Оказало се, че и тя си падала малко нещо извън закона. Харесало ѝ да бъде отвлечената съпруга на най-страшния пират в тази част от света.

Габриела се засмя.

— Мисля, че бихме си допаднали с прабаба ти.

— И аз така мисля.

— Ами дядо ти, вторият пират от семейството?

— *Meu avo* — той ме отгледа след като майка ми умря, когато бях мъничък. Разбира се, тогава отдавна вече се бил оттеглил от пиратството. Реис също е бил пират, но по-голям идеалист от темпераментния си баща, Дарио. Когато Реис е възмъжавал, французите — твоите предци — нахлули тук. С памучните си плантации и робите си. Реис ги мразеше. И винаги предпочиташе да потопява робските им галери за забавление. През годините те

атакували острова повече от половин дузина пъти, но никога не успели да го изгонят оттук. Господи, как обичах този старец!

— А баща ти? Третият пират Соро?

— Силвера Соро. Да, и той беше пират — имаше по нещо и от двамата. Беше попил много от идеализма на Реис, както и любовта към тези острови. Чувстваше дори по-силно от баща си, че те трябва да бъдат защитавани от нашествениците, които биха поругали красотата им. По това време над тези места сложиха ръка англичаните. Той атакуваше корабите с роби и понякога британски съдове и фрегатите на Компанията на Джон. Но нападенията му бяха обикновено извън Амирантите — и Д'Арос. Виждах го рядко. Британците държаха този остров под око. След като *теи аво* умря, той се връщаше да ме види поне веднъж или два пъти годишно. В крайна сметка при едно от тези посещения го хванаха и го обесиха без процес.

Габриела го погледна и почувства прилив на любов в сърцето си. За първи път усещаше, че го разбира. Че вижда кой е той и какво обича. Усещаше това в душата си. Потъна в прегръдките му и го притисна до себе си, осъзнавайки, че каквото и да се случи, те са взели правилното решение, като са се върнали в дома му. Може би това щеше да му даде сили за предстоящата битка — сили, от които щеше да има нужда.

Ръцете му я притиснаха по-здраво и той дълго я държа така, без да казва нищо.

— Стой мирно — прошепна изведнъж. Очаквайки опасност, подскочи в ръцете му.

— Стой спокойно и погледни зад себе си.

Тя се обърна. Вместо нападението, което беше очаквала, идя малка птица, подобна на гълъб, но с най-малките крила, които беше виждала.

— Това е белошиест дърдавец. Последната птица без крила в Индийския океан. Сродна на прочутия додо. Чувала си за тях, нали? Дядо ми ги е виждал на Мавриций като млад. Сега, разбира се, те са измрели. Изядени от котки и кучета, понеже не могат да летят. Сега виждаш последните птици, които са останали на света. Само шепа от тях още съществуват, и то на определени места по островите.

Птицата я накара да почувства нов прилив на безпокойство. Истината беше, че тя чувстваше любимия си точно толкова застрашен,

колкото тази птица. Отново ѝ се прииска да избяга обратно в техния мирен рай във Vallee de Mai.

— Ела — каза Родриго, като се отдръпна, но ѝ подаде ръка. — Ще ти покажа дома си.

Вървяха доста време надолу по моравата и по билото на друг хълм, през гъста растителност и широки поляни. Родриго ѝ обясни, че голяма част от старата растителност е била изгорена, за да се поселят кокосови палми, хлебни дървета, такамаки, казуарини и банани, които ги заобикаляха от всички страни. Когато се приближиха до къщата, от двете им страни се ширнаха полета захарна тръстика, ванилия, тютюн, сладки картофи, царевица, кафе, цинамон, папая, банани и всевъзможни зеленчуци, всички избуяли в тропическо великолепие.

— Ето ги и твоите гардении — каза той.

Габриела погледна натам, накъдето сочеше той. Разкошен храст, висок към половин метър, цъфтеше с десетки бели цветчета на пурпурни капки.

— *Bois citron?* — попита тя приглушено. Когато той кимна, Габриела тръгна към дръвчето като в транс. Тези цветчета символизираха копнежа ѝ по рая на Сейшелите. Те бяха дребни и по женски фини, ухаещи със сладък, лимонов аромат. Прекрасни и крехки, те приличаха на майка ѝ, която толкова ги бе обичала.

С пълни със сълзи очи Габриела зарови лице в тях, вдъхвайки аромата им. Не ги беше открила, както очакваше, в Бо Валон. А тук — в отнетия дом на Родриго.

— Трябва да вървим — напомни ѝ нежно той. Тя го последва неохотно. Но преди това не пропусна да си откъсне едно цветче, което да мирише по пътя.

Налагаше се да бъдат внимателни. По едно време до ушите им стигна подозрителен звук и те веднага се скриха в един близък храст. Когато започнаха да изкачват следващия хълм, вече ставаше късно. Скоро слънцето щеше да залезе зад хоризонта, обливайки небето в краткотрайно оранжево сияние. И все още беше горещо. Габриела плуваше в пот и езикът ѝ беше пресъхнал от жажда.

— Ето — каза Родриго просто и посочи в подножието на хълма. Тя проследи погледа му и видя симпатична, но проста дървена къща с две крила. Около нея се издигаше дървена ограда с покрит портал, където обитателите на плантацията можеха винаги да поседнат на

сянка. От мястото, където стояха, се откриваше гледка и встрани, така че Габриела видя огромната индийска смокиня отпред, чиито въздушни корени оформяха нещо като аркада, водеща към предната врата. Домът изглеждаше удобен и приятен за живеене и от него се откриваше изглед към най-красивия океан на света, тъй като беше едва на две крачки от невероятния, обкръжен с палми плаж.

Но прекрасната гледка се помрачаваше от появата на неколцина полуголи африкански роби. Сред тях имаше една жена, чието дете — момченце на не повече от четири години — я дърпаше за краката и отчаяните му писъци прорязваха спокойната атмосфера. Един бял надзирател се появи край тях, за да види какво става и изплющя с камшика си, когато млад роб пристъпи напред да помогне. Жилото на камшика се вряза в лицето на злощастния самарянин и той падна назад, стенойки от болка. И въпреки че писъците на детето се усилиха, надзирателят направи жест на задоволство и затропа арогантно по стълбите, водещи към дома на Родриго. Габриела хвърли поглед към любимия си и видя, че е пребледнял, а юмруците му бяха яростно стиснати. Той изруга гневно на родния си език и се извърна от гледката.

— *Bastardia!* Те ме отвлякоха от родината ми. Наложиха ми езика си, обичаите си, изкривеното си чувство за справедливост. Откраднаха името ми, дома ми. Правото ми на свобода. Заробиха ме като... — Той обърна пълните си с мъка очи към нея и ѝ заприлича на ранен звяр, който се подготвя за атака в болката си.

— Интересува ли те какво е да си окован във вериги? Това е. Да бъдеш принуден да гледаш как разрушават надеждите и мечтите ти, и духа на земята ти — и да бъдеш безсилен да ги спреш.

Сърцето ѝ се сви пред болката му, тази болка, която той не беше разкривал пред никого по време на дългото си изгнаничество в Англия — нито дори пред нея. Габриела се пресегна, погали ръката му и усети как мускулите му се свиват и отпускат.

— Тогава и двамата сме оковани.

Той я погледна с подозрение.

— Защото аз съм окована от любовта си към теб.

За миг думите ѝ не проникваха през гневната пелена, покрила мозъка му. Но когато най-сетне я пробиха, той отпусна рамене и я притегли в обятията си.

— Искам си дома, Габе — простена той в косата ѝ. — Повече от всичко искам да премина спокойно през тази порта с тебе до рамото си.

Тя се отдръпна и потърси погледа му.

— Като каква? — прошепна тя, изплашена от думите, които той щеше да произнесе.

— *Como mi esposa* — каза той. — Като моя съпруга.

Тръпка премина по тялото ѝ. *Съпруга*. Тази дума винаги я бе отвращавала. Все едно този, който я изричаше, искаше да каже всъщност притурка. А изведнъж ѝ се стори най-красивата дума в английския език.

Тя погледна към красивата къща, която е била негов дом някога. Опита се да си представи как се провира под величествените корени на индийската смокиня, съзерцавайки я със страхопочитание. Опита се да си се представи като господарка на този дом. Видя как Родриго се задава по пътеката, потен и прашен. А тя се хвърля в обятията му и го целува радостно за добре дошъл. Видя златокоси деца, които се трупат игриво в краката ѝ.

Деца, които да не трябва да се тревожат, че техният баща, пиратът, може да бъде обесен.

— Как се казва „дом“ на португалски?

Устата му оформи думата.

— Като на испански. *Casa*.

Тя повтори внимателно:

— *Mea casa*.

Той се усмихна леко. Но усмивката му беше тъжна, а ленивите му лъвски очи отново се обърнаха към долината.

— *Sem lar* — каза меко той, повече на себе си, отколкото на нея.

— Какво означава това?

— Бездомен.

Рязка болка в сърцето ѝ разпиля красивата картина на дома им.

— Родриго, хайде да се връщаме. Да се върнем в нашата долина, преди да е станало твърде късно.

Преди той да успее да отговори, зад тях нещо прошумя. Те се извърнаха рязко и видяха как четирима мъже вдигат четири насочени към тях пушки.

28.

Мъжете наведоха оръжията си с радостен вик и пристъпиха напред. Габриела ги зяпна тъпо, опитвайки се да разбере какво става. Когато сърцето ѝ поуспокои ритъма си, тя осъзна, че нападателите им от екипажа на Родриго. Там беше Хигинс, беглецът от Ню Саут Уелс, който беше се татуирал така неохотно, както и старият ѝ приятел Джон Фич.

Изведнъж нещо зашумоля в храстите и един висок мъж с буйна червена коса и гъста брада се измъкна непохватно оттам. Габриела си помисли, че вижда призрак, когато разпозна Уолис, когото мислеше за разкъсан на парчета при експлозията.

— Ние сме единствените оцелели от атаката — обясни Уолис. — Знаехме, че ако се измъкнете невредими, сигурно ще дойдете тук. — Той се обърна към Габриела и прибави:

— Радвам се да ви видя жива и здрава, госпожо.

Джон Фич пристъпи към нея, ухилен.

— Присъединявам се към туй мнение, мадам!

— Ами Кълън? — попита тя с надежда.

Те поклатиха глави.

— Съжалявам, госпожа — каза Джон с извинителен тон. — Търсихме, търсихме, ала не го открихме.

За да го успокои, тя стисна с обич ръката му.

— Благодаря ви. Виждам, че започваш да свикваш с корсарския живот — напомни му тя за маскарада на пиратския остров.

Той се ухили отново.

— Ами да, госпожа. И трябва да прибавя, че по ми се нравите като жена. — Той погледна крадешком към Родриго и допълни: — Ако нямате нищо против, сър.

Изведнъж Уолис каза някак нетърпеливо:

— Между другото, държахме къщата ви под око. Крос се нанесе преди месец. И трябва да ти кажа, Родриго, че откакто той се появи тук, взеха да стават доста странни неща.

— Като например? — попита Родриго рязко.

— Пристигат и заминават нечовешки количества роби. Ония французи идват, остават ден-два, после си заминават, за да дойдат други на тяхно място.

Родриго се обърна към къщата, в която беше израснал.

— За първи път съм благодарен, че съм последният в рода си — каза той с горчивина. — Не искам и да си представям какво биха изживели другите при вида на това, което се случва в собствения им дом.

Докато гледаха натам, Хейстингс излезе, за да види какво става. Момчето още пицеше, извърнало обляно в сълзи лице нагоре към майка си, която безрезултатно се опитваше да го успокои. Дори от мястото където стоеше, Габриела можеше да види страха на жената. Щяха да я бият, ако синът ѝ не престанеше да плаче и изразът на лицето ѝ показваше, че знае това.

Бяха твърде далече, за да чуят каквото и да било освен риданията на момчето. Но изправеният като струна гръб на Хейстингс им говореше много. Сочейки към детето, той гледаше как надзирателят го изтръгва от ръцете на майка му. И тъй като то запищя още по-силно, той го блъсна към друга робиня, която го отведе. Плачът му се отдалечи и скоро всичко утихна отново. Утихна толкова, че във въздуха надвисна ужас.

Бавно, с привидно спокойствие, Хейстингс се заразхожда около африканката, чийто син току-що беше откъснат от нея. Оглеждаше я лениво от главата до петите, като че ли избираше кон на пазара. Нави кичур от косата ѝ на пръста си и тя се стресна. После застана пред нея и я накара да отвори уста, за да види зъбите ѝ. Погали лицето ѝ по начин, който смрази кръвта на Габриела. Каза нещо и наклони глава към къщата. Свивайки се от страх, робинята погледна към прозореца, който сочеше той, и поклати глава, сякаш молеше да я оставят на мира. Хейстингс дори не ѝ обърна внимание. Просто кимна на надзирателя си, който я сграбчи и я повлече през корените на индийската смокиня и нагоре по стълбите към вратата на къщата.

Уолис беше застанал до капитана си и шепнеше нещо в ухото му.

— И най-странното, *Capitao*. Той изнасилва тези жени и се гаври с тях. Понякога с две или три на ден. Един от момчетата се примъкна и погледна през стъклото, за да се увери. Той ги кара да правят

всевъзможни неописуеми неща. Неща, които не бих споменал пред дама. Понякога ги чуваме как пицят.

Родриго дишаше тежко и се разхождаше напред-назад като лъв в клетка със стиснати от ярост юмруци.

— Те опозоряват къщата ми, вършат мръсотиите си в леглото на майка ми... — Той беше така вбесен, че започна да крещи на португалски.

— И за нас е ужасно, *Capitao*, знаеш това. Нещата, които сме видели...

— Ще чакаме да се стъмни — прекъсна го нетърпеливо Родриго, отново капитан сега, отново командир. — След това ще влезем. Ние двамата, Уолис.

— Защо, *Capitao*!

— За да изтръгнем сърцето на един лешояд.

— Идвам и аз — каза му Габриела.

Той я погледна с нетърпеливия поглед на водач с по-важни грижи на главата си.

— Този път не — каза.

Брадичката ѝ се вдигна упорито.

— Не мога просто да се свирам в дупката си, докато злото завладява света.

— Много добре — каза той сухо.

29.

Габриела последва Уолис и Родриго, които прескочиха безшумно оградата и се изкачиха на наклонения покрив, водещ до прозорците на спалнята на горния етаж. За щастие годините фехтовка я бяха направили гъвкава и със здрави крака.

Нощта беше гореща както обикновено и прозорците зееха отворени. Бяха чули стонове и писъци от стаята. Сега обаче всичко беше тихо с изключение на ритмично мъжко хъркане.

Придвижиха се крадешком до прозореца и се вмъкнаха вътре. Стаята беше просторна, с висок таван, хладна и гостоприемна. До едната стена стоеше голямо легло, по неизвестни причини незащитено с мрежа против комари, в което спеше Хейстингс. Над него висеше цяла колекция старинни саби, точно както на кораба на Родриго. Мебелите бяха изработени от лек бамбук. Един малък гуцер спеше необезпокояван на стената над главата на Хейстингс. В ъгъла имаше прекрасна тропическа птица в златна клетка, разперила дългата си бяла опашка извън решетките.

Габриела се вцепени, когато Хейстингс се размърда. Родриго, който беше тръгнал към него, спря внезапно и се втренчи в нещо в краката си. Проследила погледа му, Габриела въздъхна от изненада. Там лежеше робинята, вързана с въже за леглото. Беше будна, но не вдигаше глава от пода. Просто лежеше на мястото си и се взираше в пришълците с разширени от страх очи.

Родриго посегна към стената с оръжията като човек, добре запознат с разположението им. Ръката му се спря на инкрустирана със злато сабя. Той я издърпа от стената и срязва въжетата на уплашеното момиче със звук, който накара Хейстингс да седне в леглото си. Без да му обръща внимание, Родриго хвана внимателно ръката на жената и ѝ помогна да стане от пода.

— Иди при сина си — каза ѝ той. Тя обаче сякаш не го разбра и той повтори думите си на суахили. Тя се взря в го, за да се увери, че разбира. Уолис, който беше тръгнал към леглото, където Хейстингс

искаше да знае какво става, спря за момент и погледна многозначително момичето.

— *Mkombozi!* — каза той, сочейки с глава към Родриго, за да го представи. Така го наричаха робите, на суахили това означаваше „Освободителят“.

— *Mkombozi!* — Жената изрече думата като молитва. След това бързо избяга от стаята. Тогава юмрукът на Уолис сграби ризата на Хейстингс. Родриго се присъедини към него и двамата издърпаха жертвата си от леглото на пода, където той се сви, треперещ жалко, с вдигната нагоре риза. С едно бързо движение колената на Родриго заклешиха главата му и притиснаха раменете му към пода, докато той притискаше острието на сабята в гърлото му, Уолис се надвеси над тях с треперещи конвулсивно ръце.

— Нега го убия, *Capitao*. Бавно и мъчително. Само тъй ще отмъстим за всички мъже, които той погуби.

— Не — каза Родриго с глас, предвещаващ смърт. — Той трябва да бъде убит, но ние няма да се забавляваме с това. Ще го направя аз.

Габриела почувства как я облива вълна на задоволство, осъзна, че не чувства жалост — само нещо като удовлетворено чувство за справедливост. Но когато Родриго притисна сабята до гърлото му, Хейстингс изкрещя:

— Чакай, Родерик!

Това беше крясъкът на осъден на смърт.

— *Родриго* — поправи се той трескаво, с тракащи зъби.

— Мисли бързо, стари друже — изсъска Родриго. — Времето ти изтича.

Уолис хвана Габриела под ръка и я задържа настрана, но тя се изтръгна.

— Мога да откупя живота си с нещо — изхърка Хейстингс.

Габриела замръзна. Изведнъж се ужаси от това, което можеше да роди безкрайната му подлост.

Родриго се подсмихна хапливо.

— Какво ли можеш да ми дадеш, което да ме интересува повече от живота ти?

— Ако решиш, че си заслужава, ми обещавай, че ще ме пуснеш.

— Защо пък да трябва да ти обещавам? След като знам, че имаш да ми предложиш нещо, защо пък да не го изтръгна е мъчения от теб?

— Защото съм силен. Знаеш това. Ще ти трябват дни, за да ме пречупиш. Може би дори седмица. А тогава може да е твърде късно да използваш информацията, която мога да ти дам.

Родриго погледна другите и после отново Хейстингс.

— Добре тогава, ако реша, че си струва, имаш думата ми.

Хейстингс произнесе само една дума, но тя отекна в стаята.

— Кълън!

Като чу името, Габриела сякаш се съживи. Когато Уолис се пресегна да я хване, тя го отблъсна и пристъпи до Родриго.

— Какво за Кълън?

Погледът на Хейстингс отскочи към нея и тя забеляза изненадата му, че я вижда — изненада, която той, не без известно усилие, прикри с характерната си мазна усмивка, въпреки острието до гърлото си.

— Значи най-сетне се присъедини към скъпия си любовник, а, Габи?

Тя го изрита в рамото така, че от сътресението сабята се плъзна и го поряза, пръскайки кръв по пода.

— Хейстингс, змия такава, кажи какво знаеш за Кълън или ще накарам Родриго да пререже жалкото ти гърло!

Със злобна усмивка той произнесе думите си бавно, наслаждавайки се на всяка:

— Кълън е жив. Дадох го на султана на Занзибар.

Кълън беше жив!

Вбесен, Родриго сграбчи косата на Хейстингс в юмрука си, издърпа главата му назад и се приготви да пререже гърлото му. Уолис задържа ръката му.

— Чакай. Ами ако казва истината?

— Знам, че казва истината — изфуча Родриго. — Да даде момчето на султана на Занзибар е точно онова, което той би направил.

— Значи информацията си струваше — отбеляза Уолис.

— Да. Но мисля, че все пак ще го убия.

— Но, *Captiao*, думата ти!

Шокът в лоцманския му глас пресече желанието за мъст. Без да изпуска Хейстингс от очи, Родриго каза почти с болка.

— Много добре. Предполагам, че това ще трябва да почака за някой друг път.

Габриела гледаше разигралата се сцена, но не я осъзнаваше. Единственото, за което беше в състояние да мисли, беше, че Кълън е жив.

30.

Шхуната, превозваща хранителни припаси, беше закотвена до острова на около петстотин метра навътре в морето, Родриго, Уолис, Габриела и другите лежаха в очакване в храстите, обрамчващи чистия бял плаж, и гледаха малката лодка с триъгълно платно, която се люлееше върху вълните, опитвайки се да заобиколи кораловия риф. Вълнението беше непредсказуемо днес. Три пъти се бяха опитвали да акостират и три пъти се бяха видели принудени да изберат друго място. Предишния ден изобщо не бяха могли да достигнат до суша, а им се беше наложило да се завърнат безславно до шхуната и да чакат сутрешния прилив. Ако и този път не успееш да акостират, щяха да се предадат и да идат от другата страна на острова с надеждата за подобър късмет. Точно заради тази непристъпност Дарио Соро беше избрал острова преди сто дини.

Най-накрая лодката улови една вълна и преплува над рифа. Екипажът ѝ изскочи, стъпвайки върху бодливите корали, и довлече малкия съд до брега. Веднъж закрепиха се на плажа, те започнаха да разхлабват въжетата, бързайки, за да могат да отплават в нормално време.

Родриго и хората му заобиколиха предпазливо плажа и нападناха в гръб. Нахвърлиха се върху моряците и с въжета, приготвени отнапред, завързаха здраво ръцете и краката им. След това Родриго помахна на Габриела, която излезе от храстите, и ѝ помогна да се качи в лодката, докато останалите я избутваха обратно в морето.

— Да ги оставим ли на слънцето? — попита Уолис, поглеждайки към гърчещите се моряци, лежащи като бекон за пържене на пясъка. — Ще получат слънчев удар след няколко часа.

— Другарите им скоро ще се присъединят към тях — увери Родриго. — Ще ги освободят.

Бидейки продоволствен кораб, извършващ редовен рейс между островите, шхуната не беше снабдена с оръжие. Хората на Родриго срещнаха минимална съпротива, когато се изкачиха на борда и

обезоръжиха екипажа. Завърза се кратка схватка, когато моряците осъзнаха какво се е случило, но нашествениците имаха предимството на изненадата и опита. За броени минути те изхвърлиха екипажа през борда, за да доплува до брега.

— Няма ли да се забележи липсата на кораба? — попита Хигинс, докато Родриго разполагаше хората си по платната.

— Още дълги седмици тук няма да мине нито един кораб — отвърна вместо него Джон Фич. — Това е последната спирка на тази шхуна. Никой няма да забележи липсата ѝ поне още месец. Дотогава ще сме стигнали вече Занзибар.

— И ще сме си прибрали Кълън обратно — каза Габриела.

Хващайки кормилото в ръце, Родриго промърмори:

— Ако даде Бог.

Не ѝ хареса начинът, по който той каза това. Беше разтревожен. Какво знаеше и не искаше да сподели с тях?

— Родриго...

Един от хората му я прекъсна. Той посочи нетърпеливо към морето. На Габриела се стори, че разпознава по някоя португалска дума от това, което той каза, но все пак не ѝ звучеше като португалски. Единствената дума, която беше чувала преди беше *mkombozi*. Същата, която Уолис беше казал на робинята в спалнята на Хейстингс.

Тя отиде при Уолис, който слушаше напрегнато, с намръщено червено лице.

— Кой е този език? — попита тя.

— Суахили.

— Стори ми се че разпознавам някои португалски думи.

— Суахили е смесица от арабски, португалски и някои африкански диалекти — обясни ѝ той. — Нещо като търговски език.

Но той говореше разсеяно и се взираше в морето в посоката, накъдето сочеше мъжът. Тя отиде при Родриго.

— Какво каза той?

— Казва, че моментът не е добър за такова пътешествие. По африканското крайбрежие сега е сезонът на циклоните. Опасно е да се плава по това време на годината.

Джон Фич дотича през палубата.

— Няма крави.

— Крави ли? — попита объркана Габриела.

— Морски крави, госпожа. Обикновено щъкат по всички скали на Сейшелите. Мореплавателите по тези води смятат гадинките за добър късмет. Лош знак е, ако ги няма, госпожа. Може би трябва да изчакаме, сър.

— Не можем да чакаме! — извика Габриела. — Кой знае как го измъчват! Вие самите казахте, че султанът е чудовище.

— Султанът — изръмжа Уолис — е чудовище с... невъобразими размери.

Тя се почувства в опасна близост до истерията. Като видя това, Родриго взе ръцете ѝ в своите и обърна лицето ѝ към себе си, карайки я с внушителното си излъчване да се вслуша думите му.

— Знам, че искаш да го спасиш и аз ще ти помогна. Но не бива да вършим безумия. Занзибар е крепост. Султанът е пазен от собствена армия и флота, която отплава само за няколко дни в годината, за да нагледа владенията му на африканския бряг. Когато я няма, охраната на двореца пази и пристанищата. Това би бил единственият ни шанс. Ако флотата е там, не можем да направим нищо, освен да чакаме да отплава. Ще се надяваме на късмет.

Сълзи замъгляваха очите ѝ.

— Той се нуждае от нас, Родриго. Трябва да го измъкнем оттам. Не мога отново да допусна същата грешка. Не мога да го изгубя още веднъж. Не разбираш ли? Независимо какво ще ни струва, ние трябва да го измъкнем оттам.

31.

Занзибар. Когато беше малка, самото име извикваше в главата на Габриела картини на романтика и екзотични приключения. Всяко английско дете беше слушало разкази за мистериозния остров край източния африкански бряг, където могъщ арабски султан владее всичко и всички. Често бе произнасяла думата с върха на езика си, вкусвайки магическата ѝ същност. *Занзибар*.

Но когато пристигна там, вече не ѝ се струваше прекрасно видение. Султанът вече не беше принц от приказките, а ужасена химера, стискаща малкото ѝ братче в безмилостния си юмрук. Звяр с толкова неописуеми мании, че никакви молби не можеха да изтръгнат разказите от устата на Родриго. Преоблечени като араби в свободни бели роби и кърпи, покриващи косите им, Родриго и Габриела преминаха централния квартал с тесни сокаци и павирани с груби камъни площи, където араби и индийци високо хвалеха стоката си. Горещият бриз носеше дъха на карамфил. Султанът го отглеждаше на по-голямата част на острова си и го продаваше на жадния за подправки свят. Това се оказваше изненадващо добър търговски ход, който му осигуряваше стабилно място на европейските пазари. От първите си товари карамфил беше извлякъл почти толкова облаги, колкото от търговията с роби в същия период.

Жегата беше потискаща. Дрехите на Родриго залепваха за кожата му. Прахта и мръсотията бяха навсякъде, виеха се във въздуха, подритвани от сандалите. Вятърът ухаеше на екзотични подправки. Минаваха покрай къщи с високи и тежки резбовани порти. Най-хубавите порти в света, прецизно изработени от тиково дърво, донесено от Бирма или Индия, или от тропически дървета, които украсяваха с резби на риби, лъвове, пауни, цветя, подправки и плодове. Някои имаха тежки железни резета, стърчащи напред като пасарел на кораб. Всяка врата говореше за характера на стопаните си. Правоъгълните бяха арабски; тези със заоблени или готически арки — индийски. Нямаше две еднакви.

Робският пазар смрази кръвта на Габриела. Представляваше открит площад, гледащ към искрящо синия океан. На него имаше дълга гранитна плоча, служеща за излагане на роби и множество груби каменни колони, снабдени с халки, където човешката стока можеше да бъде привързвана. Беше се насъбрала малка тълпа — само шепа хора. Габриела не можа да разбере дали денят беше беден откъм стока, или бяха пристигнали твърде късно, така че повечето купувачи вече са се разотишли по домовете си. На подиума имаше само една робиня, африканка на неопределена възраст с хлътнали в орбитите очи. Търговецът дръпна робата от тялото ѝ, за да го покаже на насъбралата се публика. Гърдите ѝ, големи и тежки, се разлюляха, когато търговецът хвана раменете ѝ изотзад и я разтърси, за да покаже стоката си по-добре. Хълбоците ѝ бяха заоблени и зрели. Той посочи това, което всеки можеше да види — това беше жена с неограничен сексуален потенциал. Наддаването започна — на арабски, както се стори на Габриела, макар че не можеше да бъде сигурна — и скоро жената отново беше загърната в робата си, докато новият ѝ собственик плащаше цената. След това той обви верига около врата и я отведе.

Прекараха следобеда, съзерцавайки палата на султана. Навсякъде около него имаше стражи, въоръжени с ужасяващи ятагани, закачени на поясите им. Бяха огромни мъже, излъчваха сила и жестокост и очевидно бяха избрани именно за да всяват страх у враговете на султана. Бяха безчет. Всяко ъгълче на сградата се охраняваше. Край всяка врата стояха поне по двама мъжаги. Никой не можеше да влиза или излиза, без да бъде разпитан от стражите. Габриела не разбираше думите им, но само гласовете бяха достатъчни да всеят страх от Аллах в някоя по-слаба душа.

— Има някакво светлокожо момче в покоите на султана каза Родриго. — Трябва да е Кълън. И, разбира се, това ще да е на последния етаж, където е най-трудно да се проникне.

— Имаш ли план? — прошепна тя, докато гледаха как стражите притискат един човек до стената и го претърсват, а после го пропъждат с пиките си. Родриго сграбчи лакътя ѝ и я дръпна настрана. Тя се противеше, влачейки крака в прахта.

— Нямам план — изръмжа той през зъби. — Не можем да се вмъкнем вътре.

— Как така не можем да се промъкнем вътре?

— Сама виждаш. Флотата му е тук. Цялата му лична охрана е по местата си. Не уцелихме момента.

— Тогава ще чакаме флотата да замине.

— Опасявам се, че няма. Когато пристигне предупреждение от Хейстингс, тя в никакъв случай няма да отплава. Не и като сме живи.

Сърцето ѝ се сви. Но нещо привлече вниманието ѝ. Неколцина немощни и дрипави старци умоляваха за нещо стражите. Ръцете им протягаха напред груби дървени купички, тогава охранителят кимна, портата се отвори и старците бяха въведени вътре.

— Тези хора влязоха — отбеляза тя.

— Те са просяци. Религията на султана забранява да се отпъждат бедните. Той ги приютява за през нощта и им дава храна. Но тях ги пращат в мазето, далече от всички други помещения. Няма да можем да се промъкнем покрай стражите даже и да влезем.

Родриго тръгна по тясната, многолюдна улица.

— И какво ще правим тогава? — попита Габриела.

Той се обърна и ѝ даде знак да мълчи.

— Не бива да чуват гласа ти — промърмори той под нос. — Имаш ли си представа какво ще ти направят, ако разберат, че си жена? Красива, бяла жена? Ще спечелят състояние от теб на тържището.

Тя понижи глас.

— Добре, ще бъде тиха. Но какво ще правим?

— Нищо. Нуждаем се от време.

Той отново забърза ход.

— Време ли? — Тя хукна след него, опитвайки се да бъде в крак със стремителния му вървеж. — Време за какво?

— Да съберем хора. И кораби. Ще трябва да наберем флота, за да разбием тяхната, да нападнем двореца и да измъкнем Кълън оттам.

— Но това ще отнеме страшно много време. Той може да умре, докато...

— Всичко друго би било самоубийство за нас.

Караха се цял следобед. През цялото време, докато бяха в някаква странноприемница. Докато ядяха обяда си от месо с подправки и ориз. Габриела просто отказваше да приеме каквото и да било отлагане на спасяването на брат си. Но никой от аргументите ѝ не можеше да убеди Родриго да действа веднага.

Разстроена и гневна, тя взе бутилката вино, купено от Родриго, наля си и изпразни чашата. Но изведнъж ѝ дойде една идея. Остави чашата настрана, облиза мокрите си от виното устни и каза:

— Хайде да не се караме повече. Ето — тя напълни неговата чаша и му я подаде. — Да забравим за тази вечер. Сега не можем да направим нищо. Може би на сутринта няма да си толкова упорит.

Когато той се взря в нея, тя се усмихна като след шега. Родриго омекна малко и изпи виното.

— Не че не искам да го измъкна — обясни той, — но трябва много да внимаваме.

— Да внимаваме — повтори Габриела. *Когато животът на брат ѝ беше застрашен? Само през трупа ѝ!*

Не биваше да капитулира твърде лесно, иначе той би заподозрял нещо. За да приспи наблюдателността му, тя каза:

— Може би в крайна сметка си прав. Нищо не ти обещавам, но ще премисля и тази възможност. Знаеш ли, веднъж играх в една пиеса — „Училище за жени“. Пълен боклук, но имаше и интересни места. Героинята мамеше мъжа си и така си докара цял куп неприятности. Лесно можеш да си представиш, че пиесата е писана от мъж. Накрая тя излезе с едно много жалко извинение за глупостта си да не му се подчини. И че е научила урока си — затова и пиесата се нарича така. Много е досадна, но може би ще се почувстваш по-добре, ако реша да ти дам частно представление.

Когато Габриела млъкна, той се усмихваше. Тя му наля втора чаша вино. Родриго се приближи, за да я прегърне. Тя обаче сложи ръка на гърдите му, за да го възпре.

— Изпий си виното — каза тя. После отпи от бокала си, допря устни до неговите и така му предаде глътката.

По-късно през нощта, когато Родриго спеше благодарение на трите бутилки вино, с които беше успяла да го налее, тя стана от леглото и тихо се измъкна с арабските си дрехи. Когато се отдалечи дотолкова, че да не може да я чуе, тя вдигна робата на лунната светлина и внимателно я скъса на няколко места. Трябваше да се увери, че никоя от женските ѝ извивки няма да изпъкне отнякъде, докато се маскираше старателно. Тъй като арабките нямаха никаква свобода да се движат без придружител, тя можеше да успее само ако ги убедеше, че е мъж.

Когато свърши с разкъсването, тя хвърли дрехите на пода и старателно се разходи върху тях, овалвайки ги в прахта. После ги вдигна, поотърси ги и ги огледа критично. Отпра ивица плат и привърза гърдите си здраво, след което навлече широката роба. Прибра косата си в импровизирания тюрбан, спусна краищата му над лицето си и уви ръцете си в ръкавите, за да скрие фината им форма. След това взе една къса, но дебела пръчка и я затъкна в превръзката на бюста си под свободно веещата се дреха.

Без да поглежда назад, тя се запрокравда под ярката лунна светлина по тесните сокаци, опитвайки се да си спомни пътя. На два пъти зави погрешно и реши, че се е загубила напълно, но изведнъж успя да се ориентира. Скоро стигна до морето. Спря за миг, оглеждайки пустия робски пазар, и през тялото ѝ премина студена тръпка, която нямаше нищо общо с хладния бриз над водата. Палмите се люлееха под напора на вятъра. Робата ѝ се увиваше около краката ѝ. Тишината тегнеше като мъгла над града.

Тя се съсредоточи, за да събере мислите си и да се успокои. За миг се уплаши, че няма да успее. Твърде дръзко беше. Родриго го беше нарекъл самоубийство — той, най-дръзкият между мъжете. Но беше казал също така, че тя е смела като най-добрите му мъже. Габриела не можеше просто да се мотае, докато брат ѝ беше затворен от едно чудовище. Нетърпението да го освободи изгаряше вътрешностите ѝ.

Аз просто играя роля — каза си тя наум. — Стоя зад кулисите, очаквайки реда си. Винаги е едно и също. Сценичната треска е толкова силна, че чувствам, че не мога да изляза на сцената. И тогава, сякаш по чудо, чувам как ми подават реплика и изведнъж се превръщам в действащо лице и знам, че няма да сгреша. Аз съм просяк, молец смирено за милостиня. Глух и нем, така че да не чуят гласа ми. Няма да могат да ме изпъдят. Знам, че ще се вмъкна. Какво ще става след това... то зависи от мен.

Тя се приведе и натърка бинтованите си ръце с прах. Покри с него и лицето си. Един фонтан наблизо помогна да превърне прахта в кал. За да скрие чертите си възможно най-добре. Тя почувства мръсотията под ноктите на треперещите си ръце. *Аз съм просяк — повтори тя. — Няма да могат да ме изпъдят.*

С биещо до пръсване сърце тя отиде до крепостта на султана и протегна шепа към пазачите.

32.

Габриела се намираше в подобно на тъмница мазе заедно с още няколко дузини просяци. Там миришеше потресаващо — смесица от воня на мръсни тела, болести и разруха. Един старец, несвикнал да се храни, беше повърнал на пода, след като беше изгълтал ориза си. Стражите просто му подхвърлиха малко сено и му казаха да оправи свършеното както може.

Ако султанът приемаше бедняците, то не беше за да се грижи за тях с особено гостоприемство. Спяха на студения под, свити в дрипите си, за да се предпазят от студа, излъчван от каменната тъмница. Никой не си правеше труда да им почисти или да се погрижи да им е по-удобно. Ако някой се осмелеше да поиска нещо му отговаряха, да си затваря устата.

Вече беше два или три часът сутринта. Стражите — двама масивни араби с дяволски лица — бяха заспали над някаква ориенталска игра на дъска, хъркайки доволно на столовете си. И все пак ятаганите им светеха заплашително, сурови свидетели на жалкото ѝ положение. Габриела свали сандалите, набавени ѝ от Родриго, и се прокрадна боса през помещението. С бухалката в ръка се промъкна покрай стража с гръб към нея и го удари здраво по главата. Той изхърка и се свлече върху масата с тъп звук.

Шумът събуди другаря му. Докато той се протягаше, Габриела скри оръжието си зад гърба си. Той стана, извисявайки се над нея, и каза нещо гневно, сочейки към пода, където ѝ се полагаше да спи. Но по средата на едно изречение очите му се плъзнаха към другаря му, който лежеше безмълвно на масата. Погледът му се закова на лицето ѝ, изпълнен с остро подозрение.

Габриела не му мисли много. С инстинкта на актриса, играеща ролята си, тя приведе в действие оръжията си. Свободната ѝ ръка разтвори робата, разкривайки тясната превръзка, скриваща гърдите ѝ. С едно дръпване свали парчето плат и освободи бледите полукълба от възела му.

Веднага забеляза похотта в очите му. Изглеждаше като вкаменен от нежното полюшване на бюста ѝ, блестящ като сняг в полумрака. Езикът му се опита да навлажни пресъхналите му устни. Когато вдигна очи към лицето ѝ, тя му се усмихна подкупващо. Той я сграбчи рязко, притисна я до себе си и зарови лице в шията ѝ. Държеше я толкова здраво, че ѝ беше трудно да действа. Стори ѝ се огромен като Гъливер, докато се опитваше да обгърне масивния му гръден кош с ръце.

Беше толкова широк, че не можа. Сви лакът, за да успее да насочи бухалката. Дори тогава осъзнаваше, че няма достатъчно сила. От това положение не можеше да убие и муха на главата му.

Но трябваше да опита. Сега той я мачкаше безмилостно, а ерекцията му непрестанно се блъскаше в хълбоците ѝ. Инстинктът ѝ показваше колко е голяма опасността. Ако го допуснеше да иде подалеч от необходимото, никога нямаше да успее да го спре. Щеше да я изнасили тук, на студения каменен под, а после да я предаде на султана. Трябваше да го удари, докато все още беше замаян от късмета си — преди страстта да го е направила твърде силен.

Тя стисна зъби, съсредоточи цялата си сила в ръката си и удари. Заболя го достатъчно, за да се отдръпне от нея, изненадан. Тя не се мая. Хвана пръчката в две ръце и я стовари със всички сили по темето му. Той се олюля. Тя го фрасна пак и звукът отекна в полуздрача. Този път вече той се свлече на пода.

С трескава бързина Габриела свали дрехите му и ги навлече. Бяха ѝ твърде големи, затова тя напъха собствените си дрехи под пояса и ръкавите. Затегна здраво кърпата на главата си. Знаеше, че тази дегизировка няма да заблуди задълго никого. Не беше дребна жена, но не можеше и да се мери с пазачите. По същия начин, по който беше изиграла ролята на Родриго, сега трябваше да възприеме държание, което да компенсира пропорциите ѝ.

Взе ключа от стража и го завъртя в ключалката. Вратата изскърца и се отвори. За нейно облекчение никой не стоеше отвън. Докосна ятагана на пояса си и се промъкна през коридора до едно каменно стълбище.

На половината път тя чу шляпане на сандали. Надигна глава и видя друг страж, слизащ тежко по стълбите. Когато се разминаваха, той каза нещо, което тя не разбра. Мина боса покрай него, но две стъпала по-нагоре усети промяната. Той спря и се взря в нея, докато тя

се обръщаше. През ума ѝ проблясна картина на гибелта на Кълън. Тя измъкна светкавично ятагана си и го опря о гърлото на мъжа. Рукна кръв. Той изгуби равновесие и полетя надолу по стълбите, където спря в безсъзнание. Не беше мъртъв — тя долавяше накъсаното му дишане — но въпреки това не беше в състояние да извика помощ.

Отвратена, тя избърса окървавения ятаган в дрехата си. При цялото ѝ умение да борава с оръжие, никога не ѝ се бе налагало да пролива кръв. Да чувства противния звук на срязано месо под острието си. Трябваше да призове цялата си воля, за да избегне припадъка. Времето беше от решаващо значение.

Сградата беше потънала в тишина по това време на нощта. Габриела вървеше по дългите, пусти коридори без да знае какво търси. Родриго бе казал, че е най-вероятно султанът да държи момчето при себе си. Трябваше да намери покоите му. Тогава щеше да решава как ще влезе вътре.

На третия етаж спря, преди да завие на един ъгъл. Една врата се беше отворила. Оттам идваха група стражи, облечени в еднакви черни дрехи. Разговаряйки помежду си, те вървяха през коридора към голямото мраморно стълбище, което изкачиха с предвкушаващи нещо усмивки.

Габриела ги последва незабелязано и изчака да завият настрана, преди да се изкачи по стълбата. Горест се прилепи до стената и видя в дъното на един дълъг коридор огромни, разкошно резбовани врати с големината на нормална стена. Отпред стояха изпънати двама стражи, с кръстосани на гърдите им ръце и висящи на кръста ятагани.

Ясно беше, че това са султанските покои. Габриела разбра какво беше имал предвид Родриго. Нямаше начин да мине през стражите. Очевидно им беше заповядано да пазят от натрапници под страх за живота си. Дори и да говореше езика им, никакво красноречие не би могло да ги убеди да я пуснат.

Докато гледаше, пазачите отвориха едната от колосалните врати и новите стражи влязоха.

Тя чака цяла вечност, както ѝ се стори, чудейки се как да мине през охраната. Те стояха там, изправени като статуи, без да се движат, без да говорят. Можеше просто да се представи, но ако им кажеше нещо...

Тя отново чу стъпки зад гърба си. Видя задаващата се групичка стражи и осъзна шанса си. Беше рисковано. Беше толкова лесно да я хванат. Но ако пропуснеше тази възможност, кой знае кога щеше да дойде друга?

Тя изчака неподвижна, но готова за действие и когато те преминаха покрай нея, се спусна и се присъедини към задната редица. Стана бързо. Измарширува с тях разстоянието до гаргантюанските порти. Там спря за момент с другите, стараяйки се да държи сините си очи наведени.

Най-накрая те се раздвижиха. Габриела си заповяда да не трепери, да не си представя как сграбчват ръцете ѝ и я хвърлят в краката на султана.

Тогава вратата се разтвори широко. Не изскърца — не би посмяла — но Габриела видя движението на крилата. Когато стражите тръгнаха, тя преглътна нервността си и пристъпи нерешително вътре.

33.

Озова се в широко помещение, в чието дъно се виждаха отново затворени врати. От едната страна имаше голям вестибюл, който явно водеше в стаите на султана, украсен изискано с копринени тапети и орнаменти от месинг и злато. Пред себе си Габриела видя сложно изрисуван параван, зад който имаше коридор, водещ към основното помещение. Стражите продължиха по коридора, а тя се хвърли зад паравана и изчака, докато звукът от сандалите им утихна.

Сви се и се притисна към най-отдалечения ъгъл на заграденото пространство, където се надяваше, че няма да бъде забелязана. Оттам можеше да вижда добре вестибюла. Беше голям, по облицования с плочи под бяха разхвърляни копринени възглавници. Един прозорец в мавритански стил беше отворен и през него подухваше бризът. Габриела видя, как през него се процежда лунната светлина, отразена в морската повърхност.

Стаята като че ли беше празна. Беше толкова тихо, че Габриела чуваше дъха си. И изведнъж, точно когато обмисляше къде да търси Кълън, чу как някой се раздвижи. Очите ѝ се плъзнаха по помещението и накрая се спряха на една на пръв поглед дребна и в никакъв случай подозрителна фигура, лежаща на хълбок върху копринените възглавници. Беше мъж, облечен във великолепна коприна, бродирана със златни мъниста. Като че ли рисуваше. Подрънкването на четката му в стъклената купичка беше шумът, привлякъл вниманието ѝ.

С радостно биещо сърце тя си припомни да внимава за стражи. Сигурно го охраняваха строго. Как иначе да си обясни отворения прозорец и неговото пълно безразличие?

Но колкото и старателно да се оглеждаше, не можа да открие жива душа в стаята. Объркана, тя излезе иззад паравана и каза:

— Кълън?

Той вдигна изненадано очи. Изведнъж лицето му грейна от щастие, сякаш боите за рисуване бяха оцветили кожата му.

— Габи! О, толкова се радвам, че си тук! Трябва да ми помогнеш. Трябва да ме измъкнеш от това място.

Габриела беше толкова замаяна, че едва смогваше да се движи. Беше изненадана да го открие в толкова разкошна обстановка, явно глезен, а най-изненадващото беше, че никой не го пазеше. Сега можеше да огледа стаята свободно и да види, че там нямаше наистина нито един страж.

— Бързо, Кълън, сега ще излезем през този прозорец и...

— Габи, внимавай!

Тя хукна към него. Но някой я сграбчи в движение изотзад и я вдигна от пода. Една здрава ръка я държеше неподвижно, докато тя се мятеше, за да се освободи. Пред нея се изправиха още двама стражи освен оня, който я държеше до гърдите си с отчаяно ритаци във въздуха крака.

Докато се опитваше да се откопчи, тя се плъзна надолу и ръката му се озова на гърдите ѝ. Стражът замръзна, каза нещо на другарите си и я постави на пода. Докато я държеше да не избяга, другите свлякоха мъжката дреха от раменете ѝ и се втрениха в нея. Тя чу хълцането на брат си някъде изотзад.

— Габи...

— Иди на пазара. Намери Родриго — изсъска тя. — Веднага!

Стражите пристъпиха по-близо, когато чуха гласа ѝ. Започнаха разгорещено да шепнат нещо помежду си, хвърляйки погледи през рамо към покоите на султана. Един от тях дръпна ръцете ѝ назад, докато другарите му стискаха гърдите ѝ с грубите си ръце. Габриела се замята, но те вдигнаха полите на робата ѝ, за да видят краката ѝ и меките къдрави косъмчета между бедрата ѝ. Тъмните им ръце се плъзнаха по златистата ѝ кожа, докато те мърмореха някакви непреводими думи на доволство.

— Габи...

Тя извърна глава и видя как един страж дразни Кълън с върха на ятагана си.

Повече не можеше да издържа. Не само посегателствата им, но и това, че беше почти успяла, когато я нападнаха. Горчивина сви гърлото ѝ на топка. Ако само можеше да се освободи. Ако беше тръгнала само минута по-рано. Ако само...

Борбата ѝ беше обречена. Не беше достатъчно силна. Всичко, което можеше да направи, беше да се мята с мисълта, че всичко е било напразно.

Тогава влезе още един страж и, виждайки сцената, изръмжа някаква заповед. Те я пуснаха веднага и мъжът — явно началникът им — я огледа с присвити, преценяващи очи. Почеса брадичката си, изучавайки размъкнатата жена, и дръпна покривалото от главата ѝ. Косите ѝ се разсипаха по раменете, а той ги огледа с възхищение. После каза нещо тихо. Другите кимнаха. Стражът, който я държеше, я извлече в коридора и затвори гигантската врата зад себе си. За нейна изненада я повлече през дългата галерия. Значи не я водеше при султана. Ами къде?

34.

Влязоха я през дълги коридори и безброй стълбища. Накрая тя изгуби представа накъде се движат. Знаеше само, че не са в тази част на сградата, където спяха просяците. Най-накрая стражите спряха пред една тежка желязна врата с огромен катинар. Говореха нещо тихо и изведнъж единият извади верига. Обвиха я около врата ѝ, китките и глезените ѝ и я бутнаха през вратата така, че тя падна на колене на каменния под. Зад нея вратата хлопна.

Габриела вдигна очи и видя, че се намира в стая, пълна с всевъзможни африканци — мъже, жени, деца от всякакви възрасти. Повечето изглеждаха здрави, някои дори извънредно красиви. Всички бяха оковани като нея. Веригите се впиваха в китките на мъжете, които се опитваха да се освободят, и от тях капеше кръв. Изведнъж в главата ѝ нахлу спомена за робите на *El Paraiso*, които бяха спасили от робската галера. Роби, които трябваше да бъдат продадени на султана на Занзибар.

Габриела се опита да им каже нещо, да попита какво става, но никой не говореше английски или френски. Те просто сезираха в нея. Стори ѝ се, че забелязва съжаление в очите им. Какво ставаше? Тя чувстваше, че това са робите на двореца, но не разбираше защо са я довели тук.

Освен ако...

Думите на Родриго отново прозвучаха в главата ѝ: *Ще спечелят състояние от теб на тържището*. Картината на робския пазар изплува в съзнанието ѝ. Но не... не можеше да бъде вярно...

Веригата на врата ѝ я потискаше и връщаше в душата ѝ старият ужас. Тя се облегна на студената стена, опитвайки се да не трепери, но въпреки това цялото ѝ тяло се разтrese. Чувстваше диво желание да разкъса оковите, стягащи шията ѝ — да окървави ръцете си в усилията да махне сковаващото я желязо — просто да се освободи някак. Но осъзнаваше прекрасно безсмислието му. Затова се опита да преглътне

паниката си. Неизвестността усилваше страха ѝ още повече. Какво щяха да сторят с нея?

Треперейки — от студ или страх, тя не знаеше — Габриела сграбчи веригата на врата си така здраво, че ръцете ѝ изпукаха. През цялото време нещо в главата ѝ пищеше: — *Какво да правя? Какво да правя?*

Тъжната равностетка беше, че нищо не можеше да се направи.

Една африканка долови ужаса ѝ и се съжали над нея, присламчи се до мястото ѝ и прегърна треперещата жена. Това трогна дълбоко Габриела. Когато вдигна очи, негърката бързо се дръпна, сякаш очакваше да бъде наказана за това, че се е осмелила да докосне бяла жена. Но Габриела ѝ се усмихна нежно и благодарно и африканката отново я взе в обятията и я залюля приспивно, тананикайки успокояващо.

Габриела се събуди от дрямката си като пребита. Пазачът, който току-що я бе сритал, за да я разбуди, ѝ подаде груба паница с някакво вонящо ястие. Отвратена, тя я отблъсна. Не чувстваше и най-слабия глад.

След като стражите събраха купичките, в тъмницата влезе някаква арабка. Беше облечена в бледосиня коприна, а един дълъг воал покриваше долната част на лицето ѝ. Беше на средна възраст, но си личеше колко красива е била някога. Големите ѝ тъмни очи бяха очертани с въглен, който им придаваше тайнствена дълбочина. Около нея се носеше облак парфюм, който накара африканците да изглеждат още по-нереални. Следваха я трима пазачи, които носеха ведра димяща вода, сунгери, кърпи и сребърни подноси с всевъзможни масла и парфюми в цветни и екзотично шлифовани шишенца. Един страж хвана Габриела и я разсъблече напълно. Жената започна да я мие с умели движения, докато пазачът я навеждаше ту насам, ту натам, помагайки на арабката да търка с гъбата. На никой сякаш не му пукаше, че цяла стая хора ги гледа изпод полуспуснати клепачи — и мъже, и деца. Или че стражът разкриваше твърде интимни места, докато извиваше тялото ѝ в удобни за жената пози — да измие гърдта или вътрешната част на бедрото ѝ например. Занимаваха се с нея, без да зачитат правото ѝ на човешко достойнство. Държаха се по същия груб, но внимателен начин, по който някой би къпал скъпо куче — или роб.

Трябваше да изтърпи унижението да изтъркват най-интимните ѝ части до кристална чистота. След това някой внесе маса, която покриха с възглавници и коприна. Габриела трябваше да легне отгоре, докато жената втриваше внимателно ароматни масла във всеки сантиметър от кожата ѝ. Това продължи около час, през който негрите се преструваха, че не гледат или извъръщаха притеснено очи.

Най-накрая я парфюмираха и изчеткаха косата ѝ. Пуснаха я да пада свободно на гъсти шоколадови вълни. След това донесоха дреха от рядка индигова коприна и я облякоха на ухаещото ѝ тяло, а после увиха долната част на лицето ѝ в дълъг воал. Без да каже дума, жената излезе със стражите, оставяйки Габриела обвита в скъпа коприна и редки парфюми, с окови на шията, китките и глезените.

Никой не продумваше. Никой не поглеждаше към нея. Чувстваше се смешна и глупава, унижена до смърт. Но в ума се въртеше нещо по-страшно.

Защо само за нея, измежду всички тези хора, бяха оказани такива грижи? Никого друго не изкъпаха, не сресаха, не парфюмираха. За какво я подготвяха?

Може би все пак щяха да я отведат при султана. Сърцето заби лудо. Ако я заведат там, може би щеше да види и Кълън?

След малко дойдоха. Първо привързаха всички африканци един за друг, съединявайки веригите им. След това двама стражи я сграбчиха, единият от едната страна, другият от другата, и прикрепиха две вериги към тази на врата ѝ. Всеки хвана по една и така я поведоха след редицата африканци като куче на две каишки, разхождано от двама господари. Тя не знаеше защо вървят с африканците или защо я водеха отделно. Целият ѝ кураж се изпари пред неизвестността.

Прекараха ги през няколко подземни коридора и изведнъж излязоха в предното крило. Габриела с ужас осъзна, че водят навън. Яркото африканско слънце прерязваше очите ѝ като с нож и я принуждаваше да навежда глава. Изведнъж единият страж вдигна рязко брадичката ѝ и изправи главата ѝ. След това я повлякоха надолу по стълбите и по улицата навън.

Тя осъзна, че се е събрала тълпа, която крещеше радостно. Докато я показваха наоколо, от двете ѝ страни се образуваше шпалир от тела. Хората се движеха с тях, зяпаха ги, викаха неща, които тя не

разбираше. Вдигна очи и видя, че всички се взират в нея. Сякаш беше главната атракция в някакъв цирк.

Водачите ѝ я провираха през тълпата във влудяващата занзибарска жега. Габриела започна да се поти и тънката коприна залепна за тялото ѝ, очертавайки всичките ѝ извивки. Воалът влизаше в устата ѝ, когато се опитваше да вдиша тежкия въздух, така че устните ѝ прозираха през фината материя, сандалите ѝ се плъзгаха по камъните и тя залиташе, тъй като хората я побутваха насам-натам, а стражите не забавяха ход.

Преведоха я през улиците като кон за продан. По едно време в тълпата се отвори коридор и тя видя пред себе си ужаса, който беше изтласквала отчаяно от ума си по време на целия преход — прочутия робски пазар на занзибарския султан. Знаеше, разбира се, какво я чака отсега нататък. Някой щеше да купи и, веднъж попаднала в хватката му, беше изцяло във властта на желанията и жестокостта му. Арабските закони считаха жената за същество без права. А робините дори не влизаха в сметката. Новият ѝ господар можеше да я убие, ако му харесаше и законът щеше да го потупа по рамото и да му каже, че е взел правилното решение.

Тя хвърли поглед към подиума и си представи що за гледка ще бъде с прилепващата за тялото ѝ коприна, със златната си кожа и кобалтовосини очи, съкровище за хората от Изтока. Огнени очи, които предизвикваха всеки мъж да я вземе и да я подчини на волята си. Само след секунди ще я поведат по тези каменни стъпала и ще я изложат на търг.

35.

Габриела беше принудена да гледа как един по един африканците биваха привързвани към колоните и след това продавани. С нарастващ ужас забеляза, че събличаха всички роби ги излагаха на преценяващите погледи на купувачите. Третираха ги като животни. Караха ги да отварят устите си и показваха зъбите им на всеки желаещ. Опипваха гърдите на жените, разтваряха краката им така, че новите им собственици да могат да подложат на проверка това, за което бяха дали парите си.

Габриела беше потресена, че някой може да се отнася така към човешко същество, с такава безчувственост и студена пресметливост.

Държеше главата си високо вдигната дори когато страдаше за другите. Погледът ѝ се плъзгаше по ликуващата тълпа и тя почувства как сърцето ѝ се свива пред безнадеждността на ситуацията. Там имаше стотици мъже в роби и покривала на главите си, които криеха по-голямата част от лицата им. Дори ако Родриго се беше досетил вече какво е станало, дори и да беше тук, пак не би могъл да я спаси пред очите на всички тези хора. Би било лудост даже да се опитва.

Времето се влачеше. Африканците биваха разпродавани един след друг и отвеждани в окови от новите си господари. Някои собственици носеха камшици и плющяха с тях по кожата на придобивките си, за да ги накарат да се гърчат както им се приискаше. На Габриела ѝ се повдигна, но тя не позволи това да ѝ проличи. *Ето с какво се бори Родриго*, каза си тя. Безчовечното излагане. Това публично мъчение породи неизпитвано досега съчувствие в сърцето ѝ. Сега беше една от тях, парче плът, което трябваше да бъде продадено на най-високата възможна цена. Чувстваше болката им, ужаса им, те бяха нейни, тя ги преживяваше. Сега разбра.

Времето продължаваше да тече. Слънцето печеше безмилостно в напълно безоблачното небе. Небе, синьо като очите на Габриела. Хората гледаха очите ѝ като някаква рядка скъпоценност, така че тя ги сведе и се опита да не мисли. Но изпод миглите си виждаше, че в

колоната остават само още неколцина непродадени негри. Очевидно я пазеха за най-накрая.

Един след друг те се изкачваха насила на подиума. Остана само един, младеж на около петнайсет години. Габриела не разбираше наддаването, но усещаше значението на това, което казваха. Демонстрираха мускулите на момчето. Явно го продаваха за работа на полето. Сърцето я заболя за него. Беше толкова млад, а му оставаше толкова малко живот. Тя е замисли за годините слугуване в дома на баща си. Беше било ужасно, но винаги беше знаела, че ще живее. Какво ли е да е да разбираш, че нямаш власт над собствената си съдба до края на живота си?

Габриела си напомни, че е на път да узнае. Младежът беше отведен и стражите стиснаха веригите ѝ по-здраво. Преведоха я през тълпата до подиума. В подножието на стълбите тя спря със замръзнало в гърдите ѝ сърце. Не можеше да се накара да пристъпи напред. Стражите ѝ помогнаха. Поведоха я нагоре по стъпалата така, че тя се запрепъва на всяка крачка, изплашена от очите, приковани в тялото ѝ, едва способна да повярва в това, което ставаше. Търговецът пристъпи напред и я засочи, докато, говореше, без съмнеше изтъквайки изключителните ѝ качества. Обърнаха я така, че публиката да вижда гърба ѝ. Една ръка се плъзна по него и я потупа като кобила. След малко щеше да бъде купена като всички останали.

Някой в тълпата изкрещя нещо, сподирено от доволни крясъци. Като в кошмар Габриела осъзна, че свалят копринената ѝ дреха и я разголват на това най-публично от всички места. Коприната се свлече с шепот и тя усети горещия въздух върху кожата си и жарките слънчеви лъчи, които пареха гърдите ѝ. Чу как мъже, жени, даже деца се кикотят, когато я показаха. Тя се задърпа, обхваната от паника, и те се разсмяха отново. Децата свиреха с уста. Мъжете облизваха устни и започнаха наддаването.

Никога не се беше чувствала така на показ в живота си. Лицето ѝ червенееше, когато мъжете се приближаваха към нея, за да я огледат. Докосваха я и тя отскачаше встрани. Ядосани, стражите стегнаха веригата около врата ѝ. Непокорството ѝ обаче само накара мъжете да се интересуват повече от нея. Търговецът каза нещо и другите се разсмяха и закимаха глави. Сякаш беше казал: „Ще е забавно да я опитоми човек“ и всички те се бяха съгласили.

С нарастваща истерия Габриела огледа тълпата, чудейки кой от тях ще я притежава, телом и духом.

Наддаването продължаваше с пълна пара. От блясъка в очите на търговеца отгатна, че сумите бяха достигнали твърде прилични размери. В продължение на може би четвърт час се чуваха непрестанни викове, обявяващи предлаганите цени, а търговецът току я поглеждаше доволно. Когато стойността ѝ се вдигна, повечето мъже отпаднаха, ръмжейки разочаровано, но не пропускайки възможността да я опипат за последно.

В крайна сметка наддаването продължи само между двама — арабин в бяла роба и индиец с огромен тюрбан на главата. Те бързо вдигаха цената, но когато тя скочи, започнаха да премислят предложенията си. След дълга пауза арабинът отвърна на опонента си, но индиецът, за всеобщо изумление, назова още по-висока сума. Сякаш времето замря. Тълпата сдържаше дъха си в очакване на отговора на арабина. Над площада лежеше мъртва тишина, заменила предишната гюрултия. Не я нарушаваше и най-лекия повей. Нервите на Габриела бяха опънати до скъсване.

С безкрайно достойнство арабинът изкачи стъпалата с развяваща се дреха. Виждаше малко от лицето му — само силната, тъмна челюст и фино изрязаните устни. Широката му дреха криеше очертанията на тялото му, така че беше трудно да се определи що за физика имаше, но стойката му беше изправена, а осанката — на човек, свикнал да получава своето. В силната си ръка държеше бастунче, фино изрязано от абаносово дърво. Ходеше с бързи, сигурни крачки и Габриела си помисли, че носи бастунчето само за шик.

Мъжът застана пред нея с грациозна арогантност. Не я загледа много в лицето. Вместо това погледът му се плъзна към разголените ѝ гърди. Побутна ги с бастунчето си, за да провери колко са стегнати, и те се разлюляха. Тя отстъпи назад, изтръпнала от унижение. Но с едно движение на главата арабинът показва, че няма да търпи подобно неподчинение. Избутаха я обратно на мястото ѝ.

Тогава той кимна на търговеца. Без да се обръща, протегна ръка към слугата си и пое тежка кесия, натъпкана със злато. Подхвърли я на търговеца, без да поглежда дали я е хванал.

Нещо в жеста му ѝ напомни отминалите времена. И един пиратски главатар, разхождащ се по палубата и раздаващ за поведи, за

които знаеше, че ще бъдат изпълнени. Дори не си правеше труда да разбере дали това е станало. Сърцето ѝ подскочи при спомена. Родриго! Разбира се! Той се беше дегизирал като арабин и я беше откупил, така че да може да я отведе невредима.

Но след първия прилив на облекчение тя усети искра на ярост. Как можа да се държи така! Да си играе с нея пред погледите на всички тези хора. Мисълта я накара да се задъха, замисли се за всички неща, които ще му каже, когато останат насаме.

Тогава, за пръв път, той вдигна очи към лицето на Габриела. Черни очи, не златни. Очи на арабин, студени и безлични като смъртта. Очи, които не беше виждала в живота си. Хладното му изражение се смени с предизвикателност. Сякаш ѝ обещавахе с поглед, че ще я пречупи, дори това да се окаже последното нещо, което ще направи. Габриела беше толкова смазана от отчаяние, че коленете ѝ започнаха да се подгъват.

Той слезе по стълбата, а на негово място се изкачи слугата му. Пое веригите от стражите и я дръпна. В този момент тя осъзна — и сърцето ѝ спря за миг при мисълта, — че е била купена. Принадлежеше на злия арабин, който тайно ѝ обещавахе, че ще сломи духа ѝ. И нямаше нищо, което да е в състояние да стори.

Отведоха я към морето. Там чакаше голям арабски кораб. Трябваше ѝ време да осъзнае, че ще я качат право на него. Когато мисълта достигна до съзнанието ѝ, тя просто полудя, знаеше, че ако успеят да я завлекат на палубата, с нея беше свършено. Никой на този свят не можеше да спре съда и да я изведе оттам жива. И ако той отплаваше, надеждата ѝ си отиваше с него. Родриго едва ли щеше да успее да ги проследи, благодарение на Хейстингс, той нямаше на разположение нито хора, нито кораби. Тя се задърпа истерично, успя да се освободи, но я хванаха само няколко крачки по-нататък. Някой крещеше, но тя го чуваше като отдалече. Беше толкова ужасена, че не можеше да каже дали крясъците, които беше чула, са чужди или нейните собствени. Знаеше само, че е по-добре да умре в опит да се освободи, отколкото да стъпи на този кораб. Непоколебимостта ѝ нарасна, когато осъзна, че оттам връщане няма да има.

Четирима роби донесоха малка носилка. Натикаха я вътре насила. Затръшнаха вратата и потеглиха. Но когато едната се затвори, се отвори другата. Обезумяла, Габриела видя две златни очи и една

светла коса. Изведнъж върху тялото ѝ бе метната голяма торба. Обви я мрак и тя усети как някой я нарамва. Чу как вратата се затвори зад гърба ѝ и след това я отнесоха. Тя чакаше със затаен дъх предупредителни викове. Нищо не се случи. Никой не извика. Никой не хукна да ги гони. Чувахе се само всекидневната глъчка на пазара в края на търга.

Почувства как я качиха на нещо и усети под себе си седло.

Чу как той се качи след нея и че конят потегля в галоп по калдаръма на тесните улички. Ръбът на седлото се забиваше в ребрата ѝ и ги натъртваше. Превита в грубия платнен чувал, тя се удряше болезнено в корема на коня. Беше непоносимо горещо и задушно в този чувал и тя почти се задушаваше. *Но беше спасена!* Вече не принадлежеше на злия чужденец. Можеше да въздъхне с облекчение.

Най-накрая, след, както ѝ се стори, часове друсане на конския гръб, животното мина в тръс. Когато спря, тя чу как някой развързва въжета. Лъч светлина разкъса задушния мрак в чувала. Някой ѝ помогна да стъпи на краката си и тя видя любимото лице на Родриго. Въпреки тежките вериги, които все още я стягаха, тя се хвърли на врата му.

— О, Родриго, колко ужасно беше! Те ме продадоха, сякаш съм някакъв предмет, а не човешко същество с душа. Ще можеш ли някога да ми простиш, че не те разбрах тогава?

Той я притисна към себе си, опивайки се да я успокои, и започна да гали врата ѝ.

— Радвам се само че си в безопасност. И пак при мен.

Тя се отдръпна и се взря в очите му. Тези любими котешки очи, които я гледаха с любов и облекчение, както и с частица от страха, който трябва да беше почувствал, когато се стараяше да спаси нея, а и себе си.

— Ти рискува всичко за мен — каза му тя. — А сега аз съм готова да рискувам всичко за теб. Не знам какво ще ни донесе бъдещето. А и не ме интересува. Всичко което знам е, че отсега нататък, Родриго, ще правя всичко, което е по силите ми, за да помогна на твоето дело.

36.

Беше привечер. Бяха спрели край един заобиколен с дървета извор някъде в източна Африка. Мекият въздух на африканските възвишения разхлаждаше и носеше прекрасни аромати. Хигинс и двама от освободените наскоро роби палеха огън от съчките, съборени от преминали наблизко слонове. Групички воители от племето Кикую, всички освободени наскоро роби, обикаляха наоколо и пееха благодарствена песен.

Бяха напуснали Занзибар преди три седмици. Оттогава бавно напредваха през девствената вътрешност на континента. Родриго познаваше добре района. Като малък тук; го беше водил дядо му, който на младини беше използвал обширните савани за скривалище, когато не бе имал възможност да достигне дома си. И тъй като африканският континент беше единственото място, в което още не бяха нахлули европейците, той беше служил със същата цел на Родриго в продължение на години. Той познаваше тези места и се беше сближил с различни племена. Сега използваше това, за да набере хора, с които да атакува успешно Занзибар.

Родриго вдигна един клон и отиде при Габриела, която седеше на голям пън срещу огъня. По време на тези няколко седмици *сафари* — думата на суахили за пътешествие, — те се бяха трудили с всеотдайно упорство. Първата точка на плана им беше да довършат започнатото — да освободят Кълън от двореца. След това щяха да се обединят, за да спрат Хейстингс и наемниците му веднъж завинаги.

— Кога ще имаме достатъчно хора? — попита го тя, когато той приседна до нея.

— Не съм сигурен. Целите ни са, меко казано, трудни.

Габриела отново се опита да преглътне нетърпението си. Той беше внимателен както винаги, а нейната импулсивна натура нехаеше за пречките.

— Но за днес достатъчно. Хайде да се поразходим, Габе. Преди да се е стъмнило.

Тя положи усилие да се успокои и кимна. Той хвана ръката ѝ и я поведе през една тясна клисура, обрасла с акациев дървета. Клонките им се очертаваха на потъмняващото лавандулово небе. Звездите вече изгряваха една по една, звезди, които в мастилената тъмнина на африканските нощи изглеждаха толкова големи и ярки, сякаш бяха излезли от някакъв отдавна забравен детски сън. Гласовете на птици и насекоми, които излизаха само нощем, се смесиха с далечната песен на хората от племето Кикую, изплитайки единния ритъм на Африка. Във въздуха витаеше вълшебство. Габриела усети как бавно се разтваря в него.

— Прекрасно е тук — каза той с притихнал в застиналия здрач глас. — Някакси е точната противоположност на Сейшелите. Там е влажно и въздухът тежи. Тук е по-хладно и сухо. И въздухът е мек. Чувстваш ли?

— Никога не съм усещала по-нежен въздух.

— На Сейшелите — продължи той — нищо не може да ти навреди. В природата няма заплаха. Там тя е пищна и разкошна. Тук опасността дебне зад всяка скала. Природата е сурова, даже в красотата си. Но въпреки това я обичам.

Тя се усмихна и тревогата ѝ за Кълън се разми под нежността на гласа му.

— Да, трудно е да устоиш на този див чар.

Родриго се приближи до нея и я взе в обятията си. Изведнъж до ушите им достигна странен шум, долитащ някъде отблизо, и дълбоко, гърлено ръмжение. Ръцете му се склучиха по-здраво около нея.

— Не мърдай, Габе.

— Какво...

— Лъвов.

Тя потрепери.

— Къде?

— Под онова дърво — посочи ѝ той. Тя веднага забеляза силуетите на два притаени в сенките звяра, застанали един срещу друг.

— Чифтосват се.

— О, Боже, Родриго, ами ако ни видят...

Тя понечи да побегне, но той веднага я сграбчи и я притегли към себе си. Ръката му инстинктивно затисна устата ѝ, за да потисне възможен вик.

— Ние не ги интересуваме. Те са погълнати един от друг. Виж. Женската показва на мъжкаря, че е готова. В любовния сезон те се чифтосват всеки петнайсет минути в продължение на седмици.

Докато гледаха с вече привикнали към мрака очи, мъжкият се приближи и облиза нежно женската. Тя се протегна, за да му помогне. Той захапа врата ѝ, влезе в нея с див тласък и се освободи с мощен рев. Всичко продължи едва няколко секунди, но беше внушително и първично. След това двойката се протегна и отмина в нощта, оставяйки публиката си зад гърба си.

Габриела се задъхваше под дланта му. Беше забравила, че стои притисната до него с уста, затисната от ръката му. Беше забравила всичко пред внушаващата страхопочитание гледка. Тя ѝ напомни на дните на безумна любов във Vallee de Mai.

— Странно е. Мъжкият я покорява напълно, но едва след като тя е дала да се разбере, че е готова.

Гласът ѝ прозвуча като дрезгава въздишка.

— Родриго...

— Хммм?

— Мислех си за Шейла.

Видя усмивката му. Сякаш беше знаел, че тя ще заговори за това рано или късно.

— Какво си мислеше?

— Искам да ми покажеш някои от нещата, на които те е учила.

Той се разсмя.

— Това изисква известна нагласа на съзнанието.

Това погъделичка любопитството ѝ.

— Каква нагласа?

— Когато бях с Шейла, аз бях себе си, разбира се, но съм така... играех и някаква роля.

— Аз съм актриса. Свикнала съм да играя роли.

— Това, което имам предвид е, че оставях волята си на вратата и правех всичко, което тя искаше. Ако не можех съзнателно да се нагодя към нейната воля, не можех и да се уча. Нито пък изпитвах пълното възможно удоволствие. Трябваше да изключа ума си и да премина на по-високо ниво на чувстване. На съществуване заради момента, без очаквания, без граници на съзнанието. Съществувах само за нейно

удоволствие и по този начин достигах ниво на задоволяване и екстаз, което не можеш да си представиш.

— Искам да позная това удоволствие. Покажи ми.

Той замълча за момент.

— Сега ли?

Тя отърка тяло в неговото.

— Да. Сега.

Беше го желала толкова отчаяно, беше копняла за милувката му така болезнено, че чувстваше, че не може да отлага повече.

Той се поколеба, обмисляйки.

— Сериозна съм — простена тя. — Искам да се науча. Не дипломната ти работа, разбира се.

Той се разсмя, сякаш за да ѝ каже, че не е имал такова намерение.

— Но все пак нещо. Искам да вляза в твоята кожа. Искам знам какво е било за теб.

Той се извърна и я погледна в очите. Лицето му или поне това, което тя можеше да види от него под светлината на африканската луна, беше сериозно и по-замислено от обичайното.

— Предупреждавам те. Ще трябва напълно да ми се отдадеш. Да се подчиниш на желанията ми. Трябва да ми се доверяваш във всичко, което казвам или правя. Разбираш ли? Защото ще направя това само с твоя помощ и съгласие.

През тялото ѝ премина тръпка.

— Разбирам.

Сърцето ѝ пърхаше бясно като птиче в клетка. Имаше чувството, че до този момент не е живяла. Че се е родила, отваряйки очи в тази африканска страна на чудесата. Как може неговото обещание за сексуално овладяване да бъде толкова освобождаващо? Защо, питаше се тя, опитвайки се да мисли рационално в неговото диво, мъжко присъствие, защо беше толкова възбуждащо да си представя не просто как му се отдава, а как той я взима. Защо мисълта за сексуалното доминиране беше такъв невероятен афродизиак? И защо предчувствието за него я караше да се чувства по-пълноценна жена от всякога?

Той взе лицето ѝ в ръце и дълго я гледа в очите.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Не можех да го направя по-рано. Не и когато чувствах, че сме разделени. Но сега искам да ти се отдам напълно, без задръжки. Да ти дам нещо, което никога не бих дала на друг мъж. Само че...

— Какво, Габе?

— А ако отидем твърде далеч? Ако се изплаша и поискам да спреш? Как ще разбереш кога наистина искам това? И как аз ще узная волята ти?

— Ах. Искаш да знаеш доколко можеш да ми се довериш. Ако искаш, можем да използваме специална дума.

— Какво е това?

— Шейла винаги имаше една дума за в случай, че нещата отидат твърде далеч. Дума, която иначе не би използвала. Когато я кажеш, ще знам, че имаш нужда да спрем. Това ще ти донесе спокойствието, че си сигурна.

— О, това е добре.

— И коя дума ще изберем?

— *Симба* — каза внезапно тя. — Не бих я използвала освен при изключителна нужда.

И все пак една идея се зароди в ума ѝ. Той беше прав. Въпреки всичко, тя все още имаше нужда да знае доколко може да му се довери. Това се оказваше идеалният начин да провери.

Той я отведе обратно в малката им колиба, разположена на почетно разстояние от селището, заобиколена от дървета, увити в дивини лози. Там никой нямаше да ги безпокои. Нощните птици, жаби и насекоми извиваха напевите си. Тук сякаш бе мястото на Родриго, той беше царят на животните. Под първичния грохот на барабаните той се обърна към нея. Сърцето ѝ подскочи и заседна в гърлото.

Бавно и нежно той протегна ръце и хвана пръстите ѝ. Като най-нежният любовник, той обърна дланите ѝ нагоре и ги целуна. После бавно, но твърдо той изви ръцете ѝ зад гърба ѝ и притисна уста към нейната. Само целувката му накара коленете ѝ да омекнат — най-страстната и властна целувка, която беше получавала в живота си. А невъзможността да освободи ръцете си, здраво хванати зад гърба ѝ, я влудяваше докрай. Тя се отърка в него, разтвори устни и високо простена. Той пусна ръцете ѝ и постави своите на раменете ѝ. Отлепи устни от нейните и въпреки протеста ѝ ги долепи до ухото ѝ.

— Застани на колене.

Тя се поколеба. Беше се заклела никога да не прави това. Но той я натисна надолу с нетърпящ възразение тласък, така че устата ѝ застана първо на равнището на гърдите му, после на плоския му, мускулист корем и накрая, когато коленете ѝ докоснаха земята, на хълмчето на тесните му бричове. Ръцете му я пуснаха и бързо разтвориха панталона, като разкриха ерекцията му в горещата, окъпана в лунна светлина нощ. Тя никога не беше виждала нещо толкова красиво. Пенисът му изглеждаше гигантски в небесната светлина — див и животински, набъбнал и изпънат, пълен с живот и собствен характер, сякаш изрязан от мрамор от ръката на скулптор. Габриела посегна към него, умирайки от желание да докосне това творение, спомняйки си външната мекота и стоманата отвътре. Но Родриго отблъсна приближаващата се длан. Еротичният ефект от това просто движение бе смайващ. След дванайсет хиляди мили по суша и море, през които той я беше последвал, сега я отблъскваше, точно сега, когато тя го желаете най-много, и това накара влагата да избие между бедрата ѝ със сила, която тя не бе усещала никога преди. Облиза устни се взря в него с гладен поглед, желайки да го вземе в уста.

— Искам да те докосна — настоя тя. — Искам да те вкуся.

Той взе мъжествеността си в ръка и прокара главичката по устните ѝ. Когато тя ги разтвори, за да го поеме, той се дръпна и се отърка в бузата ѝ, но не ѝ позволи да го докосне дори когато тя извърна глава, за да опита пак.

— Искаш ли да го смучеш? — попита той.

— Повече от всичко на света.

Той се замисли за миг, докато тя търкаше буза в гладката главичка. След това каза с натежал от страст глас:

— Постави ръце зад гърба си. Сплети пръстите си здраво, каквото и да става, искам да не ги мърдаш. Докато не свърша, ръцете ти са завързани.

Тя вдигна очи и видя, че лицето му е сериозно. Взря се безмълвно в него. Щеше ли да е в състояние да направи това? Да задържи ръце зад гърба си така, сякаш бяха вързани с въже? Беше обещала да направи всичко, което той пожелаеше тази нощ. И все пак усещаше, че е стъпила на опасна територия, да се отдаде така пълно на волята му... После се сети за специалната дума. *Симба*. На суахили значеше лъв, но за нея означаваше единствено сигурност. Тя разтвори

устни и вдиша дълбоко, докато изпълняваше желанието му. Постави ръце зад гърба си и усети как студентите ѝ пръсти се сключват. Тя ги стисна здраво.

— По-здраво — заповяда той с гласа на пиратски господар.

Тя преглътна и ги стисна още по-силно. Това беше най-странното ѝ любовно приключение — знаеше, че няма власт над себе си, че е прикована от волята му и неспособна да използва ръцете си. Но ѝ беше трудно да мисли за тях, когато той държеше царствената си ерекция пред лицето ѝ и я изкушаваше. Най-накрая се приближи към устата ѝ и ѝ позволи да го поеме. Беше толкова вкусен, че тя се забрави и посегна да го хване. Той сграбчи мигновено косата ѝ и издърпа главата ѝ назад така, че устата ѝ го изпусна от хватката си. Тя погледна към него през мрака и не можа да види лицето му. Но чувстваше излъчващата се от него мощ. Чувстваше беса му, който протичаше през ръката му и пламтеше в пръстите, стискащи косите ѝ. Стресната, уплашена, че той ще ѝ откаже невероятното удоволствие да го чувства в устата си, Габриела кръстоса китки зад себе си, долепи длани и стисна пръсти така силно, че и ураган не би могъл да разхлаби възела им. Ръката му отпусна кичурите ѝ и той я прекара по лицето ѝ, този път нежно. Позволи ѝ да го вкуси отново. Тя почувства, че губи себе си. Че забравя света наоколо. Че не помни вече мислено свързаните си ръце. Че се дави в прелъстителното удоволствие да му доставя удоволствие. Устата ѝ го обгръщаше като пръстен, компенсирайки факта, че не можеше да използва ръцете си. Ако и да беше безсилна пред волята му, най-малкото, което можеше да направи, беше да го възпламени дотам, че да изгуби контрол над себе си. Знаеше, че той се наслаждава на това. Беше толкова твърд, че тя си помисли, че ще експлодира. От гърлото му се носеха гърлени стонове. Той каза:

— О, Боже! — и юмрукът му затегна хватката си в косата ѝ.

И все пак, подобно на мъгла, около ума ѝ се въртеше предупреждението и съзнанието за това, от което се бе отказала. Но фактът, че не може да го докосне я караше да го иска още повече. Трябваше да стисне пръсти тъй здраво, че те изтръпнаха, за да не посегне към него и да не го гали, докато той не достигне върха.

Той сякаш усети желанието ѝ, защото се отдръпна и коленичи пред нея. Пръстът му обърса малко от влагата, оставена от устните ѝ, и той ѝ я предложи, за да я оближе. След това внезапно се наведе и

целуна устните ѝ, притегли я към себе си и я удави в целувката си. Погали с устни нейните, а после и тялото ѝ, карайки го да потръпва от насъбралата се страст, чувствената ласка и съзнанието, че ръцете ѝ са заключени здраво. Той вкусваше, дразнеше, гъделичкаше с език зърната на гърдите ѝ, докато те станаха твърди като камък, всмукваше пъпа и вътрешната страна на бедрата ѝ. И когато най-сетне се приближи, когато тя вече си мислеше, че той ще открие пламналото ѝ съкровище и ще облекчи с език агонията на копнежа, той се отдръпна. Устните му върху бедрата ѝ я влудиха. Отново и отново тя се изкушаваше да отпусне ръце и да го поведе натам, където най-много го желаше. Но сега и да опиташе, не можеше да освободи дланите си. Волята му беше по-силна от нейната. Той я държеше като пленница на прищявките си.

— Обърни се, *caricia* — каза той и заповедта му прозвуча като нежна ласка.

Тя се обърна бавно, разделяйки длани, за да се облегне на тях. Той застана зад нея и прокара ръка по голия ѝ гръб, нехайно плъзгайки се надолу, за да обхване настръхналата ѝ гърда. Тя чу как бричовите му се свлякоха на земята. Тогава той застана до отвора между бедрата ѝ, твърд като стомана, подобен на наточена сабя. Тя беше вече толкова мокра, че колкото и голям да беше той, успя да влезе в нея без затруднение. Докато се движеше вътре с бедра, бясно биещи в хълбоците ѝ, той се пресегна и сграбчи кичур коса в юмрука си. Когато навлизаше в нея с безпощадна сила, той го дърпаше с цялата мощ на страстта си. Това беше невероятно плътско, невероятно първично, начинът, по който дърпаше косата ѝ, докато я пробощдаше отзад. То я пращаше в прегръдките на неизпитвана дотогава сладост. Чувстваше се като лъвица, обладавана от царствения мъжкар. Сега разбираше, че никога не е желала друг мъж. Онова, което беше бъркала със страст, бледнееше пред дивашкия порив на атаката му. Далеч от всякаво усещане, че може да е използвана или оскърбена, тя се чувстваше обхваната от френетична страст. Забрави себе си, забрави страховете си, тъмните ъгълчета на собственото си съзнание и откри в извиващата се под пирата жена своето собствено и величествено Аз. Чувстваше, как дивата жена се възнеса като феникс от пепелта на детството си и става силна. Когато чу вика му, разбра, че и той изпитва същото. Радостта ѝ беше невероятна. Никога не беше била с мъж с толкова жар и въображение като Родриго. Той се любеше с пламък и естетическо

отдаване, които говореха както за любовта му към нея, както и за огромния обseg на уменията му. Докосването му беше винаги различно. Той никога не се колебаеше, когато искаше да я възбуди. Дори най-малката му ласка събуждаше огъня в нея. Той никога не молеше за снизхождение, а просто доказваше лъвското си право над нея. Правеше любов като африканец, не като европейец. Когато движеше тялото си, движенията му идваха от хълбоците и концентрираха тялото му по начин, непознат за европейците. Африканските му техники за правене на любов я караха да се люшка между делириума и екстаза. Родриго можеше да издържи час и повече за един път и да я люби с бавни, твърди удари, които повтаряха далечния бой на барабаните, докато тя почувстваше, че прекрачва границите на лудостта. Да правиш любов с Родриго беше като да танцуваш без задръжки, използвайки всички възможности на тялото си. Когато ѝ се стореше, че по-хубаво не би могло да бъде, когато беше сигурна, че никога отново не би могла да се възбуди толкова, да се почувства толкова задоволена, толкова съвършено слята с мъжа, когото обичаше, той ѝ доказваше, че греши. И тази грешка я изпълваше с радост.

Когато Родриго смъкна част от стеблото на една лоза от близкото дърво и завърза ръцете ѝ зад гърба ѝ, тя изпадна в моментна паника. Но щом той започна бавния процес на удовлетворяването на желанията ѝ, неочакваният екстаз я отнесе така далеч в талазите си, че тя забрави всичко. Знаеше, в остатъците от паметта си, че всичко е наред. Че специалната ѝ дума ѝ гарантира изход. Но бурните вълни на страстта, които я заливаха, познатата горещина, която разтапяше вътрешността ѝ и превръщаше дъха ѝ в накъсани въздишки, я държеше по-здравео от лозовото стебло, стегнало китките ѝ. И посред всичко това тя осъзна, че случващото се в момента е по-въълнуващо от всичко, случило се в изпълнението ѝ с драма и великолепието живот. Че величието на спазматичните му тласъци е по-зрелищно от всичко, което тя си бе представяла някога. Осъзна сред тръпките на необузданата страст, че не иска той да спира. В този миг знаеше, че може да му се отдава така цял живот и никога да не изгуби почитта си пред мощта на техния съюз. Но той беше повдигнал въпроса за доверието. И тя трябваше да разбере. Дълго след като си беше помислила да го накара да спре, тя продължаваше алчно да поема чувствата, които я караха да се извива

като змия и да се съмнява, че е в състояние вече да се владее. Беше толкова прекрасно. Как можеше да откаже на себе си — и на него — тази невероятна благодарност? Как можеше да произнесе дума, която да спре всичко?

Но трябваше. Трябваше веднъж завинаги да разбере доколко може да му вярва. Затова изчака, докато не разбра, че той е в състояние на делириум. Че е на прага да се слее с луната и звездите. Тогава, вдишвайки с мъка, тя простена думата, която беше плъзгала като забранена любов по езика си:

— *Симба*.

За момент той сякаш не я чу. Беше влуден от сладта, потта се стичаше по златистото му тяло и се изпаряваше в меката като балсам нощ. Той сграбчи косата ѝ и се вряза по-силно в нея, когато тя усети как оргазмът ѝ се изкачва до точката на френетизма. Това беше най-трудното нещо, което ѝ се бе налагало да прави, да вдигне глава и да изрече думата, която щеше да отнеме и от двамата плодове на страстта.

— *Симба*, Родриго.

Мина време, докато той я чу. Тогава, с агонизиращ рев, той забави движенията си.

— Сигурна ли си?

Трябваше да бъде силна. Трябваше да бъде сигурна.

— Да. Да. *Симба*.

Той се строполи с накъсан стон. Все пак извади мощната си ерекция от влажното ѝ лоно и легна върху нея, задъхвайки се като гладиатор след битка. Ръцете му напипаха лозовото стебло и го разкъсаха. Ръцете ѝ се обвиха около него с нежна благодарност, притискайки здраво димящото му тяло.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — въздъхна тя. — О, да.

— Да не съм те наранил?

— Не. Въобще. Беше... — Тя не можа да намери дума да го опише и млъкна.

— Тогава... — Той замълча за миг, сякаш питаше за причинните. После разбра. Тя се уплаши от гнева му, но той просто сведе глава и я целуна продължително. Целувката ѝ напомни миналите страсти. Начина, по който тялото ѝ, дори и сега, мечтаеше да се слее с неговото.

— Промених решението си — каза му тя, знаейки, че вече може да му се довери докрай. — Люби ме, Родриго. Хайде да направим всичко отново.

Но той се претърколи встрани по гръб и я придърпа нежно в обятията си.

— Не днес. Казах ти, че може да ми се вярва и държа на думата си.

Притисна я нежно в прегръдките си и я държа така докато нощта премина, с притисната в бедрото ѝ необуздана ерекция. Тази нощ тя не можа да мисли за нищо друго, освен какво беше изпуснала, подлагайки го на проверка. Мислеше колко е мил и как ѝ даде това уверение. Но все още отчаяно ѝ се искаше да му се беше доверила докрай.

Затова дълго го люля в обятията си под светлината на залязващата луна. И се прокле, че е била такава глупачка.

37.

От върха на хълма те гледаха огромния робски керван, който прекосяваше широката африканска савана. От седмица се бяха опитвали да го засекат и най-сетне той беше пред тях. Дружината им включваше и преводач, който говореше няколко местни диалекта, и няколко туземци, които се бяха наели да пренасят багажа. Всички бяха въоръжени с пушки, които Родриго беше взел от предишни, по-скромни кервани. Носеха и грозните дрехи на търговията с роби. Ако срещнеха търговци на роби, които искат да знаят за намеренията им, лесно можеха да овържат крайниците на туземците, за да убедят пришълеца, че са част от същото братство и да отслабят бдителността му. Вече два пъти бяха успявали по този начин. Двама търговци бяха се приближили до тях, за да разучат. Когато всеки беше седнал на сянка, за да изпие предложеното питие, „робите“ на Родриго бяха наизвадили пушките си и бяха освободили и двамата от тегобите на тази трудна търговия само с по един изстрел.

Сега наблюдаваха как жертвите им си проправят път през тревите в низината. Това беше най-големият робски керван, който всеки от тях беше виждал. Група араби в дълги дрехи водеха робите в индийска нишка под безмилостното обедно слънце. Бяха оковани в така познатите на Габриела вериги. Две греди бяха заковани една за друга и в средата им оставен отвор така, че точно да пасне на една човешка шия. Двама по двама, стегнатите в пранги роби вървяха, привързани с върви един за друг. Вървите се съединяваха с едно дълго въже, омотано около шията на една жена, която вървеше най-отзад. Деца на всякаква възраст подтичваха след майките си и се притискаха към краката им. Около някои жени имаше най-малко по шест деца, които дърпаха полите им и ги спъваха. Когато това станеше, ги биеха — и децата, и всички — с камшици от хипопотамова кожа, която се впива в човешката плът повече от всяка друга на света.

Габриела чуваше детските писъци от поста си на билото на хълма. Самообладанието започваше да я напуска пред този

непрестанен терор на човешката стока. След всяка акция тя бе питала Родриго — сега можем ли да идем да освободим Кълън? Но той все не беше готов. Нямал достатъчно хора, отвръщаше ѝ той, въпреки че прашаше стотици обратно в Момбаса, за да ги тренира Уолис. Всеки път тя му задаваше един и същи въпрос:

— Кога ще са достатъчно?

И всеки път получаваше един и същи отговор:

— Когато са.

Процесията вече се приближаваше. Родриго даде заповед и туземците започнаха да пристягат прангите на собствените си шии. След това ги поведе надолу по хълма. Габриела ги последва, облечена в арабска роба, за да скрие пола си. Пред конвоя спряха. Габриела разгледа лицата на робите, докато Родриго разговаряше с арабите. Тъмните им очи бяха празни, тя откриваше липсата на надежда в мрачните им дълбини, почувства див импулс да отиде при тях, да прошепне тайната, да сложи край на страданията им. Още една минута мъка беше твърде дълга след всичко, през което бяха преминали. Улови погледа на един по-смел мъж, който вдигна очи от земята и се усмихна. Тя се надяваше да сподели част от симпатията ѝ. Но очите му се обърнаха от нея към Родриго. Тя видя как се разширяват, видя неверието в тях. След това чу името, което се отрони от устните му. *Mkombozi*.

И други роби вдигнаха погледи и зашепнаха същото. *Mkombozi! Mkombozi!* На Габриела се искаше да изтича до тях да ги помоли да замълчат. Ако ги издадяха, за тях това означаваше катастрофа. Тя видя как преводачът слага заповеднически показалец на устните си и им внушава да мълчат зад гърбовете на арабите. Робът, който пръв забеляза Родриго, падна на колене и склочи ръце като за молитва, молещ за помощ. Изведнъж още двама направиха същото. Ужасена, Габриела се опита да ги прикрие с дрехата си. Твърде късно. Водачът се обърна и видя станалото. После тя чу името *Mkombozi* да излиза от устата му, когато той се обърна към Родриго. Тя можеше да прочете от изражението на арабина акво казваше той.

— *Mkombozi*. Чувал съм да се говори за теб. Знам кой си и какво си.

Всичко стана толкова бързо, че ѝ се стори, че е сънувала. Изведнъж в ръцете на хората на Родриго се появиха пушки, изстрели

прорязаха тишината на саваната и арабите паднаха на земята в развяващите се бели роби. Кръвта им потече по тревата и те поеха последната си глътка чист африкански въздух.

Габриела се скова от бързината, с която всичко се разви, от внезапната жестокост. Родриго не ги беше предупредил. Беше ги убил хладнокръвно. Трябваше да го направи, осъзна тя, но въпреки това то будеше безпокойството й.

Навсякъде около нея мъжете на Родриго сваляха оковите си и освобождаваха робите. Родриго им говореше на суахили, обяснявайки мисията си. Както толкова пъти преди това, помоли тези, които искат да се присъединят към него, да направят отделна група. След това тръгна сред тях, сочейки най-добре сложените, за да се включат в редиците на хората му.

Габриела седна на земята, колкото се може по-далече от трупите, чувствайки нужда да даде почивка на треперещите си крака. Беше се заклела да бъде предана на делото на Родриго, но се чувстваше смутена от бруталните начини за заплащане в Африка. Как можеше пейзажът да е толкова красив, толкова уютен и нежен, а реалността в него — тъй жестока. Животно убиваше друго. Прекрасно цвете съдържаше смъртоносна отрова. Хора заробваха хора и се застрелваха един друг.

Тя хвърли поглед към Родриго. Той тъкмо привършваше. Този път имаха впечатляващ брой доброволци. Тя стана, за да зададе същия въпрос, който задаваше всеки път. Знаейки какъв отговор ще получи.

— Кога можем да отплаваме? — попита тя отново. — Кога ще имаме достатъчно хора?

Родриго я погледна в очите и видя в тях умората. Видя и болезненото нетърпение и предположението, че то няма да намери удовлетворение. Хвърли поглед към своя отряд, после към очите на любимата си.

— Сега вече имаме достатъчно — каза той.

38.

Зората беше близо. Родриго беше прекарал трите си кораба до пристанището на Занзибар под прикритието на нощта. Мъжете си бяха свършили работата в пълна тишина, единствено на бледата звездна светлина — бяха приготвили оръдията, пушките и шпагите за предстоящото нападение. Въздухът на борда на съдовете беше като наелектризиран. Мъжете крачеха нервно насам-натам и проверяваха отново и отново оръжията, за които знаеха, че са наред. Габриела чувстваше пулсиращото в жилите им напрежение. Само след малко Кълън щеше отново да е на безопасно място при нея. Родриго беше довел със себе си достатъчно хора да сравнят града със земята, ако се наложеше. Всъщност, той беше надскочил пиратските си навици. Мисията им приличаше повече на военна атака. Габриела не се и съмняваше, че днес ще върне брат си обратно.

Беше се облякла като всички останали, в бричове и риза, която ѝ позволяваше да се движи свободно. Беше си намерила ботуши по мярка, така че можеше да ходи без притеснения. Бе отказала на предложението на Родриго да остане на борда на *El Paraiso Segundo*, новият му капитански кораб, взет от един арабски търговец на роби край Ламу и пригоден за бой. Искаше да бъде в епицентъра на действието. Искаше да види лицето на брат си, когато го освобождават.

Атаката беше планирана внимателно. Родриго бе пратил разузнавачи, които да разучат броя на корабите в султанската флота и дали в палата кипи военна подготовка. Новината беше, че нещата са относително спокойни, сякаш бдителността им бе намаляла след онзи месец, когато Хейстингс беше пристигнал с предупреждение за възможно нападение. Губернаторът на Сейшелите все още беше там, гост на партньора си, султана.

Докато небето бавно просветляваше, офанзивата започна Родриго вдигна ръка за сигнал и оръдейна канонада взриви утринното спокойствие. Въздухът натежа от барутен мирис. Скоро димът се съгъсти дотам, че стана трудно да се вижда. За няколко минути

оръдията на Родриго бяха унищожили двата главни кораба на султанската флота. Те потънаха всред грохота от разбитите талпи и останките им запречиха пътя на останалите съдове — точно както беше планирал Родриго. Без да губят време, тези които бяха определени за сухопътна атака, скочиха в лодките и загребаха напред в безшумен синхрон, докато оръдията на султанския палат се прицелваха. Гражданите заизвираха полуоблечени от вратите на домовете си, за да видят какво става. Султанската стража беше вече на крак и се насочваше към натрапниците с извадени ятагани и повеждаше бой с пиратите веднага щом те стъпеха на брега. Когато Габриела скочи на сушата с Родриго, навсякъде се чуваше звън на саби. На равни интервали продължаваха да ехтят топовни гърмежи. Врагът очевидно беше изненадан и неподготвен. И все пак занзибарците се биеха отчаяно, струпвайки се около портите на двореца, решени да пазят султана си до последна капка кръв. Тези хора цял живот бяха обучавани да дадат живота си за благополучието на господаря си. Никакво колебание не можеше да ги накара да отворят вратите.

— Трябва да има друг път навътре — извика Родриго към нея, когато видя, че хората му не могат да се доберат до входовете. Махна ѝ с ръка да го последва и двамата заобиколиха крепостните стени. По пътя ги пресрещна група закъснели стражи. Родриго ги нападна веднага, поваляйки по трима наведнъж със сабята си. Габриела позна в единия войникът, който я беше сграбчил онази нощ в замъка, осуetyвайки опита ѝ да избяга, и я беше пратил в тъмницата. Вбесена, тя се нахвърли към него и се би с цялата си сила и ловкост, докато той не опря гръб в стената. Там, с един единствен дивашки удар, тя го разпра с острието си. Когато измъкна окървавеното оръжие, той я погледна смаяно, пристъпи напред и падна мъртъв на поста си.

Тя го погледа няколко секунди и миризмата на барута ѝ се струваше по-ужасна отвсякога, докато наблюдаваше как кръвта му се стича по камъните. Стомахът ѝ се сви при вида на това, което беше извършила. Но когато се сети за похотливия израз на жертвата си, докато я беше влачил през замъка, това облекчи чувството ѝ за вина.

Бавно осъзна, че Родриго се бие с шестима наведнъж. Той се отбраняваше бясно, докато те се опитваха да го притиснат към стената. Габриела дойде на себе си, бутна най-близкия страж с шпагата си и,

привлякла вниманието му, го увлече в двубой. Сега двамата с Родриго се биеха рамо до рамо и звънът на стоманата ехтеше като чинелите в кулминацията на някаква симфония. Стражите нападаха мъртви един по един и той я повлече за ръката, помагайки ѝ да избяга.

Спряха от тази страна на палата, която гледаше към морето. Там Родриго се закова като вкаменен, гледайки втренчено нещо зад гърба ѝ. Докато Габриела се взираше с любопитство в него, очите му изстудяха от внезапен прилив на омраза. Тя се обърна и видя балкон, надвесен над морето. Зад каменната балюстрада стояха султанът и брат ѝ Кълън, които гледаха надолу към тях. Султанът нареждаше нещо на хората си. Кълън стоеше спокойно до него. Тогава, сякаш от нищото, се появи Хейстингс. Той опря шпагата си в гърлото на Кълън.

— А, Родерик Смит, стари мой приятелю! — извика той надолу. — Да не си дошъл да ни изкажеш почитанията си?

— Сметнах, че е време да подновим запознанството си — отвърна Родриго.

— Колко мило. Виждам, че си дошъл с приятна компания. Добре дошла в Ксанаду, Габи. Само че аз като че ли чух, че си била тук и преди. Позабавлявала си се на нашия пазар. Нещо като оглед в натура, а?

Без да обръща внимание на заяжданията му, тя се замисли как да спаси Кълън от опасността.

— Хайде де, Габи — извика Хейстингс. — Да не си си глътнала езика? Ако е така, то е, доколкото си спомням, за пръв път в живота ти. В крайна сметка, не ти викаме Габи^[1] току-така.

Зад нея Родриго се беше придвижил под балкона и сваляше ботушите си.

— Карай го да продължава да ти говори — прошепна той така, че да не го чуе никой друг.

Тя изпълни молбата му. Вдигна очи и забеляза в светлината на разпукващата се зора мазната черна коса на своя полубрат и тънките му, стиснати устни. Приличаше на ястреб, набелязал жертвата си. Как го мразеше!

— Ти винаги си бил чаровникът на семейството, Хейстингс — подвижна тя с плътния си глас. — Доколкото си спомням, върхът на шпагата беше единственият начин да държиш хората близо до себе си.

Докато тя говореше, Родриго се примъкна до стената под балкона. Дворецът беше направен от груб камък. Той го опита с ръце, търсейки процеци, след това, захапвайки смъртоносното острие на сабята си между зъбите си, се закатери внимателно. Габриела го погледна, но веднага обърна погледа си обратно към Хейстингс, уплашена да не го издаде. И все пак сърцето биеше бясно в гърдите ѝ. Толкова беше дръзко да се изкачиш по стената и да се изправиш сам срещу тях. И то без да знаеш колко от личната стража на султана е още вътре.

— Дойдохме за Кълън — каза тя на Хейстингс.

— Жалко, че сте се разкарвали за нищо. Страхувам се, Габи, че, както обикновено, си губите времето.

— Пусни го, Хейстингс. Той ти е наполовина брат, за Бога.

— Това пале ли? — презрително изсъска той. — Не, то категорично не ми е брат.

Вбесена, тя изкрещя:

— Ти си болен, Хейстингс. Не можеш никого да обичаш. Никога не би могъл.

Почти веднага осъзна, че е направила грешка. Думите ѝ го бяха ужилили зле — тя виждаше това в болезнения блясък в очите му и изрази, издаващ, че се чувства предаден при думата „болен“ — сякаш тя беше нарушила някакво неизказано споразумение. Когато обичайната му маска се върна на лицето му, устата му се сви по най-злобния начин, на който бе способен. Когато най-накрая проговори, произнасяше всяка дума вдървено и високомерно.

— Обичах някого преди време, Габи. И, доколкото си спомням, не ми трябваше шпага.

Всичко застина. Габриела замръзна, сякаш леден вятър беше преминал през площада. Погледът ѝ отскочи към Родриго. На половината път той беше спрял при думите на Хейстингс и я гледаше с горящи от любопитство очи. Той видя как кръвта се отдръпна от лицето ѝ, сякаш нейният несъщ брат току-що беше преминал някаква тайна граница. Засрамена, Габриела сведе очи. Изведнъж ѝ се стори непоносимо да гледа любимия си в лицето.

— О, Боже — извика подигравателно Хейстингс. — А пък аз бях обещал да не казвам!

Разгневена от нахалството му, тя изкрещя в отговор:

— Хейстингс, хиена такава! Дано се пържиш в ада!

Родриго беше продължил да се катери. Беше вече близо до балкона.

— Ние ще си вземем Кълън обратно — добави тя, събирайки сили да продължи да разсейва злодея, за да помогне на Родриго. — И нищо не можеш да направиш да ни спреш.

— Не мисля, че Кълън ще си тръгне оттук — обеща й Хейстингс.

Ръката на Родриго беше на пода на терасата. С мощно изхвърляне той се намери горе, сграбчи перилото и го прескочи. Със същото движение ритна Кълън далеч от Хейстингс и шпагата му. Изпълнението беше великолепно и свари злодея неподготвен.

— О, чудесно представление, Родерик! — извика той, когато видя оръжието на пирата. — Безкрайно се възхищавам на способността ти да изкарваш акъла на хората. Знаеш ли, Габи, много обичах да измъчвам този свиреп пират като момче. Помниш ли, Родерик? А?

Хейстингс се наведе и се изплю в лицето на Родриго.

Шпагата профуча твърде бързо, за да успее тя да я види и се заби в стената на сантиметри от главата на Хейстингс. Последва атака, която би изтощила някой по-слаб фехтовач до смърт. Но и Хейстингс беше добър. Той парираше ударите на Родриго и ловко го постави в отбранителна позиция, докато Кълън се свиваше в един ъгъл, а султанът побягна към покоите си, крещейки за стражата.

— Това е вече друго нещо — надвика Хейстингс звънтенето на шпагите. — Да се биеш като мъж. Обречени бяхме на това от момента, в който се срещнахме.

Биеха се свирепо, всеки залагаше на слабите страни на другия. Хейстингс беше накарал Родриго да опре гръб в перилото, но той се приведе и го изрита в лицето, така че Хейстингс залитна назад и се залепи за стената. Родриго го последва и нанесе жесток удар. Габриела гледаше със сърце, заседнало в гърлото й. Знаеше класата на любимия си като фехтовач, защото я беше побеждавал. Но от това, което виждаше, Хейстингс не му отстъпваше и на йота.

Двамата се биха безмълвно известно време, съсредоточени в сражението, а в това време оръдията продължаваха да гърмят и хората се биеха по цялото пристанище. И изведнъж, така внезапно, както беше и започнала, канонадата спря. Над утрото се спусна мъртвешка

тишина. За миг и Родриго и Хейстингс спряха, хвърляйки поглед към морето. Родриго изглеждаше стреснат, но на лицето на Хейстингс се появи гримаса на задоволство.

— Ах, пристигат подкрепления — каза той.

Габриела погледна към пристанището и видя нещо ужасно. Малка група кораби от Кралската флота се беше появила на хоризонта и се насочваше към брега. Тя преброи седем съда и стреснато обърна очи към Родриго. Това беше патрулът на адмирал Фултън. Точно този ден съдбата го беше отвела към Занзибар.

Родриго се прехвърли веднага през балкона.

— Трябва да се качим на кораба преди да ни преградят пътя.

Погледна към Кълън и каза:

— Скачай!

Кълън замръзна.

Задъхана, Габриела извика:

— Скачай, Кълън!

— Височко е, Габи — изсмя се Хейстингс. — Бас държа, че ще си счупи крака.

— Не го слушай, Кълън. *Скачай!*

— Скочи като мен, момче — заповяда Родриго. — Хайде, или тръгваме без теб.

Кълън продължаваше да стои като закован.

Габриела отново хвърли поглед към пристанището. Корабите се приближаваха. Само след минути щеше да е твърде късно да скочат в лодките и да стигнат до собствените си съдове.

— Какво ти става? — изкрещя на брат си. — Просто скочи!

— Габи, не мога — простена Кълън.

— Можеш. Ще те хванем. Няма да паднеш.

Когато Кълън само покри очи с длани, Хейстингс се изсмя злобно, триумфирайки от властта си да причинява болка.

— Той никога не е бил това, което поетът е нарекъл „сътворен от камък твърд“, нали?

Кълън ѝ обърна гръб.

— Копеле такова! — изкрещя тя.

— Не, Габи, грешиш. Ти и брат ти сте копелетата, не помниш ли?

Родриго погледна с тревога приближаващите кораби.

— Сега или никога, момчето ми!

— Кълън, моля те! Родриго ще ти помогне. Просто затвори очи и скочи.

Лицето му беше мокро от сълзи.

— Не мога, Габи. Искам, но не мога и да помръдна.

Тя не можеше да повярва, че това се случва. Стоеше вцепенена и го гледаше. Родриго сграбчи ръката ѝ, когато Хейстингс отметна глава и се разсмя. Тя чуваше далечния грохот на оръдията на кралските кораби, които поздравяваха съюзниците си.

— Трябва да вървим — каза Родриго накрая.

— Не мога да го оставя.

Хейстингс изграчи:

— Чухте момчето. Не бива да забравяте кръвта на Аштънови.

— Той няма да го направи — изръмжа Родриго. — А няма време да се катерим отново и да го носим дотук.

— Не. — Тя погледна към Кълън, докато Родриго я влачеше към брега. Виждаше безпомощността в очите на брат си. Той нямаше да дойде.

— Кълън, моля те... моля те...

Тя престана да осъзнава какво става около нея. Родриго я дърпаше, но тя се бореше с него и гледаше умоляващо към брат си, крещейки името му.

Някак си стигнаха до лодката. Някак си мъжете ги откараха до корабите. Някак си платната се развиха и те успяха да отплават навреме. Навреме да се скрият от мъстта на Кралската флота. Навреме да видят как Кълън се обръща и се прибира в покоите на султана, защото беше твърде страхлив да пристъпи към свободата.

Когато бяха на безопасно разстояние, Родриго отиде при нея и я прегърна. Габиела обаче се изтръгна от някога успокояващите обятия. Сграбчи първото, което ѝ попадна под ръка и го запрати през борда. Незапаленият фенер се разби в талпите, пръскайки стъкло във всички посоки.

— Как можа да го направи! — изкрещя тя. — Как можа да стои там и да откаже помощта ни? Той е страхливец. Винаги е бил. Той заслужава да остане там!

Изведнъж тя осъзна, че всички я гледат. Всеки беше спрял да върши работата си и я зяпаше така, сякаш бе полудяла. Гневът и разочарованието ѝ бяха обаче толкова големи, че не ѝ пукаше. Ако

наоколо имаше наредени един до друг хиляда фенери, тя би ги запратила по същия начин, един по един.

След малко Родриго опита пак. Даде ѝ време да си поеме дъх. След това внимателно се приближи до нея. Тя не го погледна. Горящият ѝ поглед беше устремен към Занзибар, където двама братя я бяха предали в един и същи ден. Всеки по своя си начин.

За известно време всичко, на което беше способна, беше да се взира в морето. Чувстваше морския бриз, топъл и пречистващ, върху мокрите си от сълзи бузи, и осъзна, че плаче. Най-накрая погледна към Родриго.

— Свърши се — каза тя, чувствайки се победена и съсипана до крайност.

— Не, Габе — отговори той. — Едва сега започва.

[1] На английски to gab означава „бърборя, дърдоря, дрънкам“. Оттам и Gabby — дрънкало, бърборко. — Б.пр. ↑

39.

Габриела изпадна в мрачна депресия. Тя продължи през цялото им пътуване през Индийския океан. През цялото време Родриго планираше ново укрепление — разтревожен, че пътят му до Амирантите е отрязан от патрулната флота. Всичко минаваше като в мъгла. Габриела беше отпаднала, неспособна да реагира на каквото и да било около себе си. Сякаш някой беше издърпал килима на живота ѝ изпод краката ѝ и тя беше загубила желанието да стане.

Бяха на Алфонс, остров точно преди Амирантите, лобно място на десетки кораби, срещнали съдбата си на подмолните коралови рифове. Скелети на бригантини все още лежах изоставени на пясъка, подобни на призраци от някой друг живот. Пострадали моряци бяха дали на острова прякора Рифът на мъртвеца. Като такъв той представляваше идеално скривалище. От години никой не бе проявявал глупостта да се опитва да плава през плитчините му. Никой, освен Родриго, който познаваше мястото добре.

Първата им работа беше да скалпят колиби за подслон. Дълги бараки, открити отстрани, бяха издигнати, за да се настанят хората, които щяха да спят във вдлъбнатини в пясъка. За Габриела и Родриго бе построена отделна колиба със стени. Но чувствайки, че тя има нужда да бъде сама, той се държеше на разстояние и често работеше през нощта.

През тези седмици Родриго строго бе подготвял хората си за нова цел: цялостна атака на Махе. Беше убеден, че единственият начин да сложи край на всичките си усилия, да изкорени робството от Сейшелите веднъж завинаги е удар в загнилото му сърце. Дотогава той щеше са съгради своя армада. Нови и нови кораби и мъже се вливаха в личната му флота всеки ден. Повечето от тях бяха или освободени роби, или идеалисти, но и една голяма част бяха опитни морски вълци, които бяха чули за дейността му и просто искаха да се включат в едно хубаво сражение. Когато тези хора навлизаха в редиците му, бяха изпращани да наберат и обучат още мъже и да управляват нови кораби.

Вече съществуваше една впечатляваща флота и тя се помещаваше в естественото пристанище на Алфонс. За Габриела беше ободряващо да вижда дългата редица мачти и люшкащи се на прилива съдове. Приличаше на подготовката за Трафалгарската битка.

Но един ден Родриго се откъсна от чудовищните приготовления и потърси Габриела, която не беше на плажа. Прекарваше дълги часове сама на южния край на острова, далеч от цялата тази френетична дейност. Успокояваше я просто да седи на пясъка и да гледа как гигантските земни костенурки снасят яйцата си. Нежните левиатани бяха почти изчезнали от Махе, но се срещаха навсякъде по този остров, някои от тях широки повече от метър. Те въобще не се страхуваха от нея. Понякога някоя се обръщаше и плюеше към нея, но това беше по-скоро за показност, отколкото от друго. Габриела се взираше в една от тях, когато Родриго се приближи.

Седна безмълвно до нея и нарисова с пръст малък фрегат в пясъка.

— Мисля, че е време да поговорим за Кълън.

— Родриго, моля те...

— Беше високо. Не му беше по силите.

— Веднъж ми каза, че като се грижиш твърде много за някого, сякаш му прерязваш корените. Това ли направих аз с Кълън?

— Може би.

— То той толкова се нуждаеше от закрила. Мъжете на рода Аштън...

— Плюя на мъжете от рода Аштън. Ти очакваше нещо и Кълън го усети.

— Какво искаш да кажеш?

— Той израсна със съзнанието, че мъжете на Аштънови са слаби. Никой не трябва да бъде роб на традициите.

Тя вдигна вежда.

— Така ли? Я се виж.

— Има голяма разлика. Аз поемам жизнената си роля с желание.

Тя помисли за миг и каза:

— И какво да правя сега? Да се откажа от него ли?

— Най-доброто, което можеш да направиш за него — единственото — е да го оставиш на мира. И да видиш какво ще се случи.

Тя видя неизбежността на всичко и реши.

— Тогава го оставям на мира.

— Гордея се с теб.

Габриела не отговори. Той също не продума известно време. Когато заговори, гласът му беше нежен и силно пропит от португалския му акцент, знак, че е развълнуван.

— Мисля, че си готова да ми кажеш тайната си.

Гърлото ѝ се сви.

— Тайна ли?

— Тази, за която спомена преди. Тази, която Хейстингс обеща да не издава.

Тя подскочи, сякаш я бе ударил.

— Той беше обещал, нали?

Габриела отпусна глава на коленете си. Родриго толкова е старал да я разбере, но никой не би разбрал онова, което знаеше, че трябва да му каже. Той опита пак.

— Не ми ли каза колко ужасно е от моя страна да не ти се доверявам? Нощта, преди да отплавам от Англия... ако ти се бях доверил, нещата щяха да протекат иначе. Можех да спестя и на двама ни много болка.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Тя я избърса механично.

— Не мога да ти го кажа.

— Моля те, Габе. Не прави същата грешка като мен. Довери ми се поне дотолкова, че да разбереш, че нищо, което ми кажеш, не може да накърни любовта ми към теб. Нищо не може да ме накара да те напусна отново.

— Ти си нямаш представа. Каквото и да си помислиш, въображението ти не може да роди нещо толкова лошо като нова, което стана. Никой не би могъл да си представи...

Когато тя заекна, той изчака, преди да я попита меко:

— Изнасили ли те?

Тя се дръпна от него, неспособна да понесе търпеливото съчувствие нито миг повече.

— Не — каза тя. — Де да беше. Поне тогава...

— Поне тогава?

Тя се нахвърли върху него, вбесена, че упорства да разкрие нова, което се бе надявала никой да не разбере. Тази тайна, тази срамна

тайна, която Хейстингс — проклет да е! — се беше клел да не разкрива.

— Добре, искаш ли да го чуеш? Добре, чуй го в цялата му грозота. Ако ме беше изнасилил, поне щях да мога да живея това. Можех да го мразя за бруталността му. Но не беше така...

— А как?

Тя върна мислите си към онази съдбовна нощ, когато, вбесена от студения начин, по който я бе отблъснал Родриго, мадата Габриела бе избягала от лодката през градината с ябълковите дръвчета, за да се скрие в обора на имението Уесбъри. Там, строполявайки се в купа сено, тя беше изплакала сърцето си, докато конете пръхтяха тихо и съчувствено. Още усещаше плътната миризма на тор и мекото сено под бузата. Беше на седемнайсет и току-що бе изгубила, не за пръв път, всичко, което беше обичала в този живот.

— Трябва да бях заспала — каза тя на Родриго, взряна във вътрешната картина. — Нещо ме събуди. Помня, че се чувствах като упоена. Болката след краткия ми сън беше кратка и потискаща, когато си спомних раздялата ни. Сърцето ми се късаше и аз си мислех, че няма да го понеса. Тогава чух леко дишане. Някой беше там, с мен, в тъмнината. Осъзнах какво ме беше събудило. Сигурно отварянето и затварянето на вратата на обора. Беше тъмно като в рог. Не можах да видя кои е. Но той дойде при мен, сякаш имаше очите на котка, без да се колебае, и ме взе в обятията си, сякаш беше в правото си да го стори. И си спомням, че миришеше на море. И...

Тя се задушаваше от сълзите, които се стичаха горещи по лицето ѝ.

— Мислех, че си ти. Помислих, че не си могъл да понесеш болката от раздялата, както и аз. Че на пътя към Лондон си се обърнал и си решил да промениш плановите си. И да изживееш една последна любовна нощ, преди да отплаваш. Едип красив спомен, който да крепи и двама ни.

Известно време тя не можа да проговори. Сълзите я задавяха и тя мислеше, че не ще може да продължи. Но той не каза нищо. Тя чуваше само вълните, които се разбиваха в брега и неземното мълчание, долитащо от мъжа, когото обичаше.

— Тази нощ аз го обичах с цялата страст и любов, които исках да ти дам. И, чувствайки се преродена, силна, чувствайки, че въпреки

всичко ще мога да понеса заминаването ти, аз заспах в прегръдките му. *В прегръдките, които мислех, че са твои!*

Чувствайки нужда да се съсредоточи, Габриела се загледа в огромната костенурка, която се влачеше по пясъка с неравни стъпки. Родриго продължаваше да мълчи. Почти ѝ се искаше да беше проговорил. Искаше да усети гнева му. Нещо, което да спре тази ужасна история, преди да е станало твърде късно.

Но, разбира се, вече беше твърде късно.

Поемайки дъх за смелост, тя продължи. Имаше ли вече някакво значение?

— Следващото, което помня е, че ме събуди сноп слънчеви лъчи. Помня как отворих очи и си помислих колко е красиво. Колко е чудесно да се събудя в прегръдките ти. Никога не ми се беше случвало, а и кой знае кога щеше да се случи отново. Обърнах с към теб с чувство на горчиво-сладка радост, за те събудя с целувка. И осъзнах с...

Гласът ѝ се пречупи. Грижовно отглежданият глас на актриса, който бе трениран като инструмент никога да не я подвежда.

— Беше толкова ужасно. Как да ти кажа? Можеш ли изобщо да си представиш ужаса на всичко? Да мисля, че съм прекарала нощта с теб, и да откроя...

Тя потърка челото си, което пулсираше бясно.

— Бях в истерия. Мисля, че започнах да пищя. Той се опита да ме накара да замълча, преди да съм събудила цялата къща. Каза ми... — тя преглътна и зарови лице в ръцете си. — Каза ми, че ме обича. Каза, както и преди, че никога не е възприемал Дъглас като мой баща. Продължаваше да настоява, че не сме свързани. Че иска да се ожени за мен. И през цялото време аз продължавах да пищя и да пищя. Той държеше ръка на устата ми. И изведнъж осъзнах, че въпреки, че чувах писъците си в главата си, нищо не излизаше навън. Нито звук. Само тази ужасна нужда да изпищя болката си, а не можех. Той дори не бе ми позволил.

Габриела се обърна и го погледна за пръв път, откакто започна да разказва историята си.

— Представяш ли си изобщо яростта ми? Не само срещу Хейстингс. Също срещу теб, заради това, което ми се случи. Че не ми довери плановете си. Че не ме отведе от онова ужасно място. Този ден

се заклех, че никога вече няма да се доверя някому. Никога не го направих. Вдигнах Кълън от леглото го отведох в Лондон още същия ден.

Няколко секунди цареше пълна тишина, в която тя се опита да осъзнае какво е направила. Че, в миг на агония, се е освободила от този ужасяващ товар. Пред последния човек, на когото би се доверила.

— Така че, виждаш ли, когато ти каза, че не съм имала други любовници, сгреши. Аз го приех доброволно. Това е, което прави още по-лошо.

Изтощена, тя падна на пясъка, чувствайки се изстискана от всякакви думи, мисли и чувства. Лишена от всичко. Всичко беше свършило. Просто беше отхвърлила последното, което обичаше в целия свят.

Родриго беше тъй тих, че тя се отказа да чака думите му. Той ще го преосмисли и, със студеното достойнство, което беше показал в Англия, просто ще си иде. Ще намери човек я откара в Махе. Обратно при Хейстингс. За да заглуши болката, тя се взря в морето, в безкрайния кръговрат на вълните, в настъпването и оттеглянето на водата, в шепота на зефира Животът продължава, сякаш обещаваха те. Но как? След всичко това, как?

Изведнъж, тя усети как той седна до нея.

— Как можа — попита той с глас, натежал от чувства, — да си помислиш, че това може да има някакво значение?

Смаяният ѝ поглед потърси лицето му. Лицето на мъж, който я обичаше, въпреки всичко. Сърцето ѝ заби буйно, после бавно започна да се успокоява.

— Ти не си отвратен...

— Отвратен! Естествено, че съм отвратен. Отвратен, че той се е възползвал от теб. Отвратен от това, което съм ти сторил. Но, Габе, ти нищо лошо не си направила. Ти си дала любов на друг мъж, мислейки, че съм аз. Мен трябва да укоряваш.

— Но той не е просто друг мъж. Той е мой...

Той сложи длан на устата ѝ, за да я прекъсне, точно както беше правил Хейстингс вече толкова години.

— Може би. Няма значение. Нищо лошо не си направила.

Сълзите ѝ отново бликнаха, сълзи на благодарност и облекчение.

— Не се ли сърдиш? Не ме ли мразиш?

— Да те мразя? — Той я притегли и я притисна в топлата си, силна прегръдка. Ръцете му сякаш й казваха, че нищо вече няма да й причини зло.

— Ако някой заслужава омразата ми, това е Хейстингс. Не ти.

Тя се сгуши в гърдите му.

— О, Родриго, толкова ме беше страх. Все се питах какво ще си помислиш за мен. Мислех, че няма да понеса, ако ме разлюбиш.

Той я отблъсна леко, за да погледне в натежалите й от сълзи очи.

— Чуй ме, *caricia*. Хейстингс е горчилката в живота ни. А аз все го подценявам. Винаги съм подценявал способността му да твори зло. Но дотук. Заедно ние ще го победим. Ти и аз. Ще триумфираме над поквареността му. Това аз ти гарантирам с живота си.

— Не искам отмъщение, Родриго. Искam само теб.

Те се прегръщаха известно време, спокойно наслаждавайки се на покоя, на чувството за споделеност, които се вливаха в душите им.

Тя взе ръцете му в своите и ги целуна.

— Искam да зарежа всичко това. Искam да се върна във Vallee de Mai. Да живеем като Адам и Ева в Едемската градина.

— Знаеш, че не можем да направим това сега.

— Родриго, толкова ме е страх, че сме загубили всичко, което открихме там. Че никога няма да си го върнем, освен ако пак не отидем в нашата вълшебна долина.

Той я погледа безмълвно известно време. След това каза неочаквано:

— Гладна ли си?

За момент тя не разбра.

— Гладна ли? А, не.

— Тогава жадна. Страшно е горещо. Може би малко хладно вино.

— Аз не...

— Ела, искам да ти покажа нещо.

Той взе ръката й и я задърпа към една пътека, която водеше към вътрешността на острова. Когато спряха да вървят, тя беше вече толкова жадна, че прие с благодарност предложеното вино.

— Тук сме — каза той.

Стояха пред една пещера. Той я посочи, за да й покаже пътя. Пред себе си тя не виждаше нищо, освен тъмнина.

— Къде сме? — попита тя, объркана. — Тук няма нищо.
— О, грешиш. Това е портата към Рая.

40.

— Не прилича много на рай — каза Габриела, когато влязоха в пещерата.

— Ще заприлича — обеща ѝ той, — преди да премине следобедът.

Удари кремък в скалата и го приближи до един фенер. Той явно не беше пален известно време, затова се противи и прасця, преди да засвети с топла, уютна, приветствена светлина. Габриела въздъхна очарована.

Пред нея се простираше уютна скална зала, пълна със стари бутилки вино. Имаше каси вино, сандъци вино, високи рафтове с вино, заобикалящи ги от всички страни. В средата на тази неочаквана изба, под извития скален таван, имаше купчина разнищени възглавници, покрити с дебел слой плат.

Когато тя се приближи към една от стените, за да прочете етикетите, Родриго взе възглавниците, изнесе ги и свирепо ги затупа. Когато се върна, те бяха чисти. Материята беше излиняла от времето, но все още се забелязваше някогашният ѝ ярък цвят.

Габриела вадеше бутилка след бутилка, държейки етикетите на светлината.

— Знаеш ли какво имаш тук?

— Най-добрата колекция от вина в света, бих казал.

— Тези са направо древни. Ето една бутилка мадейра от 1703. И бренди от 1692. Родриго, какво е това място?

Когато го погледна, той се усмихваше на ентусиазма ѝ.

— *Meu avo* складираше плячкосаните вина тук. Той и неговите другари пирати идваха в пещерата и си пийваха славно, легнали на тези възглавници, наддумвайки се с морски истории. Тази колекция някога беше прочута из нашите води. — Той обхвана с жест пещерата. — Наслаждавай се на скритото съкровище на *теu avo*.

Габриела видя във въображението си пиратите, кърпите на главите им, обиците на ушите им, ярките коприни на дрехите им,

когато облегнати на възглавниците, изпиваха плячката си.

— Виждам ги. Разказват си дълги истории и безпътства с красиви жени, без съмнение.

— Не. Аз пръв водя жена тук с намерението да... безпътствам с нея.

Тръпка премина по тялото ѝ.

— Избери си — предложи ѝ той с грациозен жест.

В пещерата беше хладно, така че вината бяха естествено изстудени. Тя се повъртя известно време около старинните бутилки, чувствайки погледа му на гърба си. Той сякаш пламтеше и я изгаряше през дрехите. Габриела почувства как се овлажнява между бедрата — почувства се гореща и мокра като тежък тропически следобед.

Тя извади една бутилка порто. Родриго я отвори и ѝ я подаде. После сам избра 140-годишната мадейра и издърпа тапата със зъби.

— Твоите пиратски предци носели ли са си чаши?

Той я погледна развеселен.

— Не, те са правели нещо строго забранено. Нещо, от което почтеният ти баща би се ужасил. Пиели са от шишето, *caricia*.

Габриела вдигна бутилката към устните си и отпи внимателно. Когато вдигна очи, той я гледаше и се смееше.

— Това не е змия. Няма да те ухапе.

Тя се почувства смешна.

— Винаги съм се притеснявала да правя това — обясни му тя. — Не заради баща ми. Когато ме отблъсна, вече не ми пукаше какво мисли. Но помня майка си в онези последни ужасни дни, преди да застреля дукесата. Тя пиеше доста в опитите си да удави мъката. Прибираше се вкъщи толкова пияна, че надигаше бутилката с ликьор направо, без да си прави труда да търси чаши. Това винаги ми се е струвало символ на падение.

— Именно — каза той. — Пий.

Взе бутилката и я наклони така, че тя трябваше да отпие.

— Не съм сложил кама на гърлото ти, нали? *Com alegra. Com entusiasmo*.

— С радост — повтори тя. — С възторг.

— Да. Ти пиеш стогодишно порто. Без да споменавам, че *meu avo* е рискувал живота си, за да можеш ти да му се насладиш днес. Пий и се наслаждавай. Вкуси го, Габе.

— Как се казва „вкусвам“?

— *Sabor*.

— *Sabor* тогава.

Тя вдигна отново бутилката и този път пи така, сякаш течността вътре е божествена амброзия. Сякаш прокарваше самата същност на Родриго през езика и гърлото си. Изпи половината шише с бавни, сладни глътки. Когато го дръпна от устните си, се почувства леко замаяна. Отпусна се в купчината възглавници и се разсмя.

— Така е по-добре.

Вдигна високо бутилката и пак я притисна към устните си с драматична въздишка. Тялото престана да ѝ се подчинява. Виното потече от устата ѝ и оцвети брадичката ѝ в червено. Тя се разкикоти на това, но преди да успее да вдигне ръка да се избърше, Родриго се хвърли върху нея с лъвски скок и облиза виното с език. Това я накара да замре. Устните му се плъзнаха над нейните, тя ги чувстваше, въпреки че те не я докосваха.

— Струва ми се, че това няма да е единственото табу, което ще прекрача днес.

Очите му бяха влажни и ѝ се усмихваха.

— Изпий това твоє вино.

— Надявам се не замисляш да ме напиеш и после да избягаш, като мен? Да ме оставиш тук да копнея за теб и да се върнеш към задълженията си.

— Приличам ли ти на мъж със задни мисли?

Тялото му тежеше върху нейното, топлеше я, беше изключително. Тя се изви и чувства, как той се втвърдява до корема ѝ.

— Имаш вид на лош и загадъчен човек. За какво мислиш?

— Мисля, че напоследък си доста крехка и ранима. Затова няма да искам от теб нищо, което не искаш и ти.

Нежността му беше по-упойваща от виното. Тя усети как дъхът ѝ секва и главата ѝ се замайва. Лицето му затрептя като мираж пред очите ѝ.

— Какво... например... не бих искала?

Той я погледна.

— Ако... например... не си готова, аз няма и насън да поискам дори най-невинната целувка.

Той се отърка в нея и я притисна към възглавниците. Устата му завладя нейната в омайна целувка. Когато се отдръпна, тя трябваше да сграбчи рамото му със свободната си ръка, за да запази някакво чувство за реалност.

— Толкова е мило от твоя страна да не ме... превъзбуждаш в моето крехко състояние.

Той се пресегна към своята бутилка и отпи няколко лениви глътки. Когато я остави настрана, ръката му прелетя като невидима и разкъса полата ѝ от кръста до коленете. Едното коляно се промуши през процепа като лъвица, протягаща се преди съвокуплението. Сърцето ѝ спря, когато той смъкна мекия плат надолу по краката ѝ, а палеца му милваше в това време вътрешната страна на бедрото ѝ.

— О, Родриго!

Той плъзна длан надолу по крака ѝ и хвана глезена. Вдигна очи и срещна погледа ѝ. Продължавайки да я гледа, прокара пръст по хълбока и задната част на бедрото ѝ. Тъй невинно, тъй спонтанно, сякаш просто искаше да пипне кожата ѝ с ръка. И все пак на нея ѝ се стори, че в утробата ѝ е експлодирал динамит, разпилявайки недоизказани желания из дебрите на омаяното ѝ сърце.

— Аз никога, например, няма да сложа устните си тук, защото знам какво би ти причинило това. — Докато говореше, той целуна нежната плът зад коляното ѝ и тялото ѝ се разтърси в хладни тръпки.

— Нито пък бих прокарал език по бедрото ти. — Той го направи, близа бедрото и дотогава, докато тя се почувства съвсем безпомощна, неспособна да вдигне и ръката си. Главата ѝ се люшна назад, косата ѝ се разпиля като дълга вълна чак до пода на пещерата.

— И дори да бих проявил дързостта да те целуна там, никога не бих те докоснал с пръст, защото знам какво би причинило това на мен.

Той погали бедрото ѝ там, където бяха минали устните му, с гърба на пръста си.

— ...защото знам как ще ми се прииска да те докосна тук... — пръстът му се придвижи нагоре, и тук... — още по-нагоре, — ...и даже тук... — Той достигна гнездото от мокри къдри между широко разтворените ѝ за него крака. Отмахна нежно къдриците, за да вижда навътре. После разроши тъмния триъгълник с пръст. Докосването му беше тъй леко, че тя се надигна буйно към него, желаейки още. Но той се дръпна.

— Не бих си и мечтал да те докосна тук.

Погали я отново, бавно. Това беше най-сладкото мъчение в живота ѝ. Тя молеше да бъде докосвана, но всеки път, когато се надигаше към пръста му, той се преместваше.

— Въпреки че ми се иска. *Deus* знае, че ми се иска. Но въпреки че виждам колко си мокра, не смея да те докосна. Особено пък тук.

Той я докосна и соковете ѝ бликнаха, карайки я да крещи. Но той се дръпна тъй бързо, че я остави копнееща за още. Тя се пресегна към ръката му, отчаяно желаеща я обратно там, но той я отдръпна. Беше влудяващо. Това че той не искаше да я пипне, я караше да го иска толкова безумно, че я болеше.

— Никога не бих те облизал тук — каза той. — Ще ми се, но никога не бих го направил.

Тогава той се наведе и я облиза с бавно, силно движение на езика.

Дъхът заседна в гърлото ѝ. Беше тъй възпламенена от докосванията, че чувстваше как всяка нейна частица пулсира от живот. Пръстите ѝ се протегнаха към него. Връхчетата им туптяха от желание да го докоснат. Никога не беше искала нещо или някога повече от него... сега...

Тя се надигна и го целуна, молейки тихо за още. Той се наведе над нея и тялото му я затисна.

— Ще направиш ли каквото поискам?

Тя почувства колебанието си, преди да успее да го скрие.

— Ти все още не ми се доверяваш — каза той.

— Вярвам ти. Искам да ти вярвам. Накарай ме да ти вярвам. Покажи ми каквото ми обеща. Помниш ли? Дипломната ти работа. Това, на което те е научила Шейла — най-голямата любовна тайна на Зимбабве...

Но той само се усмихна.

— Не си готова още.

В очите ѝ проблесна разочарование.

— Тогава ме направи готова!

Той погледна бутилката porto. Вдигна я и я поднесе към устата ѝ.

— Изпий я.

В главата ѝ проблесна подозрението, че той иска да я напие и да я направи по-лесно контролируема, но пожела това. Изпи виното до дъно. Главата ѝ се завъртя.

Той ѝ взе шишето и прокара език по устните ѝ, облизвайки последните капки вино. После се наведе и я облиза долу, сякаш сравнявайки вкуса ѝ с този на виното. После заби с лек стон езика си навътре. Вдигна глава, за да я подразни още малко, но когато я погледна, почувства непреодолима вътрешна нужда. Остави бутилката настрана, сграбчи я през коленете, дръпна я дивашки така, че тя легна хоризонтално по гръб с бясно биещо в гърдите сърце. Той повдигна устните ѝ към своите и заби език между тях. Главата му се движеше като на гладувал прекалено дълго мъж. Чувствата, които събуди в нея, се смесиха с виното и тя се чувства лека и зашеметена. Той свали блузата ѝ така, че силната му ръка можеше да гали и стиска гърдите ѝ.

Тя гореше цялата. Дъхът ѝ излизаше на тласъци, като огнени езици. Той пак се отпусна върху ѝ и допря устни до ухото ѝ.

— Не е лесно да се подготвиш за това — каза той с тих, интимен глас. — Трябва да отхвърлиш всичките си задръжки. Да ми покажеш, че няма да ми се съпротивляваш. Да ми вярваш напълно. Абсолютно.

Сякаш електрическа искра пробяга по тялото ѝ. В този миг чувстваше, че е готова на всичко — абсолютно на всичко. Всичко, което би поискал, всичко, за което би я помолил. Той явно го усети, защото се протегна и взе бутилката с другата си ръка. Притисна я до устата ѝ и каза:

— Намокри я.

Тя му позволи да вкара гърлото на бутилката в устата ѝ. Докато той я движеше, тя я смучеше като ерекция. Беше странно еротично. Той я остави да я посмуче известно време, после я извади, засмука я сам и после я вкара в горещата, пулсираща сърцевина на тялото ѝ. Тя се изви със стон, идващ от някакво първично място в душата ѝ. Докато движеше бутилката напред-назад, той отново сложи език на най-чувствителното и място. Тя чувстваше шишето в себе си, движещо се като мъж, но два пъти по-твърдо. През тялото ѝ преминаваха тръпки на удоволствие и болка и те я подлудяваха.

Той плъзна пръсти на мястото на езика си и седна, приковал поглед в нея. Тя отвори замъглени от виното и желанието очи и видя, че той я гледа. Засрамена, тя ги затвори отново.

— Погледни ме, *caricia* — простена той. — Дай да видя красивите ти очи.

Тя ги отвори. В началото не можа да види неговите. Беше странно, но той забърза тласъците на бутилката и тя забрави всичко освен удоволствието, което той ѝ доставяше. Простена високо и срещна погледа му, видя потвърждението и желанието в животинските му очи.

— Ела при мен — каза ѝ той.

Това беше възхитително любене с пълно доверие помежду им. Можеше да си позволи да му предостави пълна свобода, не в затъмнена стая, а в светлината на примитивната пещера, когато той можеше да наблюдава всяко нейно движение. С отворени очи, така че да може да вижда как той я гледа. Пръстите му се плъзнаха по нея, променяйки ритъма си, той тласна бутилката в тялото ѝ така, че тя спря да мисли. Устата ѝ се отвори и с приковани в неговите очи, тя изгуби контрол над себе си. Достигна върха и то беше като нищо дотогава. Не можеше да спре. Тя плуваше и гореше във вълна след вълна от екстаз. Беше напълно в негова власт. Той я държеше в мощната си ръка. Тя чувстваше, че никога няма да я пусне.

Когато най-накрая се успокои, той не ѝ даде време за почивка. Веднага скочи върху ѝ, изтегли бутилката и я замени със собствената си набъбнала ерекция. Беше толкова по-голям, че тя изпъшка високо, чувствайки се изпълнена докрай, сякаш другата половина от нея току-що си беше дошла на мястото. Когато той се задвижи, тя обхвана тила му с длани.

Той я целуваше страстно, а тя рошеше косата му с пръсти. Когато се забиваше в нея, главата ѝ се завърташе бясно. Никога в живота си не се беше чувствала тъй извисена.

Устата му беше на гърдите ѝ.

— Ще ти покажа — каза, преди да засмуче зърното ѝ.

— Да — прошепна тя. — Покажи ми това, на което ти е показала Шейла.

И той го направи...

41.

На следващата сутрин Габриела се събуди и веднага посегна за Родриго. Но той вече си беше отишъл. Погледна към слънцето и разбра, че е вече късно, почти обед. Нищо чудно, помисли си тя с усмивка. Бяха се любили часове и часове. Заспаха по зазоряване.

Тя се облече и излезе на заслепяващата слънчева светлина. Родриго се беше върнал в укреплението и тренираше наемниците си така, сякаш не беше прекарал нощта в даряване на непредставимо удоволствие на любимата си. Едва ли беше спал повече от два часа, но изглеждаше освежен. Тя го погледа известно време, погледа начина, по който мускулестото му тяло се движеше, докато той показваше удари със шпага, припомняйки си как се беше движил снощи. Сърцето ѝ биеше лудо. Пърхаше като пеперуда в мрежа в гърдите ѝ. Полубездиханна и засрамена, тя видя, че някои от мъжете я гледат с потайни усмивки. Сигурно изглеждаше напълно изтощена от изминалата нощ. Така се и чувстваше. С разпусната по гърба коса, с все още тръпнещи от докосванията му гърди, с лице, което пламваше при всеки спомен за това... как нямаше да разберат?

Родриго почувства погледа ѝ, спря и се обърна. Той никога не показваше чувства пред хората си. Но сега протегна ръка към нея. Тя притича и я улови. В очите му виждаше, че е така щастлив, както и тя. Той я прегърна и я задържа така за миг. После каза с игриво английско произношение:

— Тази нощ беше поразително забавна, нали?

Габриела се засмя, чувствайки се невероятно щастлива.

— О, поразително.

Денят премина бързо. Тя го прекара в съзерцание на любимия си от сянката, докато пиеше вода и ядеше хлебни плодове и манго, за да се разхлажда. По залез тренировката не беше свършена, затова продължиха и по тъмно. Но Габриела знаеше, че умът му не е в работата. Той постоянно я поглеждаше, докато търпеливо се опитваше да обясни схващания, чужди на африканците. Всеки път, когато се

наканеше да си върви, те му задаваха нови въпроси и той се принуждаваше да остане.

Габриела започна да го дразни всеки път, когато я поглеждаше. Усмиваше му се закачливо или го поглеждаше подканящо. Прокарваше длан по гърдите си така нежно, че приковаваше погледа му. Тя видя, че той се разсейва все повече и повече. Когато погледна към издутината в панталоните си и обратно към нея, тя отметна глава и се разсмя, радвайки се на властта си да го възбужда, да отклонява мисълта му от работата.

Най-накрая той успя да се откъсне и каза на мъжете да отидат да вечерят. Отиде при Габриела и седна до нея под палмовото дърво, полягайки настрана с протегнати дълги крака. Хигинс им донесе риба на едно листо и те си я поделиха с пръсти, разговаряйки интимно и целувайки се между хапките. Докато небето потъмняваше, те чуха африканските барабани в далечината. Новаците явно се забавляваха.

— Чувствам се като младеж с първата си любов — призна ѝ той.

— Аз пък не.

Той вдигна вежда и я погледна.

— Чувствам се като току-що съзряла жена. Която тъкмо е осъзнала каква може да бъде любовта.

— Аха. Но ние едва започваме да я откриваме.

Той се приведе и я целуна така, че Габриела падна назад в пясъка. Тялото му затисна нейното, а устните му запечатаха нейните с дива целувка. Тя забрави храната си и рибата се изплъзна от пръстите ѝ, когато вдигна ръка, за да я прокара през косата му.

— Като си помислиш само, че дължим всичко това на Хейстингс — прошепна тя, изумена, че се чувства достатъчно свободна, за да говори спокойно за нещо, което я беше измъчвало толкова време.

Той се замисли изведнъж.

— Мислих за това. Знаеш, Габе, че Хейстингс никога преди не е споменавал това. Знам, че е обещал, да не го прави, но не му е присъщо да спазва така обещанията си. Никога не го е пращал в лицето ми, въпреки че е имал хиляди възможности през всички тези години. Дори в Занзибар не продума, докато ти не го нарани така, че той се изтърва от болка и обида.

— Какво говориш?

— Веднъж ти каза, че той не изпитва чувства към другите човешки същества. А ето, че има чувства към теб.

— Той така си мисли. Но аз казах истината. Хейстингс не знае какво е да обичаш. Той е неспособен на любов. И аз вярвам, че мисълта за това го плаши. Затова се държи така с мен.

Над тях се чу тих звук, сякаш някой тихо прочисти гърлото си. Те вдигнаха очи и видяха един от старейшините на племето Кикую, който стоеше, облечен в ярка роба и ги чакаше търпеливо да свършат. Кикую не одобряваха публичните прояви на любов и, въпреки че любовниците бяха добре прикрити от тъмнината, на лицето му беше изписано недоволство.

— Извинете ме, *bwana*. Онези хората говорят, че иска да се присъедини към ваше племе.

Родриго изръмжа, смутен.

— Кои хората?

— Кикую. Те им се иска да бъде част от ваше племе.

— Кажим им, че вече са. — Той се обърна обратно към Габриела.

— Извинете ме, *bwana*, но те не мисли да са част от ваше племе. Те вижда, че някои от ваши мъже носи почетен знаци на гръбове. Величествени птици, чиито криле се разтваря в летеж. Тези Кикую горди, *bwana*. Те иска същи белези за себе си.

— Много добре — каза Родриго. — Друг път.

— Извинете ме, *bwana*.

Родриго се надигна с нетърпелива въздишка и попита:

— Какво има? Не ми ли се полага малко спокойствие?

— Тези Кикую чака ваше присъствие за правене на церемония.

— Какво... ама сега ли?

— Те знае за такава церемония и я иска за себе. Кикую не чака, *bwana*. Те иска сега.

Родриго скочи на крака и последва мъжа по плажа. Габриела тръгна след тях. Надалеч се провидя сиянието на чудовищен огън. Около него бяха се събрали стотици мъже, които танцуваха под лунните лъчи и светлината на пламъците на ритъма на барабаните. Гледката беше дивашки красива всички тези черни, мускулести, лъснали от пот тела, извиващи се под упойващите звуци.

Когато се приближиха, един от африканците пристъпи към тях и протегна към Родриго дървена купа с дълга и остра игла. Уолис също

дойде и каза:

— Опитах се да им обясня, че не могат просто така да искат ритуала да бъде изпълнен, но те не ме и слушаха. Отказват да продължат работа, ако не получат същите права като всички ни.

— Това е въпрос на чест — промълви замислено Родриго. — На уважение.

Габриела си помисли за деня, в който за първи път беше станала свидетел на този ритуал. Беше ѝ се сторил варварски, жестокост, нанесена на неподготвени хора. Един вид подпечатване на смъртната им присъда, ако ги заловят. Но тук, в сиянието на огъня, под луната и звездите на Африка, тя видя красотата му. Тези хора искаха да се знае къде им е мястото. Искане племенния знак върху плътта си.

Родриго я погледна.

— Дамата и аз имаме планове за нощта...

— Не — отговори му твърдо тя. — Трябва да го направиш. Те се трудиха много. Заслужават тази чест.

Така че Родриго подаде инструментите на Уолис и седна с нея на плажа, за да наблюдава това, което ставаше. Беше внушително като преди, но сега беше и невероятно величествена церемония. Светлината на луната, отразявана от пясъка, плясъкът на вълните, сиянието на звездите, пукотът на огъня, смразяващият ритъм на барабаните.

После всичко свърши. Татуираните мъже танцуваха. Уолис отиде да подклажда огъня. Родриго се присъедини към него, за да поговорят. Гигантските пламъци очертаваха силуетите им в нощта.

Изведнъж Габриела извика:

— Чакайте!

Тя се надигна. Тръгна напред с бавни, но сигурни стъпки, смъкна задната част на роклята си и коленичи пред Родриго с гръб към него. Той се поколеба.

— Сигурна ли си?

— Никога не съм била по-сигурна за нищо. Вече знам какво е да си роб. И аз искам да се присъединя към племето ти, да ти предложа предаността си, верността си, живота си. Да служа на каузата ти рамо до рамо с теб. И аз искам този знак на честта.

— Знаеш какво означава това — предупреди я той. — Ако те хванат някога, няма да можеш да се престориш, че съм те отвлякъл. Добре известно е, че не слагам знака си върху никой, който не желае.

Това ще е доказателство, че си се присъединила към мен с открито сърце.

— Разкривам сърцето си за теб. Нека им покажем доказателството.

Уолис пристъпи напред.

— Сигурен ли си, *Capitao*? Това е голямо нещо.

Родриго я погледна с колебание. Тя каза:

— Правя това без въпроси, с отворено, любящо сърце. Залагам се цялата, телом и духом.

— Разбираш ли какво значи това? — попита той.

— Значи, че ти вярвам напълно.

Родриго се извърна и срещна погледа ѝ. Тя го гледаше с безкрайно доверие в блесналите си очи.

— Значи, че няма връщане назад — каза му тя. — Не бих се върнала никога. Това за мен е символ на обвързване.

Той се усмихна.

— Някои жени смятат за символ на обвързване венчалния пръстен.

— Аз не съм другите жени.

— Не — съгласи се той. — Не си.

За първи път Родриго взе инструментите в собствените си ръце. Когато тя коленичи, търпеливо чакайки, той отиде до огъня и нагорещи иглата. Сърцето ѝ биеше в ритъма на барабаните. Той се върна и ѝ подаде въже, което да захапе. Но тя поклати глава.

— Нека просто държа ръката ти.

Той хвърли въжето, отиде зад нея и ѝ протегна ръката си. Тя я стисна здраво с двете си длани. Пое дъх и каза:

— Готова съм.

Убождането на иглата беше по-болезнено от всичко, което си бе представяла. Тя дупчеше кожата ѝ непрекъснато, отново и отново, докато ѝ се стори, че няма да издържи вече. Но той работеше бързо като художник със сигурна ръка, и точно когато тя си помисли, че болката е прехвърлила предела на поносимото, започна да я понася. Изпълни я радостно чувство, тъй дълбоко, че от очите ѝ потекоха щастливи сълзи. Вдигна очи и видя, че той стои над нея в червеникавата светлина с очи, влажни като нейните. Тя видя колко

трогнат е той от жеста ѝ на преданост. И това я караше да го обича още повече.

— *Mkombozi* — каза тя, така че всички да я чуят.

После се свлече на пясъка.

Почувства мокър парцал върху раната си. След това я намазаха с хладен мехлем. Той я облекчи много. И все пак се чувстваше изтощена. Почувства как Родриго вдига безпомощното ѝ тяло в мощните си ръце. Почувства как я отнасят от сцената.

Когато стигнаха в колибата, той я сложи нежно на импровизираното им легло.

— Ще ти донеса малко грог — каза той. — Ще облекчи болката.

Тя обаче стисна ръката му и не го пусна.

— Не боли. Искam само теб.

Той я погледна като да не я е разбрал.

— Люби ме, Родриго.

Той застина. Тя усети усилието, което полагаше, за да се успокои заради нея. Видя и това, че жестът на доверие го е възбудил жестоко.

— Не бих искал да те нараня.

— Само отказът ти може да ме нарани.

Той не ѝ отказа. По-нежно от всеки друг път я взе в обятията си и я облада с дълги, бавни, твърди удари. Сякаш всеки от тях измерваше предаността му. Тиха, интимна. Прекрасна.

42.

След празненството в чест на нейното пълно отдаване на каузата Габриела започна да се интересува повече от тренировките на хората. Беше й трудно, защото не разбираше езика.

През деня Родриго обикновено говореше на суахили — основния език на африканското крайбрежие. Той беше невероятно мелодичен и красив по звучене. Но въпреки че на Габриела й доставяше удоволствие да го слуша, започна да се чувства изолирана, а от загрижените гласове разбра, че в драмата е навлязло нещо ново и смущаващо.

Веднъж един от сейшелските шпиони на Родриго се завърна от Махе и рапортува информация, която накара Уолис да се скара меко, но с експлозивни нотки с Родриго. Когато Габриела се приближи, двамата минаха от английски на суахили. Когато по-късно попита Родриго за какво е бил целият шум, той смутолеви нещо като „различия в мненията“ и млъкна.

На другия ден Габриела отиде при Уолис, докато той седеше на сянка, обядвайки прясно опечена океанска риба от една огромна мида. Когато я видя, й махна да седне до него на пясъка. Тя се усмихна.

— Ти дълго време си бил с Родриго, нали?

— Дълго, моме. Пет години. Той ме взе от един затворнически кораб на пет дена от Кейптаун. Бях офицер в наказателните служби на Негово величество крал Джордж. Виждаш ли, девойко, бях си взел част от скътаното на кораба да изплатя едно спешно хазартно задължение.

— Мисля, че го познаваш по-добре от всеки друг.

— Освен тебе, вероятно.

Думите му я поласкаха.

— Инстинктът ми показва, че нещо се е случило. Нещо, за което не знам.

Уолис не отговори. Остави рибата си настрана и потри ръце като човек, канещ се да заговори. Дланите му бяха сухи и звукът от

търкането на грапавата кожа я накара да потръпне. Погледна към черупката с полуизядената риба, която изглеждаше перленобяла на напечения от слънцето пясък.

— Видях, че се карахте вчера — продължи тя.

— Що не питаш капитана за това?

— Питам теб.

Той я изгледа, сякаш чудейки се дали да ѝ каже истината.

— Ами, моме, рано или късно все щеше да го чуеш. Изглежда, че слух за приготовленията ни се е пуснал чак до Мавриций. Адмирал Фултън ще води цялата британска флота от Индия, за да защити Сейшелите. Двайсе въоръжени до зъбите бойни кораба.

— Двайсет?

— Точно, девойко.

— Тогава Родриго трябва да спре. Трябва да се откаже от плановите си.

— Това и аз му виках. Ама той не ще и да чуе. Решил е, че единственият начин да измъкне братлето ти и пустите му другарчета по съдба е война на живот и смърт, битка до последно. Сега или никога. Без връщане назад.

Ледена тръпка разтърси Габриела. Винаги беше предчувствала, че това ще се случи.

— Но няма начин той да победи. Не може да се опълчи сам срещу цяла Англия!

Уолис вдигна рамене.

— Мисли, че трябва. По принцип е по-предпазлив човек, но като си е наумил...

— Трябва да има начин да се спре това — каза тя.

— Ако има, аз не го знам. Господ знае, че съм опитал.

— Можеш да откажеш да го последваш.

— Това, моме, никога не ще направя.

Тя не можеше да позволи това да се случи. Но какво да стори? Чувстваше, че той поема грешен път. Но тя познаваше добре любимия си. Достатъчно добре, за да знае, че няма да може да го размекне със сантименталности. Това, от което имаше нужда, беше конкретна стратегия, която да сложи пред него, пълна и логична. Нещо толкова очевидно, че да не може да избере друг път. Тя обмисляше всичко, което знаеше за ситуацията. Поквареността на Хейстингс. Целите на

Родриго. Историите, които беше чувала от хора в Англия, бореци се за същото на по-високи места... обществото срещу робството... Томас Фауъл Бъкстън... проблемът за робството в Парламента.

И изведнъж ѝ дойде идея.

43.

— Родриго, тази лудост трябва да се прекрати.

Тя го беше хванала за лакътя и го беше завъртяла към себе си, докато той разговаряше с Хигинс и Джон Фич. Родриго се обърна и я погледна така, сякаш не можеше да повярва, че е направила това.

— Не може да продължаваш така. Това е самоубийство.

— Струва ми се, че разговаря с Уолис.

— Нещо, което трябваше да направя още много отдавна.

— Ще говорим за това по-късно.

— Не, трябва да се разберем сега.

— Не и пред хората.

— Но аз имам една идея. Нещо, което ще сложи край на тази война и ще ти даде всичко, което искаш, без да става нужда да жертваш живота и на един човек.

— Аз бих я чул, капитане — каза Джон Фич. — Идеите й са фамозни, залагам главата си, и обикновено вършат добра работа.

— Добре, щом вие казвате така, господин Фич, рабира се — каза Родриго със саркастично учтив тон.

Те се отделиха от другите и тръгнаха към колибата си.

— Това трябва да е някаква страхотна идея, а?

— Да, Родриго.

— Ами, чудесно. Слушам те.

— Първо, трябва да осъзнаеш, че войната срещу Англия е безсмислена. Абсолютно невъзможно е да я спечелиш. Дори и да победиш в тази битка, какво от това? Те просто ще изпратят повече кораби, повече хора. Няма да спрат, докато не са те изравнили със земята. Рано или късно ще те обесят точно като баща ти.

— Мило е, че вярваш в мен толкова безрезервно.

— Но ти сам виждаш, че това е напразно. В Парламента се обсъжда закон, който, ако се приеме, ще унищожи робството във всички британски колонии, включително Сейшелите.

— Габе, този закон се обсъжда от години. Няма шанс мощните финансови лъвове, зависещи от плантациите — хора като баща ти и приятелите му в Парламента — да позволят на този закон да мине.

— Родриго, в последните две години върху Англия се изсипа лавина от реформи. Този закон ще се гласува на следващата сесия. На Махе се говори само за това.

Родриго прецени думите й. Помисли малко, после поклати глава.

— Никога няма да се приеме. Борбата е тук, не там.

— Можеш да си мислиш каквото желаеш. Аз ти казвам, че тази битка трябва да се води в Лондон. Ако искаш да спечелиш, отплавай с мен до Англия. Направи каквото можеш, за да повлияеш на Парламента. Там има един човек, някой си господин Бъкстън, човек с голяма власт, който е прекарал живота си в борба срещу робската институция. Можем да идем при него и да му кажем всичко, което знаем. Можем да му кажем за Хейстингс и Дъглас, и приятелите им в Парламента. Да му кажем за нелегалната търговия с роби. Как служители и офицери от Британската източноиндийска компания са въввлечени в това. Не разбираш ли? Само скандалът ще гарантира, че сме били чути. Това ще бъде огромна помощ за борещите се срещу робството. Те чакат само едно такова разкритие, което да подсили ръката им. Ще им помогнем да прокарат този закон. Но това трябва да стане сега, Родриго. Ако го отхвърлят, ще минат години, може би десетилетия, преди да го приемат на ново четене.

— Като че ли ще послушат един пират повече от дука.

— Ако не разбираш логиката в тази идея, то всички години, които прекара в изучаване на английската правна система са били напразни. Научил си се да мислиш като нас. Използвай това срещу тях. Използвай ума си вместо шпага. Дъглас винаги се е оплаквал как си преминал финансираното от него обучение и после си го обърнал срещу него. В името на Божията любов, в името на тези, които искаш да защитиш, направи същото на едно по-високо ниво. Победи ги в собствената им игра.

Той само поклати глава.

— Фантазираш. Ако се покажа в Англия, ще ме обесят на секундата.

— Няма. Току-що ти казах, че в Парламента има хора, които се нуждаят от теб. Те ще те защитават. Трябва да им се довериш. — Тя

спря за миг и додаде по-спокойно:

— Трябва да се довериш на мен.

Той срещна погледа ѝ и видя предизвикателството в очите ѝ.

— Не става въпрос дали ти се доверявам. Въпросът е да намеря най-правилното решение.

— Въпросът е да избереш най-умното решение. Онова, което ще свърши работа. И ти казвам, Родриго, в тази идеализирана война ти нямаш шанс. Със същия успех можеш да си прережеш и гърлото. Но ако отидеш в Англия, можеш да спечелиш.

— Моята война е тук, Габе — каза той твърдо.

Тя се замисли за миг, чудейки се дали да изрече на глас мислите си.

— Ако отхвърлиш този напълно разумен път, може би ще трябва да ида при Хейстингс и да се опитам да му внуша малко разум. Той едва ли иска тази война. А и ти сам каза, че той сигурно... ме обича. Може би ще успея да го заинтригувам.

Родриго се извърна гневно.

— Ако си мислиш, че ще те пусна при него, жестоко се лъжеш. Той не е човек, с когото може да се действа така. Въпреки чувствата си, той е зъл. Преди все го подценявах. Не прави обратната грешка. Не го надценявай.

Тя му отвърна ядосано:

— Тогава хайде да идем при адмирал Фултън и да изложим случая. Чувала съм, че е честен човек.

— Габе, понякога си толкова наивна.

— Ти, ограничен, късоглед... — тя едва се удържа да не продължи.

Родриго мълчеше. После каза:

— Извинявай. Но това, което предлагаш, е празна мечта. Не си силна в стратегиите. Остави това на мен.

— Аха. — Тя се заразхожда напред-назад, размахвайки гневно ръка. — Значи аз трябва да ти вярвам така дълбоко, че да ти позволявам да белязваш плътта ми, за да покажа верността си. Но когато от теб се иска да покажеш доверието си...

— Не е същото! — изрева той. Стори, ѝ се, че го вижда с нови очи.

— Ти не ми вярваш. Никога не си ми вярвал. Искаш аз да ти се доверявам във всичко, но първия път, когато поисках да ми отвърнеш със същото, ти ми отказваш. Аз съм права, мътните да те вземат! Израстнала съм, слушайки как офицери от Компанията дискутират политиката, докато им сервирах храната. Знам как мислят, знам и как работят. Знам и че единственият начин да победим в тази война е да идем в Англия и да променим закона. Каквото и да трябва да сторим, колкото и опасно да е.

— Това е диво и импулсивно, точно като теб.

— Това е начин да спечелим — ако наистина го искаш. Може би всъщност се стремиш само към слава. Може би просто искаш да загинеш в битка, така че хората да възпеят великия *Mkombozi*, който умрял в борба за доброто!

— Не желая да ми се говори по този начин — ядоса се той.

— Тогава няма да ти се говори въобще. Ти ме предаде, Родриго. Искаш от мен нещо, което отказваш да дадеш сам. Ако можех, щях да одера знака от гърба си и да ти го хвърля в жалкото лице!

По-късно през нощта тя се промъкна до леглото на Джон Фич и го разтърси, заглушавайки протестите му.

— Имам задача за теб — прошепна тя. — Отиваме на пътешествие.

— Като мъж ли ще ходите или кат' жена, госпожа?

— Ще ме откараш до Махе. А аз ще бъда себе си.

44.

Габриела стоеше с Джон Фич зад франджипановите дървета на губернаторската резиденция, опиянена от уханието им, и гледаше как през осветените прозорци на къщата прелитат сенки. Беше нощ и празненството вътре беше в разгара си. Музиката струеше с горещия бриз към отворената веранда. Чуваха бърбуренето и смеха на гостите.

Един от тези гости беше адмирал Терънс С. Фултън, граф Ковънтри. Преди седмица той беше доплавал до Махе със седемте бойни кораба на Кралската флота, които беше превел през Занзибар и които сега се полюшваха на котва в пристанището на Махе. Всеки момент щяха да пристигнат още кораби от Индия.

Габриела почака миг и тръгна смело към къщата.

— Не мож' да се каже, че ми е весело тъй като ви гледам да се навирате в гнездото на усойниците — измърмори верният ѝ спътник.

— Надявам се, че обстоятелствата ще помогнат да обезвредя усойницата. Адмирал Фултън е надеждата ми. Той не зависи от Хейстингс по никакъв начин. Известен е с това, че отхвърля робството във всичките му проявления. Едва ли иска война с подобни мащаби. Ако успея да се добера до него, да му кажа какво прави Хейстингс, да го уверя в почтеността на Родриго, съм сигурна, че той ще стане наш защитник.

— За туй ще се иска страшно представление, госпожа.

Тя сви рамене.

— Тук е силата ми, господин Фич.

— Има нещо вярно, госпожа — съгласи се той.

— Сега слушай внимателно. Ако нещо се случи, ако Хейстингс някакси ми попречи да стигна до адмирала, разчитам на теб да идеш при него, да му кажеш, че съм тук и че Хейстингс ме държи затворена.

— Тъй и ще сторя, госпожа. Можеш да разчиташ на мен.

Вратата отвори Робърт, високият африканец с бели ръкавици, който ѝ помогна да избяга от къщата. Той ѝ се поклони, а когато я позна, се стресна. Хвърли бърз поглед зад гърба си, сякаш за да я

предупреди. Тя почувства симпатията му. Слуховете се разпространяваха бързо по тези места. Знаеше се, че африканците винаги знаят всичко, без някой да им го е казвал.

Като да беше прочел мислите ѝ, икономът попита меко:

— *Mkombozi?*

— Той е на сигурно място. Но не за дълго. Не и ако не успее да говоря с адмирал Фултън.

— Внимавай, *умбу*. Губернаторът е тук.

— Как ме нарече? *Умбу?*

— Това значи „сестро“. *Умбу*.

Тя се трогна толкова, че хвана ръката му и я стисна. Но той веднага я дръпна, хвърляйки още един изплашен поглед през рамо.

— Как се казваш? — попита тя.

— Наричат ме Робърт.

— Не, как е истинското ти име, искам да кажа?

Той се сви с неудобство. В къщата на Хейстингс на робите беше забранено да казват истинското си име.

— Канину, *умбу* — прошепна той.

— Канину, стаята ми празна ли е още?

— Празна е, *умбу*. Нещата ти си стоят както бяха, когато замина.

— Можеш ли да ме преведеш дотам, без някой да разбере?

— Надявам се, *умбу*.

— Тогава, хайде. Трябва да се срещна с адмирала тази вечер и искам да се облека за ролята. Връщам се в тази къща не като просяк, а като дъщеря на дук.

Той я преведе бързо до стаята ѝ и се погрижи да ѝ донесат вана с гореща вода. Габриела се потопи в нея и отми солта и пясъка от кожата и косата си. Когато изсъхна, се зае да избере тоалета си. Роклите ѝ приличаха на чужди — толкова строги, толкова официални, толкова задушавщи. Парцалките, които носеха жените, когато робуваха на модата и на чужди идеали.

Предишната ѝ прислужница, Мая, дойде да ѝ помогне при обличането. Тя бърбореше непрекъснато, докато я обвиваше в пласт подир пласт фини материи. Корсет. Риза. Метри фусти. После бродиран сребрист сатен, пищна пола и шлейф, който тежеше десет кило. Когато стана готова, Габриела се почувства като коледна гъска, с пълнежа и всичко останало. Но думите на Мая я разсеяха от

неудобствата ѝ. Тя говореше как всички роби знаят за усилията на *Mkombozi* да ги освободи. Как бунтовното бяло момиче е избягало, за да се бие рамо до рамо с него. Знаеше, че Габриела е била в Африка. Като че ли знаеше всичко. Даже посочи знака с фрегата на рамото ѝ. Нищо не каза, но Габриела разбра, че знае добре значението на този белег.

— За всичко помогне *Mkombozi* — каза тя.

Когато най-накрая свърши, косата на Габриела се виеше на върха на главата ѝ в пищни къдри, а на врата и китките ѝ блестяха бижута. Тогава в стаята влезе Канину. Той каза развълнувано:

— Сега е моментът, *Умбу*. Губернаторът е в кабинета си. Адмиралът е в дневната. Ако побързате...

Но когато се погледна в огледалото за последно, Габриела усети изведнъж вълна на странна жал към своя несъщ брат. Помисли за думите на Родриго — *Той наистина трябва много да те обича*. Можеше ли в пустата му душа да има нещо, достойно за спасяване? Не заслужаваше ли той един последен шанс да избегне пропастта в края на плана ѝ? Въпреки предупреждението на Родриго, тя усети, че трябва да се опита да достигне последната и единствена добра част у него. Знаеше, че е единствената, която може да го стори.

— Канину, иди при губернатора и му кажи, че искам да го видя.

— Но, *умбу*!

— Отивай.

Тя влезе в кабинета секунда след като Канину обяви пристигането ѝ. Хейстингс беше там с двама от съмишлениците си. Беше облечен в черни вечерни дрехи и изглеждаше студен и суров със зализаната си назад коса и безупречен вид, сякаш току-що се беше върнал от Бонд стрийт^[1]. Само острият блясък в очите му говореше за злобния му характер. И в него имаше нещо от актьора. Можеше да заблуди всекиго, че е идеалният английски джентълмен, прекарващ времето си в тропиците, докато чака да заеме полагаемото му се място като дук Уестбъри.

Очите му се спряха за миг върху нея, отбелязвайки присъствието ѝ.

— Трябва да кажа, мила Габи, че притежаваш неизчерпаема способност да ме изненадаваш. Прати ли нашият стар приятел Родерик багажа ти?

— Няма да те задържам, Хейстингс. Бързо ще свършим.

— Работа ли имаме?

— Дойдох с гълъб в ръка.

— С други думи, с намерението да размахваш сабя под носа ми. Но я ми кажи, какво означава този неочакван жест на внимание?

— Ами това, че ние все пак сме едно семейство. Мислех, че бихме могли да сключим мир.

— Прекрасно знаеш, че не те възприемам като част от моето семейство. Само Господ знае колко мъже е водила майка ти в леглото си.

Габриела потисна гневния си изблик с огромно усилие и задържа спокойния и разумен тон.

— Доста мислих след последната ни среща. Осъзнах, че съм грешила за много неща в живота си. За Родриго. За Бо Балон. И дето изоставих така горкия ми Кълън...

— Къде е смисълът в тази благочестива тирада?

— Е, мислех си, че може би съм грешала и по отношение на теб. Че може би в теб има някакво достойнство.

Хейстингс се облегна на прозореца и кръстоса крака.

— За какво всъщност говориш, Габи? Не си ли се научила още да говориш по същество?

— Дошла съм тук, за да ти предложа начин да излезем от невъзможното положение, в което се намираме.

Хейстингс хвърли поглед към съдружниците си и изсумтя.

— Приличам ли на човек в невъзможно положение, джентълмени?

— Ще заприличаш, когато ида при адмирал Фултън и му кажа каквото знам за теб — нападна го Габриела.

Хейстингс помълча известно време и каза на приятелите си:

— Бихте ли излезли за миг. Стойте до вратата. Ще ви извикам, когато имам нужда от вас.

Когато вратата се затвори, той се обърна към нея и попита сериозно:

— Какво е предложението ти?

— Спри търговията си с роби. Прости на Родриго. Върни му дома на Фрегат.

— И какво ще получа в отплата за тази благотворителност?

— Съзнанието, че си предотвратил война. И клетвата ни, че ще мълчим за нечистоплътните ти сделки.

Той премисля известно време. На лицето му имаше израз, който не бе виждала преди. По-меко, по-човешко изражение.

— Ти ме трогна днес, Габи. Развълнуван съм.

В сърцето ѝ трепна надежда.

— О, Хейстингс, само ако се вслушаш в разума си! Само веднъж в живота си да пожелаеш да направиш един величествен, красив жест!

Той явно се колебаеше в решението си. Тя се приближи и взе ръката му в своята.

— Ами ако ти кажа, мила Габи, че ще направя всичко това, но ще поискам в замяна само едно? Обичаш ли го достатъчно, за да направиш тази най-висша жертва?

Тя издърпа ръката си.

— Не бъди отвратителен.

— Ами ако това е единственият начин да спасиш живота му? Да ми се отдадеш?

— А ако кажа да, какво ще направиш?

— Никога не ще узнаем, докато не получа отговора ти. Мога да приема обещанието ти и да пусна любимия ти. И после пак...

Когато той не довърши, тя настоя нетърпеливо:

— После пак?...

— После пак мога просто да се съжаля над теб за суетата ти и да ти се изсмея в лицето.

— Ти, презряна твар! През цялото време съм била права за теб! Ти си болен!

Лицето му потъмня.

— Достатъчно!

— О, съвсем не! Ти си чудовище. Никога не те е било грижа за някого.

— Беше ме грижа за теб — извика той. — Дойдох при теб, дадох ти любовта си, а ти ми се изплю в лицето.

Тя никога не го беше виждала да губи самообладание до такава степен. Отне ѝ малко време да подреди думите си.

— Е, скъпи братко, сега е времето да го докажеш. Ако наистина ме обичаш, Хейстингс, ако те е грижа за мен толкова много, както си твърдял през годините, направи каквото те помолих. Не заради лична

облага. Не заради някаква изгода. А защото ме обичаш. И защото, въпреки всичко, наистина имаш човешко сърце.

Тя видя чувствата, които семеняха на лицето му. Той отиде бавно до вратата и я отвори, канейки съдружниците си вътре. Погледна я замислено с воднистите си очи, като че трогнат от думите ѝ. После, с неочаквана усмивка, разкриваща гнили зъби, се обърна към хората си.

— Затворете тая кучка.

Съмишлениците му я сграбчиха, а Хейстингс излезе. Тя се мяташе, но изненадата ѝ им помогна да я вържат. Извика Хейстингс, но той не се върна. Спря на вратата и добави:

— Вържете и оня нещастник, когото видяхме да се мотае отвън. Оня Джон Фич.

[1] Бонд стрийт — улица в Лондон, където се намират най-известните шивачи и модни магазини в Англия. — Б.пр. ↑

45.

Хората на Хейстингс я заведоха под прикритието на тъмнината в Гран Трианон, стара френска плантация, гледаща към Л'Етаблисмон, дома на един от съдружниците на Хейстингс.

Набутаха я в ъглова спалня на последния етаж, заключиха вратата и сложиха отпред пазач. Габриела прекара безсънна нощ, опитвайки се да скалъпи някакъв план.

На следващата сутрин стана преди зори. Над върховете се бяха събрали облаци. Заваля. Продължаваха да я пазят, сигурни, че няма да може да избяга. Чувахе прислугата на долния етаж — прислужнички, които чистеха, гласове, които разговаряха така, сякаш над тях нямаше затворена жена.

Габриела зачака. Хейстингс трябваше да направи първата крачка, а тя, като добра актриса, да поеме репликата. Все един и същи въпрос се въртеше в главата ѝ — защо я държеше заключена на този хълм? Без съмнение, за да я пази от адмирал Фултън. Но защо толкова стражи? Даже и да имаше кой да каже на Родриго, щяха да минат поне три дни, докато слухът стигне до него и той да се добере до Махе. Той ще знае, че Хейстингс залага капан и няма да влезе в него просто така. Какво тогава можеше да замисля брат ѝ?

Тя се успокояваше, гледайки работата на пристанището от прозореца. На втория ден в него акостираха още три кораба. На третия — още два. Това правеше дванадесет фрегати, готови да изтръгнат Родриго от бърлогата му. И все пак Хейстингс я караше да чака. Дори не ѝ изпрати послание. Когато попита пазачите, те ѝ казаха, че заповедта е да я пазят тук, нищо повече.

Но на четвъртия ден се случи нещо неочаквано. В залива влезе самотен кораб. Този път Габриела стана от стола си и застана до прозореца. Защото новият кораб беше арабски, красив и разкошно украсен. На палубата бяка изрисувани думите *El Paraíso Segundo*. Корабът на Родриго.

Но защо плаваше така дръзко в пристанището на Махе срещу дванадесет военни фрегати?

Видът на кораба я порази. Не беше очаквала спасение, и все пак Родриго правеше нещо. Може би това беше за заблуда. Да ги разсее и да я измъкне тайно. Беше умно, без съмнение. Хейстингс щеше да побърза към пристанището с мисълта, че най-сетне е хванал стария си враг, а в това време Родриго щеше да я отмъкне зад гърба на губернатора.

Докато гледаше, пиратският кораб даде залп. След малко се издигна бяло знаме. Знаме на предаване.

На пристанището настъпи оживление. Една английска ладия отплава към пиратския кораб. През това време карети потегляха от резиденцията към брега. Една лодка тръгна от *El Paraiso* и се насочи към британската ладия. Те се задържаха една до друга известно време, после ладията се върна до кея.

След известно време се появи една карета. На вратата на Габриела се почука и се чуха гласове. После по стълбата изтрополяха ботуши. Идваха към вратата. *Родриго!*

Вратата се отвори и младата жена се втурна към нея. Но на прага спря. Защото в коридора не стоеше Родриго. Там бяха пазачите на Хейстингс.

— Какво става? — попита тя, изплашена.

— Имаме заповед да ви заведем на пристанището — обясни й един.

— Пристанището ли? Защо?

— Не знаем, госпожице. Губернаторът нареди така.

Хейстингс. Защо му е на Хейстингс да дава такива заповеди? И къде, по дяволите, беше Родриго?

Поведоха я по стълбите и я набутаха в каретата. Тя не забеляза пищната растителност, през която преминаха, защото се опитваше да разбере какво става.

Когато пристигнаха, веднага видя какво става. Адмирал Фултън стоеше на кея и говореше с един от офицерите си. А до него стоеше мъжът, когото наричаха Освободителя — в окови.

— Родриго! — простена Габриела.

Главата му се вдигна при звука на гласа й. Но не очите на пленник видя тя. Това бяха очи на лъв в пълната си сила, със

съзнанието, че знае какво прави.

Изведнъж тя разбра. Той сам беше издигнал белия флаг. Беше се предал!

Спокойният му поглед сякаш я уверяваше, че всичко ще е наред. Но имаше и още нещо. Този поглед ѝ казваше всичко, което искаше да знае. Че той се предава с невероятен жест на доверие. Че ѝ вярва и че е права. Че ще рискува живота си и цялото си дело за тази демонстрация на вяра. Че ще ѝ покаже, че ѝ вярва така, както я беше помолил да му вярва.

Тя беше толкова трогната, че пристъпи към него, но Хейстингс ѝ препречи пътя. Когато го погледна, видя, че е бесен.

Но това нямаше значение. Нека прави каквото иска. Не искаше ли тъкмо това — да види Родриго в окови?

— Какво става? — попита тя.

— Любовникът ти току-що се предаде на адмирала — изсъска Хейстингс през зъби. — Направи си лоша услуга. В Англия ще го съдят за пиратство. По негово съгласие.

— И адмиралът съгласен ли е?

— Да, по дяволите.

— А аз?

— Той му каза, че ти си моя гостенка. След всички усилия, които положих да не се разкрие присъствието ти тук.

— Значи ще съдят и двама ни в Англия?

Отмъстителният му поглед се извърна към нея.

— Не си мисли, че не знам какво замисля. Искане да използва процеса като трамплин към Парламента и възможността да повлияе върху оня закон. Но това няма да е добре за него.

Тя погледна към Родриго, който стоеше висок и горд и я гледаше право в очите със спокойствие и сигурност, които накараха сърцето ѝ да пропусне удар. Това искаше тя — той да достигне до закона и да избегне войната. Тя го разбираше и виждаше колко умен беше планът му. Адмирал Фултън щеше да бъде справедлив. Щеше да се погрижи за Родриго да има честен процес, подходящ на пират от неговата величина. Гласността на залавянето му щеше да гарантира, че противниците на робството ще чуят за делото му. Габриела се молеше всичко да мине добре. Ако ли не, тя щеше да поеме отговорността за случилото се.

Сякаш прочел мислите ѝ, Хейстингс прибави:

— За мъките и трудностите си ще получите бърз процес и палач — и двамата. Аз ще се погрижа за това. Виждаш ли, мила сестро, убедих адмирала да предостави на мен честта да ви отведе до Англия.

46.

Вече близо пет месеца бяха в открито море. Пет месеца във вътрешността на кораба, без светлина, без въздух. Отделени един от друг, без друг живот освен собствените им мисли. Без посетители, освен пазачите, които им носеха храна два пъти дневно и бяха предупредени да се държат на разстояние.

За Габриела това беше в началото най-ужасното възможно мъчение. Не че се държаха зле с нея. Даваха ѝ най-добрата храна на кораба. Пресни плодове и зеленчуци през първите месеци, тъй като се запасяваха по африканското райбрежие. Не бяха я вързали — можеше свободно да се движи в каютата си. От време на време стражите дори разговаряха по малко с нея, съобщавайки ѝ какво е времето, описвайки сивевата на небето.

Но тя не знаеше къде е Родриго, нито дали е добре. Когато попита стражите, те не ѝ отговориха. До ушите ѝ стигаха откъслечни слухове, но нямаше начин да провери дали са верни. Чу, че не му е предоставен същия лукс като на нея. Бяха го оковали като диво куче. Пазеше го страж — през цялото време. Всички добре помнеха как е превзел първия си кораб. Нямаше да позволят това да се повтори.

Веднъж чу, че е болен. Но като разузна, разбра, че стражът не го е виждал и не е сигурен. Не че не искал да го види. Всеки на борда си умираше да хвърли един поглед на прочутия Родриго Соро, ужасът на Индийския океан.

Липсваше ѝ безумно. Копнежът ѝ по него беше толкова силен, че я държеше будна през дългите нощи. В сърцето ѝ имаше тъпа болка, сякаш ѝ липсваше нещо жизненоважно. Да види прекрасния му жест на доверие и да бъде отделена от него беше най-кошмарната приумица, която съдбата можеше да им устрои. Габриела си спомни последните думи, които му каза, и потръпна. Ако само можеше да го прегърне и да изкрещи, че е сбъркала. Че знае, че не го е грижа за жертвата, която е направил. Как беше могла да предложи нещо толкова ужасно?

Но понякога, в самотната нощ, тя чувстваше прошката му. Понякога, ако напрегнеше въображението си, си представяше, че той идва при нея. Че я прегръща силно. Чувстваше любовта му и топлите му обятия. Най-накрая, усещайки присъствието му, тя заспиваше в неговите прегръдки.

И все пак беше агония да живее в клетката на собствената си жива фантазия. Нямаше начин да открие къде е той. Пред стаята и стоеше страж през деня и по-голямата част от нощта. Можеше да влиза и излиза когато си поиска, да отваря вратата, за да я проверява по всяко време. Ако Габриела изпуснеше нещо, ключът се превърташе в ключалката и вратата се отваряше. Липсата на уединение беше най-ужасна. Чувстваше се като опитно зверче, пазено за наблюдения. Чудеше се на смисъла на това. Едва ли мислеха, че ще разбие вратата и ще избяга. Мина повече от месец, преди да разбере причината.

Късно една нощ, когато пазачът без съмнение беше заспал пред вратата ѝ, тя се събуди от някакъв звук. Смутена, вдигна глава от възглавницата и се заслуша. Тъкмо беше решила, че е сънувала, когато го чу пак. Тихо чукане от стената.

Първо си помисли, че са плъхове. Придърпа завивките и почти извика стража. Но тогава звукът долетя отново, в същия ритъм. Това не беше случайно. Някой чукаше целенасочено.

Отхвърли завивката и притича боса по дървения под. Чу звука пак, ниско на стената, като че ли от някого в съседната каюта. Тя коленичи и го чу пак. Тихо, почти незабележимо, в предишния ритъм. Който ѝ напомни за африкански барабан.

Тогава разбра защо са я следили толкова отблизо. Държаха Родриго в съседната кабина. Прикован към пода, без съмнение, без никаква грижа за удобството му. Сърцето ѝ се сгърчи. Той беше тъй близко, само от другата страна на стената...

Чукането долетя отново и тя сложи ръка на дървото, сякаш докосваше пръстите му през него.

— Родриго! — повика го тя тихо. Чукането спря. Тя опита пак.

— Родриго!

Изведнъж ключът се превърта. Тя се извъртя, струя светлина заслепи очите ѝ и пазачът застана като демон на прага.

— Какво става тук? — попита той.

Тя не току-така беше актриса. Притисна ръце към гърдите си и започна да стене тихо, сякаш в истерия.

— Чух гръм! — изплака тя.

Той почеса глава.

— Нищо не съм чул. Не, не очакваме буря. Не и днес.

— Но аз го чух, казвам ви! Не понасям гръмотевиците! Още откакто бях малка и баща ми ме наби по време на една буря. Винаги треперя, когато гърми.

Той влезе в стаята.

— Трябва да си го сънувала — каза той по-меко. — Няма буря днес.

Тя се дръпна и притисна гръб в стената, в случай че чуването се повтори. Щеше да реши, че е от нея. С окъпани в сълзи бузи тя зарита към пазача, а после се сви на треперещо кълбо.

— Хайде, хайде, госпожице Аштън. Въобразявате си. Това е от дългата липса на дневна светлина. Ще предупредя където трябва. Може би ще мога да издействам разрешение да излизате от време на време. Ще се радвате ли?

Тя го погледна като дете и кимна.

— Хубаво. Хайде тогава обратно в леглото и стига с детинщините.

Когато Габриела притихна под завивките, разбра, че има напредък. В секундата, когато стражът излезе, тя изскочи от леглото, обърса очи и се върна, на мястото си на пода. Много тихо почука в стария ритъм. Но от другата страна беше тихо. Родриго сигурно беше чул сблъсъка и беше решил да ѝ спести опасността. Тя сложи ръка на мястото, където сигурно беше лежал по-рано и притисна буза в стената, желаейки той да почувства любовта, която му праща.

Две седмици никой не почука. После започна отново, но тя се въздържа да го вика, знаейки, че ще я чуят. Вместо това повтори сигнала и зачака отговор. Когато той дойде, тя се облегна, облекчена, на стената. Той беше добре. Общувахе с нея. Тя почти го усещаше от другата страна на стената. Но беше ужасно да не може да го повика. Да знае, че е толкова близо и все пак толкова недостижим. Започна да живее за тези почуквания, когато знаеше, че той мисли за нея, че иска тя да почувства любовта му. Не смееше да се свърже с него по друг

начин. Не знаеше дали не го пазят. Ако чуеха почукването ѝ, щяха да го накажат сурово и да го преместят.

По средата на пътешествието тя се събуди една нощ от различен звук. Вместо чукане се чуваше дращене. Като длето по дърво. За миг осъзна, че Родриго е измайсторил някакъв инструмент и се опитва да пробие дупка в стената. Това беше толкова дръзко, че тя почувства, как през тялото ѝ минава тръпка. Ако го хванеха, последствията щяха да са сериозни.

Дълбаенето долиташе от време на време през следващите седмици. Очевидно не го оставяха дълго сам. Понякога само минути. Измислиха си код. Ако ключът се превъртеше в нейната ключалка, тя щеше бързо да подраска два пъти на стената и Родриго щеше да спре работата си. Когато пазачът си тръгнеше, щеше да почука веднъж, в случай че се върнеше. Често, докато церберът си тръгне, минаваше много време.

Работата беше мъчително бавна. Но заемаше мислите ѝ, тя чакаше звука от другата страна на стената. Чудеше се ще го чуе ли тази нощ или — както често ставаше — трябваше да чака седмица или две.

Беше решила да му помогне. При всяко ядене търсеше възможност да скрие някой нож, поне лъжица. Не беше лесно. Наблюдаваха я като затворник, докато ядеше. Пазачът никога не ѝ казваше нищо важно. Нищо за Родриго. Но тя знаеше всичко необходимо. Той беше жив. Мислеше за нея. Идваше към нея, малко по малко.

Най-накрая тя успя да пхне един нож за масло в ръкава си, когато стражът си сваляше ботуша, за да почеше сърбящия го крак. Габриела притисна ножа, чувствайки хладната твърда стомана до трескавата си кожа. Когато пазачът я погледна, ѝ се стори, че ножът гори в ръкава ѝ и той ще забележи пламъците. Но той нищо не видя.

Така че тя започна да помага на Родриго в общата им цел. Винаги беше на пост, очаквайки да го чуе, преди да започне. Първия път той спря, щом чу шума от нейния нож. После, сякаш разбрал, той продължи с удвоено усърдие. Дълбаеха едновременно, докато той не ѝ дадеше знак, че някой идва. Тогава тя сядаше и чакаше отново.

Най-щастливите мигове бяха, когато работеха заедно. Дългите часове, когато го чакаше, бяха самотни и несравнимо по-тежки. И все

пак то заемаше ума ѝ, караше я да мисли за бъдещето. През тези месеци тя не успяваше да мисли за нищо друго.

От време на време идваше Хейстингс да я дразни.

— Знам, че любимият ти страда — казваше той. — Че се топи. За теб или за свободата е трудно да се каже. Ти как мислиш, Габи? Възможно ли е един мъж да умре от желание по тебе?

Тя не чу Родриго в продължение на няколко седмици след първото посещение на своя несъщ брат. Тревожеше се непрестанно, мислейки, че Хейстингс е казал истината. Че Родриго е болен и умира. Тогава, една нощ чу шума, дълбаенето, и разбра, че е било лъжа. Вече нямаше значение какво казва Хейстингс. Докато чуваше тихото дращане, знаеше, че любимият ѝ е жив и е добре.

Но всичко вървеше бавно. Корабът беше построен да устоява на всякакви бури. Дървото беше твърдо като скала. Габриела едва успяваше да направи и дупчица в него с тъпия си нож даже след седмици дълбаене.

И все пак напредваха. Трябваше да използва парцалената черга, за да прикрива малката дупка, която беше направила в дървото. Изразявайки отегчение от заобикалящите я вещи, тя накара пазача да премести масата и стола до стената, но за да не събуди подозрение, го накара да размести и останалите мебели.

Когато плаваха вече четвърти месец, тя беше издълбала дупка с размера на мъжки юмрук. И още не беше стигнала до отсрещната страна. Когато се почувства съвсем обезкуражена, чу внезапно пукане в дървото. Почувства, как то поддава под пръстите ѝ, как се цепи. После настъпи тишина. Но в следващите няколко дни се случи пак. Веднъж всяка нощ. Сякаш Родриго си пробиваше път през стената с по един болезнен напън на нощ.

Веднъж се чу силен трясък и тя видя как парче дърво се отделя от стената. Седна за миг, изумена. После, осъзнавайки какво означава това, се нахвърли върху него и започна да изрязва треските една по една. Не я интересуваше, че я издраскаха до кръв. Искаше само да достигне до него.

Докато провираше пръсти през малката дупка, замръзна. Защото там, където преди миг беше имало дърво, сега имаше ръка. Докосването му я наелектризира така, сякаш беше погълнала мълния.

Можеше да докосне само два негови пръста, но това стигаше в очите ѝ да бликнат радостни сълзи.

— Родриго — прошепна тя, а ѝ се искаше да може да изкрещи името му. Тогава ръката му се дръпна бързо и тя разбра, че стражът му се е върнал. Това беше ужасен миг. Да не чувства вече докосването му след толкова време! Тя прокара пръсти през устните си, вкусвайки аромата му, опитвайки се да влее спомена за съприкосновението в измъченото си сърце.

През следващите няколко дни те уголемяваха дупката парче по парче, така че да могат да се доберат до още един пръст, после още един... Скоро Габриела можеше да стисне ръката му. И все пак още не се осмеляваха да говорят. Беше по-опасно от всякога. Ако сега откриеха дупката, щяха да ги разделят. Тя просто стискаше безмълвно дланта му и се наслаждаваше на мига. После той чукна и издърпа ръка.

Тази нощ наистина се развихри буря. Габриела не виждаше светкавиците, но чуваше търкалящите се по небето буреносни облаци. Мебелите се плъзгаха по цялата стая. Стражът, спомняйки си измисления ѝ страх от бури, влезе да я провери. Но когато бурята се разрази още по-силно, стана нужда всяка работна ръка да е на палубата. Той ѝ каза, че ще се върне, когато нещата се успокоят и я остави сама.

Сърцето ѝ биеше бясно, когато отметна чергата и се вгледа в малкия отвор в стената. Бурята щеше да им даде възможност не само да се докоснат, но и наистина да се почувстват след толкова време. Ръката се появи веднага. Тя я сграбчи и потъна във вълната доволство и спокойствие, която я обля. Сякаш се беше прибрала у дома.

Докато бурята бушуваше и корабът се мятеше и скърцаше, те си държаха ръцете. После мощен гръм разтърси съда и се случи нещо необикновено. Тя чу гласа му.

— Габе. Габе.

Неочакваният глас я стресна, а после я хвърли в необуздана радост. Тя стисна ръката му по-силно и каза:

— Родриго, любов моя. С теб съм.

— Добре ли си?

— Да. О, Родриго!

— Обичам те, *caricia*. Трябва да стигна до теб.

— Миличък, съжалявам. Аз съм виновна. Заради мен си прикован към пода, вместо да стоиш на кърмата на кораба си. Ще можеш ли да ми простиш някога?

— Няма какво да ти прощавам. Избрах този път, защото осъзнах, че си права. Без значение какво става, това е правилният път.

— О, Родриго! Толкова те обичам.

— Някой идва. Трябва да вървя.

Всяка нощ в следващите няколко седмици, докато бурята продължаваше да бушува, те успяваха да си уредят кратка среща. Габриела лягаше на пода и стискаше ръката му. Понякога говореха за чувствата си, изразяваха с думи страстта си. Той не можеше да докосне друго освен ръката ѝ, но тя усещаше как я желае през дългите нощи. За да се разсейват, той ѝ нашепваше нежни фантазии, каквито не беше и сънувала. Разказваше ѝ на какво го е учила Шейла и искаше да сподели всичко с нея. Отделена от Родриго, Габриела чувстваше силата му повече отвсякога. Никога съюзът им не бе бил така пълен, изключителен, което се коренеше в безкрайното им доверие и копнеж един по друг. Свързваха се чрез гласовете си, всяка нощ. Скоро тя започна да му казва неща, които никога не би казала на друго същество. Започна да чувства, че би дала остатъка от живота си за тези среднощни срещи. Но една сутрин, точно преди да изгрее слънцето, точно когато току-що се бяха разделили, тя чу далечния вик на дежурния на вахта:

— Англия! — викаше той, известявайки началото на края.

47.

Лондон, Англия

21 август 1833

Габриела седеше в килията си в затвора в Нюгейт и една матрона я готвеше за първата ѝ поява в съда. Жената четкаше косата ѝ и я опъваше в до болка стегнат кок, сякаш откриваше шията ѝ за примката на палача. Бяха ѝ дали рокля, пратена от баща ѝ — ужасна черна броня с бели маншети и монашеска яка. Без съмнение това беше представата на Дъглас за скромна поява, която да впечатли консервативните съдебни заседатели. А защо го беше грижа за това, тя не разбираше. Строгата униформа я ужасяваше, напомняше ѝ слугинските дрехи, които някога я бяха принуждавали да носи. Но не можеше да откаже да я облече, защото собствени дрехи тя нямаше.

С нея разговаряше сър Томас Фауъл Бъкстън, човекът, който бе повел кампанията за отмяна на робството в британските колонии и като такъв, официално лице на това движение. Сър Томас беше безличен човечец с вълниста коса, нападала по челото му, и кръгли очилца, увиснали на върха на големия му нос. Устата му беше малка, но пухкава и извита като на жена. Беше облечен по модата в черен жакет и колосана бяла връзка, което караше Габриела да се чувства неугледна и жалка в чуждите дрехи.

— Господин Соро е задържан при пълни мерки за сигурност — каза сър Томас, докато тя машинално дърпаше косата си от грубите ръце на матроната. — Изолирали са го напълно, под подозрение за опасно криминално деяние.

— Какво означава това? — попита Габриела.

— Това значи, че при опасни престъпници не се разрешава достъп. С две думи, нашите противници имат право да го заключат и изолират напълно, като се аргументират с факта, че е твърде опасен, за да му бъде разрешено дори посещение от упълномощени адвокати. Ако съществуват някакви въпроси, защитниците му трябва да ги изложат писмено, като след това биват внимателно проверени от

прокурор. Взети са всички мерки обвиненията да не могат да бъдат оспорени.

— Значи трябва да го направите — настоя тя. — Осигурете ни гласността, от която се нуждаем.

— Иска ми се да можех. Гласуването на моя закон е само след седмица. Много е скоро, наистина. Всеки глас може да преобърне нещата. Сега Англия е завладяна от вълна на промени, особено след закона за реформата от миналата година, но за съжаление движението против робството не стои на първо място в народното съзнание. Историята на господин Соро може да наклони везните в полза на нашите активисти. Но ръцете ни са вързани. Непрекъснато ни спъват в това отношение.

— В какъв смисъл спъват?

— Нашите опоненти направиха всичко възможно да контролират този процес, така че разкритието, което господин Соро представлява, да не излезе на бял свят. Успяха да назначат своя представител Матсън за главен съдия.

— Съдията Матсън! — Тя си спомни приличния на плъх мъж, когото често беше виждала да разговаря с баща ѝ.

— Едва ли трябва да споменавам, че той е голям поддръжник на фракцията, покрепяща робството. Освен това е в приятелски отношения с баща ви и контролира отхвърлянето на моя закон. Не предполагахме, че ще се заеме с това дело и нищо по-лошо не можеше да ни се случи. Той наложи вето на всяка възможна гласност около този процес. Ако някой дръзне да го наруши, ще бъде подведен под съдебна отговорност. Той ще се погрижи никой да не пророни и дума, която да подразни слуха на хората, поддържащи робството. Така че както, надявам се, сама виждате, просто не мога да ида при пресата. Ще ми се присмеят точно в момента, когато най-малко мога да позволя това.

Габриела въздъхна отчаяно, докато жената най-сетне си тръгна.

— Какво говорите, сър Томас? Обяснявате колко тежко е положението ни ли?

— Не бих искал да употребявам думи като „невъзможно“.

— Но е така.

— Очевидно намерението им е да дирижират процеса и да обесят господин Соро за пиратство преди гласуването следващата

седмица, така че и полъх от скандал да не накърни каузата им. Няма да се изненадам, ако делото приключи, преди даже да сме започнали да четем закона.

— Ако изолират Родриго наистина толкова строго, защо тогава ми позволиха да се срещна с вас?

— Не сте обвинена в опасно криминално деяние. Смея да кажа — заради влиянието на баща ви. Колкото и да иска да види Родриго на въжето, все пак той се опитва да ви помогне. Разбрах, че се е наложил над сина си, разрешавайки ми да говоря с вас.

Това беше изненадващо.

— Защо ли го е сторил?

— Може би закъснял бащински инстинкт.

— Ако ми е отпусната малко свобода, то вие може би бихте могли да уредите някой кореспондент да...

— Няма абсолютно никаква вероятност да допуснат в съда някой журналист. Дори и да успее да издействам разрешение, който представител на пресата ще рискува да попадне под съдебна отговорност, за да ви помогне?

— Тогава аз ще се опитам да извадя всичко наяве пред съда.

— Няма да ви позволят. Ако се опитате да кажете каквото и да било, което би противоречало на обвинението и официалната версия, те просто ще ви прекъснат.

Сър Томас млъкна за миг, виждайки как надеждата умира в очите й.

— Бог знае, че ми се искаше да носех по-добри новини.

— И на мен, сър Томас.

Значи въпреки всичко беше сгрешила. Беше заклнала Родриго да ѝ се довери. И той го направи. Влезе слепешката в капана, за да ѝ докаже верността си. А се оказа, че тя е грешала. Сигурно е била луда да мисли, че може да се вярва на това общество, което не беше правило нищо друго, освен да потиска и двама им.

— Значи сме загубили, преди да започнем — прошепна тя.

— Страхувам се, че да. Боя се, че пътешествието ви до тук е било пълна лудост. Възнамеряват да обесят господин Соро и просто не виждам какво би могло да ги спре.

Пазачите влязоха и казаха на сър Томас да си върви. После я оковаха и я поведоха по дългия затворнически коридор. Навън тя чу

как търсачите на новини крещят подробности около процеса. Прочутият Родриго Соро е съден за пиратство, а любовницата му, негова съучастница, е актрисата Габриела Аштън-Крос, незаконородена дъщеря на дук Уестбъри, която вече е скандализирала Лондон с ролята си на пират. Беше непоносимо.

Когато я избутаха навън в светлината на летния ден, Габриела се изуми при вида на хилядите хора, събрани на площада. Някои от тях се подкрепяха с донесена от къщи храна, а други купуваха плодове и печени фъстъци от амбулантни търговци, плъзнали навсякъде. Когато я съзря, тълпата започна да дюдюка. Обгърна я море от разкривени лица, така че ескортът ѝ трябваше да отблъсква хората със саби.

— Ето я пиратската курва! — извика някой.

Сякаш обесването на майка ѝ се повтаряше. Някога Хейстингс я беше довел тук, проправяйки си път с лакти през тълпата, и беше казал: „Дайте път, това е дъщерята на френската курва!“ И хората се бяха отдръпвали, тази ужасна сган, за да може дъщерята да види по-добре агонията на майка си. Очите ѝ се напълниха със сълзи при този спомен. Споменът как миловидното лице на майка ѝ се разкривява в опит да поеме последна глътка въздух.

Габриела беше сънувала кошмари, в които я бесеха като майка ѝ. Ето че те се сбъдваха.

Когато прекосяваха улицата към съда, тя хвърли поглед към кръчмата, откъдето най-вероятно Хейстингс наблюдаваше зрелището. От там модерните джентълмени гледаха публичните екзекуции, посрбвайки студена бира. Без съмнение той ще седне по същия начин и ще я гледа как увисва на въжето заедно с Родриго — нейния любим Родриго.

Тя беше предала човека, когото обичаше, като го беше накарала да ѝ повярва. Той беше се оставил да го пленят. За да докаже, че ѝ се доверява напълно. Значи това беше наказанието, което получаваше за изискванията си. Да знае, че го е пратила на смърт.

Напредваха бавно през враждебната тълпа. Най-накрая стигнаха стъпалата на голяма сграда в класически стил — съдът. Когато влязоха в мрачната съдебна зала, първото, което видя, беше окованият Родриго. Бяха го изкърпали и обръснали, но месеците затвор бяха придали бледнина на лицето му.

Косата му изглеждаше по-тъмна, без искрящото в нея слънце. Но беше толкова красив, че видът му накара стомаха ѝ да се свие. Видя доверието в очите му. Но всичко беше толкова безнадеждно. Никой ли не му беше казал? Тя си спомни думите на сър Томас и почувства как сърцето ѝ се смразява. *Пътешествието ви до тук е било пълна лудост. Възнамеряват да обесят господин Соро и просто не виждам какво би могло да ги спре.*

48.

Процесът премина с типична британска деловитост. Много свидетели бяха призовани да докажат обвиненията в пиратство. Хъмфри Холингстед, бившият шеф на Габриела в театъра, изтъкна импулсивната ѝ бунтовност.

— Тя беше прекалено груба, даже за известна актриса. Нарушаваше правилата, променяше репликите си, когато сметнеше за добре, излизаше си по средата на представлението. Често казвах, че е по-голям пират от онзи, когото играеше на сцената. Не съм предполагал, че ще се окажа пророк и че тя ще се помъкне с тоя мошеник и ще се присмее на всички ни.

Когато слезе от свидетелската банка, той премина край нея с ехидна усмивка. Габриела беше отказвала безброй пъти да влезе в леглото му. Явно това беше отмъщението. Тя го презираше за неговото лицемерие и лъжесвидетелство. Ако все още играеше Родриго на сцената и той решеше, че представлението има нужда от малко реклама, щеше пръв да разпространи новината, че тя е блестяща пиратска кралица, вместо курвата на един моряк.

Извикаха няколко високопоставени офицери от Британската източноиндийска компания, за да свидетелстват за поведението на Родриго в Хейлбърн, преди да замине за Индийския океан.

— Беше подмолен и потаен. Направи всички ни на глупаци...

— Преструваше се, че се забавлява, докато всъщност замисляше как да превземе един от корабите ни...

— Никога не съм срещал по-лукав човек. Дяволско изчадие! Не бих му доверил и огризките от храната си

Тъмната съдебна зала бе претъпкана до краен предел и беше горещо като на екватора. Въздухът бе застинал, миришеше на спарени тела, помада за коса и парфюм. Каймакът на лондонското общество беше дошъл да гледа зрелището. Ядяха портокали и фъстъци, а обелките хвърляха на пода, сякаш се намираха в цирк. Докато слушаха с жадно любопитство показанията, си вееха с всичко, което им

попаднаше под ръка. Изискани дами събираха в букет фини кърпички и ги размахваха деликатно. И въпреки непоносимата задуха, никой не си и помисли да си тръгне. Спектакълът беше твърде пикантен, за да го изпуснеш.

Сър Томас Бъкстън и неколцина от подръжниците му присъстваха, за да окажат морална подкрепа на Габриела през първия ден. Но заради главоломно наближаващия вот по закона за робството им предстоеше тежка битка. На втория ден вече ги нямаше.

Този ден адмирал Фултън се появи в съда с още няколко офицери от флотата. След потушаването на бунта на Сейшелите и след пленяването на Родриго той се беше върнал в Англия за процеса срещу човека, който юридически все още беше негов затворник.

На третия ден призоваха Хейстингс. Той се появи, облечен в консервативно черно, което подчертаваше тъмните му ястребови черти. Гледайки към Родриго с надменното изражение на новоизлюпен маркиз, той разкри пиратските деяния на затворника пред затаилото дъх множество.

— Броят на жертвите на този палач е достатъчен, за да напълни Кендалгрийнското гробище. Виждам съм го да наръгва и разпорва хора, без да му мигне окото. Той е хладнокръвен убиец, който използва знанията си върху английската политика, за да подкопае авторитета на Британия в открито море.

— А другият обвиняем? Госпожица Аштън-Крос?

— Госпожица Аштън не е по-добра от него. Бил съм свидетел на подлостта ѝ. Не е случайно, че избра да играе на сцената ролята на този престъпник. Отдаде се на пиратството с рядко срещана страст. Собственият ѝ брат, Кълън, знаеше какво прави тя и ни предостави доказателства. Прекарал е известно време с екипажа на пирата, след като е бил отвлечен от него. Момчето свидетелства като очевидец, че собствената му сестра е убила над дузина мъже. Невинни граждани, които просто са се оказали на пътя на съкровището, към което тя се стремеше заедно с любовника си. Бих искал бедният Кълън да беше тук, за да разкаже колко жестоки са били тези убийства.

През залата премина шепот. Габриела се приведе към господин Еймс, украсения с бяла перука защитник, и каза:

— Ах, лъжливото му прасе!

— Не ругайте — изсъска той. — И ние си имаме планове.

— И защо тя е направила нещо толкова ужасно, милорд?

— Тя сама ми каза — била влюбена в главореза.

Докато Габриела седеше треперееща, Хейстингс изстрелваше откоси от лъжи и всяка от тях копаеше все по-дълбоко гроба ѝ. Сякаш се беше върнала в детството си и стоеше безпомощна пред несъщия си брат, докато той разказваше ужасни истории на баща им, за да бъде сигурен, че той ще го похвали, а ще отхвърли Габриела. Когато слезе от свидетелската банка, обвинението поиска кратка почивка, преди да призове самия пират.

Габриела се обърна към господин Еймс:

— Трябва да ме призовете да свидетелствам. Ще се опитам да кажа нещо повече. Трябва да има начин...

Но той поклати глава.

— Не мога да рискувам. Ще ми простите, госпожице Аштън-Крос, но вие сте известна надлъж и шир като импулсивна натура. Не мога да се доверя на това, което можете да кажете от свидетелската банка. В крайна сметка моя е отговорността да ви оневиня, независимо от случая и доверието на господин Соро. Ако запазите мълчание и оставите нещата на нас, можем да успеем.

— Как така независимо от случая и доверието на господин Соро?

Но преди той да успее да отговори, баща ѝ изненадващо се приближи към тях. Очите му срещнаха нейните и тя видя как патрицианските му черти се смекчиха. Нещо, което не се бе случвало от времето, когато тя беше малко дете. Преди Хейстингс да свърши мръсната си работа. В погледа му имаше почти извинително изражение, сякаш искаше да започнат отначало.

— Трябва да се погрижите — каза той на господин Еймс — да неутрализирате показанията на сина ми. Направете каквото трябва, за да бъдем сигурни, че моята... че Габриела няма да увисне на въжето.

Докато Габриела се опитваше да прикрие изненадата си, господин Еймс попита:

— Ще свидетелствате ли в нейна полза? Ще признаете ли роднинството си с нея?

Дъглас погледна дъщеря си, а тя сдържа дъх. Сърцето ѝ спря за миг, през ума ѝ мина мисълта, че той ще го направи. Но дукът сведе очи и каза:

— Не мога.

— Разбира се — отвърна тя с горчивина. — Нито пък да защитите майка ми в съда. Кажете ми, *Ваша светлост*, така ли седяхте и гледахте как я хвърлят на вълците?

Дукът си тръгна с болезнено изражение. Господин Еймс потупа ръката ѝ.

— Не бива да се вълнувате. Имаме още няколко тайни в запас.

— Какво искате да кажете?

— Ще видите след малко.

Тя наблюдаваше как прокурорът вика Родриго на свидетелската банка. Той стана и гордо пристъпи напред, въпреки че още беше с оковани китки. Гледката можеше да направи само лошо впечатление на съдиите. Сякаш беше твърде опасен, за да бъде пуснат без тези окови в съдебната зала.

Той отговори на въпросите с царствено достойнство, честно и ясно.

— Господин Соро, извършвали ли сте пиратски действия срещу Короната?

— Да. За да ви убедя...

— Ако обичате, господин Соро, отговаряйте само на поставените ви въпроси.

— Искам само да обясня...

— Няма нужда от обяснения, господин Соро. Разбираме твърде добре нечовешките престъпления, в които сте участвали. Окървавил сте се до шия, не е ли така? Е, господине, убивали ли сте или не моряци, плаващи под британски флаг?

Родриго беше олицетворение на потисната красота, отговаряйки хладно и с достойнство. Напомняше ѝ за държанието му някога в Англия — властно тих и дистанциран и все пак с излъчването на човек, чиято тайнствена външност крие неподозирани дълбочини.

Беше ужасно. Всеки път, когато той се опитваше да повдигне въпроса за робството, прокурорът поглеждаше сърдито и казваше:

— Да се придържаме към пиратските ви деяния, господин Соро, заради които, в крайна сметка, сте тук.

И проклетият съдия Матсън казваше:

— Именно.

Родриго сигурно кипеше вътрешно, но не му личеше по нищо. Той бе, реши Габриела не за първи път, по-добър актьор от нея.

И все пак въпреки сдържаността му, нещо в него караше спарения въздух в залата да трепери. Сякаш бяха довели неопитомен лъв на верига. Когато погледнеше съдиите с тези неподвижни, излъчващи мощ очи, те поскачаха като опарени. Жените си вееха още по-ожесточено.

Когато защитата пое разпита, Габриела скоро разбра какво са имали предвид.

— Господин Соро, чухте показанията на маркиз Брекънридж за доброволно, не насилствено — присъединяване на госпожица Аштън-Крос в редиците ви. Какво ще кажете по тези обвинения?

— Ще кажа, че са просто лъжа и празен брътвеж.

— Отричате ли ги?

— Категорично. Това са измислици на един мазен лигльо, достоен само за компанията на орангутан.

Залата забръмча.

— Искате да кажете, господине, че маркиз Брекънридж под клетва е дал лъжливи показания?

— Казвам, че той излъга съда, за да представи госпожица Аштън-Крос като жалка уличница. А нищо не би могло да е по-далече от истината.

— Какво точно искате да кажете?

— Че аз отвялякох въпросната дама. И я принудих да ми се подчини.

Габриела се приведе към преградата, готова да изкрещи „не“, но господин Еймс я блъсна обратно.

— Трябва да мълчите, моля ви. Това е единственият ви шанс да се спасите от палача.

— И да предам Родриго?

— Правете каквото ви казвам! Наредено ми е да ви измъкна на всяка цена.

— Искате да кажете... — продължи защитникът.

— Тя няма нищо общо — каза Родриго толкова убедително, че всеки бе длъжен да му повярва. — Тя нямаше нищо общо с моите дела. Поемам отговорност за собствените си деяния, но няма да позволя така да очернят дамата...

„О, Боже!, помисли си Габриела. Той е решил да се жертва за мен. Да не би да е планирал това през цялото време?“

— И все пак маркизът обвини дамата, че е била влюбена във вас.

— Без съмнение годините под екваториалното слънце са отслабили мозъка му. Аз я отвлякох като оръжие срещу него. Никога не съм я обичал. Нито пък тя мене. Всъщност тя застраши живота ми пред пътниците и екипажа на един от собствените ви кораби. Повярвайте ми, тя не би си мръднала и пръста да ми помогне, дори и да се гърчех в агония пред нея.

Габриела вече знаеше, че ще го обесят. Така да бъде, помисли си тя, но и тя ще увисне до него! Без да се страхува повече, скочи на крака.

— Не! — извика тя. — Аз имах общо. Вярвам в това, което вършехме. Ще го сторя пак, ако трябва. Обичам те, Родриго, не давам и пет пари за тях. Ще направя всичко за теб.

Залата буквално експлодира. Съдията Матсън напразно удряше с чукчето по катедрата. Очите на Родриго я гледаха с гняв.

— Тя не знае какво говори — изрева той над глъчката. — Това е от пътуването. От това, че е била заключена толкова време. Полудяла е.

— Знам какво говоря! — извика Габриела, докато съдията продължаваше да удря с чукчето все по-силно и да призовава към спокойствие. — Ако те обесят, искам да обесят и мен. Мислиш ли, че желая да остана жива сред тези отрепки? Мислиш ли, че искам да живея и миг без теб?

Съдията Матсън крещеше. Родриго извика:

— Аз я принудих да каже това. Но вие не сте вече свързана с обещанието си, мадам. Какво мога да ви сторя сега?

— Госпожице Аштън-Крос — извика съдията. — Ако не престанете, ще нареда да ви изведат от залата.

Тя спря очи на зачервеното му от гняв лице.

— Защо не го попитате защо се е заел да пиратства? Защо не проверите какъв честен човек е? Как е помогнал на повече хора, отколкото всеки в тази зала?

Пазачите дойдоха и по заповед на съдията я поведоха навън. Тя извика:

— Бих се заедно с него за едно благородно дело! Принудил ме бил, как не! — Тя изтръгна ръцете си от хватката на стражите. Сграбчи яката си и я разкъса. Копчетата се разхвърчаха във всички посоки.

— Това прилича ли ви на принуда? — изфуча тя и смъкна корсажа си надолу. Голото ѝ рамо привлече погледите на всички. На него имаше татуировка на летящ фрегат.

Това шокира съда толкова силно, че всички застинаха. Дори пазачите застанаха като вкопани на местата си и зяпнаха гърба ѝ.

— Всеки, който е чувал за Лъва знае, че той слага знака си само на онези, които го желаят. Аз бях равноправен участник в това дело. Ако инструментите му бяха тук, аз пак бих го накарала да ме татуира, пред всички вас!

— Отведете я — каза съдията, нарушавайки гробовната тишина.

Отведоха я. Тя се обърна назад и последното, което видя, бяха две златни лъвски очи, загледани след нея с дълбока тъга, примесена с бурна, горда любов.

49.

Габриела тръпнеше от страх, докато се разхождаше напред-назад в килията си. Никога не се беше чувствала по-разстроена. През последните два дни след избухването ѝ пред съда не я бяха допускали в заседателната зала. Тя чакаше неуморно, жадна за новини. Днес беше последният ден за показания на свидетелите. Случаят вече бе в ръцете на съдиите. Утре вероятно щяха да прочетат присъдата.

През нощта чу как дърводелците издигат пред прозореца ѝ бесилките, на които щяха да увиснат един до друг. Вече няма съмнение за изхода, осъзна тя, като гледаше как смъртоносните съоръжения се издигат с ужасяваща бързина.

Щом огласят присъдата, щяха да ги обесят след по-малко от час. Съдията Матсън щеше да се погрижи възможно най-скоро да очисти това позорно петно от лицето на земята.

Господин Еймс я посети в десет вечерта.

— Съдът стигна до решение. Ще изискат присъствието ви в съда утре сутринта, за да прочетат присъдата. Предупредиха ме много строго да запазите спокойствие. Още един такъв изблик и...

— Какво? — попита тя отбранително. — Какво повече могат да ми направят, да ме обесят ли?

Той наведе глава. Очевидно бе ядосан от самоубийствената ѝ постъпка, но беше и достатъчно джентълмен, за да съчувства на отчаяните ѝ слова.

— Няма начин да ви издадат друга присъда освен „виновна“. Предполагам, че ще ви обесят утре сутринта. Бих искал да можех да сторя нещо. Бих искал да не бяхте...

— ...провалила защитата ви? Господине, ако Родриго увисне на бесилото, искам да увисна и аз. Толкова е просто.

— Наистина ли искате да умрете с него? — попита той.

— Наистина.

Адвокатът замълча, подръпвайки брадичката си с ръка, очевидно впечатлен от предаността ѝ.

— Имам среща — каза той рязко. — Ще се върна по-късно, ако мога.

Мина известно време. Изведнъж Габриела се стресна от изщракването на ключалката. Вдигна очи и видя, че господин Еймс стои на прага. Разбра, че е минало много време, макар и да нямаше часовник.

— Колко е часът? — попита тя.

— Късно е. Ш-шт, трябва да бъдете много тиха. Елате с мен.

Когато понечи да го разпита, той сложи показалец на устните си и я поведе в полумрака. Пресякоха крадешком дългия коридор. Беше тихо и тъмно, осветяваха пътя си с един мъждукащ фенер. Слязоха по едни стълби, после по още едни. Сърцето на Габриела подскочи. Да не би да я местеха в тъмницата?

Най-накрая стигнаха една стоманена врата.

— Единична килия — обясни й той. — Само за опасни престъпници.

— Какво става, господин Еймс?

Той отвори вратата и каза:

— Вижте сама.

Габриела стъпи на прага. Той я побутна навътре, но тя се колебаеше.

— Това не е ли...

— Да — прекъсна я той рязко. — Но побързайте. Няма много време.

Тя влезе в килията и видя Родриго проснат на един нар и прикован към стената.

Той седна и вдигна длан, за да закрие очите си от светлината на фенера. Веригата издрънча.

— Габе — прошепна той, когато очите му привикнаха и се спряха на красивото видение, застинало на прага.

Тя се втурна към него и падна в обятията му. Той вдигна окованите си ръце, за да я прегърне. Притисна я към себе си толкова силно, че тя не можеше да диша. Веригата се впи в гърба ѝ. И все пак беше като в рая да си в мощните му ръце. Габриела вдигна поглед към любимото лице. Той се наведе и впи устни в нейните с всичката си страст.

Почувства как потъва. Нищо друго нямаше значение, освен този миг и усещането на устните му върху нейните.

Родриго я пронизваше с езика си, настойчив, жаден, сякаш искаше да я накара да запомни тази целувка завинаги. Габриела се стресна от гласа на тъмничаря, който ги предупреди, че имат само пет минути.

— Ако ме разкрият — каза той, — със сигурност ще ме окошарят.

Тя чу, но не забеляза как се затвори вратата на килията.

— Ти, моя глупава, глупава любов — прошепна трескаво Родриго с устни върху кожата ѝ. — Какво направи със себе си?

Тя хвана главата му и го целуна страстно, отчаяно.

— Не исках да живея без теб — въздъхна тя. — Не беше честно да го исках от мен.

— Исках да живееш и за двама ни.

— Това вече няма значение. Важна е само любовта ни, Родриго. Ти ме накара да се чувствам обичана за първи път след като умря майка ми. Ти си единственият, който видя доброто в мен и ми помогна да го извадя наяве. Ти ме освободи от тиранията на миналото. Повярва в мен, когато никой друг не вярваше. Как да ти обясня какво си направил за мен? Вече не ме е страх да умира. — Тя взе ръцете му. — Помниш ли как се обичахме на кораба?

— Всеки миг. Всеки дъх. Всяко докосване на ръката ти.

— О, Родриго. Въпреки всички прегради, които сложиха помежду ни, никога през живота си не се бях чувствала тъй близо до теб. Влюбени, които са в състояние да преодолеят такива бариери, не могат наистина да умрат.

— Не, никога! Могат да ни затворят, да ни обесят, но не могат да унищожат този съюз. Това не е в тяхна власт.

Те се целунаха отново. Прегърнати, двамата усетиха как се преливат един в друг.

— Но все още съжалявам, че ти сторих това — каза тя. — В крайна сметка не трябваше да ми вярваш. Беше грешка да идваш тук. Ти беше прав.

— Ш-шт. — Той сложи ръка на устата ѝ. — Това е минало. Наистина не успяхме да предвидим какво ще се случи. Но съжалявам само за едно — че няма да можем да повлияем на гласуването в

Парламента, което ще се състои точно по времето, когато ни бесят. Щеше да бъде такава победа.

Тя подтисна една въздишка. Родриго я залюля и каза:

— Ами ти, *caricia*? Съжаляваш ли за нещо?

— Съжалявам, че не се любих с теб на онези проклети алени чаршафи.

Той се засмя. Взе ръката ѝ и погали опъкото на дланта ѝ с палеца си.

— Де да знаех. Можех да уредя нещо.

Ключът се обърна в ключалката и усмивките изчезнаха от лицата им. Тя се притисна към него, а той я прегърна още по-здраво. Вратата се отвори. Габриела вдигна лице и устните му срещнаха нейните в последна целувка.

Господин Еймс хвана ръката ѝ.

— Хайде, госпожице Аштън-Крос. Да вървим.

— Не мога — изплака тя и сълзите ѝ закапаха по веригата, приковала ръцете на любимия ѝ.

Господин Еймс нежно я издърпа.

— Ако ни открият...

— Върви, Габе — прошепна Родриго. — Трябва да бъдеш смела.

Насред килията тя се обърна и го погледна през сълзи.

— Как ще понеса да съм далече от теб? — извика тя.

— Ще сме разделени още само един ден. Мисли за това като за кратка раздяла, преди цяла вечност да бъдем заедно. Това е всъщност раят, нали?

50.

На следващата сутрин един от помощниците на господин Еймс дойде да отведе Габриела в съда. Когато го попита къде е защитникът ѝ, той ѝ каза, че бил повикан по спешност. Тя се усъмни. Очевидно адвокатът се притесняваше да се срещне с нея след това, което направи миналата нощ. Англичаните, въпреки романтичната си настройка през нощта, по принцип се срамуват от делата си, щом пукне зората. От добрите си дела също.

Тъмничарите с мъка ѝ отваряха път през тълпата отвън. След нежната среща с Родриго враждебното множество ѝ подежда като плесница. Вестниците бяха разгласили скандала, заради който я бяха отстранили от съдебната зала. Някой дори я беше нарисувал с гол гръб, на който птицата се виждаше съвсем ясно, ако и зле прекопирана от некадърен художник. Тълпата крещеше безспирни хули към Габриела. Тя виждаше как устните им се движат, но за щастие не беше в състояние да различи думите. Само един креслив женски глас раздра неясната глъчка, изразявайки общите чувства:

— Обесете пиратската курва!

Когато влязоха в съда, тя видя баща си смъртно блед. Той пристъпи импулсивно към нея и устните му оформиха името ѝ. *Габриела*. Как беше мечтала през всичките онези години, в които беше расла самотна в мрачното му имение, да я погледне по този начин. Сега, когато беше на стъпалата към бесилото, в очите му най-сетне се беше появило нещо като съчувствие.

Тя отвърна поглед, смазана от милостта му повече, отколкото от дългогодишната му жестокост.

Въведоха Родриго, окован както преди. Слабостта и отчаянието на Габриела се притъпиха при вида на любовта в очите му. По някакъв странен начин и той, и тя получаваха всичко, което някога бяха искали. Бяха мъж и жена, равни пред Бога. Щяха да вървят заедно, ръка за ръка, към съдбата си.

Всички заеха местата си. Хейстингс дойде последен, впечатляващ с гробовния си вид. Спря пред масата на защитниците и изгледа Родриго отгоре надолу.

— Може би ще ти е интересно да научиш, че законът срещу робството е обречен. Баща ми наложи вето върху голяма част от гласовете. Ще спечелим с огромно мнозинство. Законът е сринат, ти също, Родерик. Просто си мислех, че ще е чудесно да го знаеш, преди да те обесят.

Като си тръгваше, той хвърли поглед към Габриела и ѝ се ухили зловещо.

— Габи, скъпа, винаги съм казвал, че импулсивността ти ще те вкара в гроба. Избра не когото трябваше, миличка.

Габриела погледна към Родриго, очаквайки да го види разгневен, но вместо това забеляза такова дълбоко доверие, че замръзна. Обърна се към своя несъщ брат и каза:

— Не, Хейстингс. Избрах точно когото трябваше.

Черните му очи потъмняха като на ястреб.

— Тогава, струва ми се, ще изпитам безкрайната наслада да те гледам как увисваш на бесилото.

— Съдебните заседатели готови ли са да издадат присъдата? — попита съдията Матсън.

— Готови сме, Ваша чест — отговори един.

— Моля обвиняемите да станат. И ще ви припомня, че няма да търпя повече скандали в съда. Ще се държите с уважението и достойнството, които това място изисква.

Габриела се изправи на треперещите си крака. Почувства как една ръка стисна нейната и разбра, че това е Родриго. Не беше сигурна дали той иска да ѝ прелее част от силата си, или да вземе от нейната. Нямаше значение. Хвана дланта му и разбра, че ще понесе всичко, което ще се случи.

Но точно когато говорителят стана, за да прочете присъдата, вратата се отвори и вътре се втурна задъханият господин Еймс. Той притича между банките и спря при Габриела, за да ѝ каже:

— Молете се за чудо.

После поиска разрешение да се приближи към трибуната.

— Милорд, имам ново доказателство. Важно доказателство. Молим за снизхождението на съда и за позволение да го представим.

Прокурорът протестира.

— Милорд, моят опонент знае добре, че е твърде късно за това. Съдебните заседатели са издали вече присъда.

— Но, милорд — заспори господин Еймс, дишайки тежко, — този свидетел има възможно най-близко познание върху това дело. Да не чуем онова, което той има да каже, би било най-груба грешка на правосъдието.

Хейстингс стана и отиде при защитника до трибуната.

— Кой е този свидетел? — попита гневно той.

Господин Еймс отговори тихо. Очите на Хейстингс се извърнаха за миг към Габриела. Тя видя шока в тях.

— Категорично не! — изкрещя той. — Това е невъзможно, милорд! Не можем да го разрешим!

Господин Еймс, който вече дишаше по-спокойно, надигна глас, за да го чуят всички.

— Много се съмнявам, че от лондонския „Таймс“ ще се радват да чуят, че единственият свидетел, който защитата е могла да представи, е бил отхвърлен. Ако не му позволят да се изкаже, милорд, ще отнеса жалбата си до народа.

Съдията Матсън понижи глас и заговори нещо на Хейстингс, но Габриела успя да чуе думите му:

— Длъжен съм да го допусна да свидетелства.

Хейстингс се поколеба за миг, после се втурна обратно към мястото си.

— Ще приемем свидетеля — каза съдията.

Господин Еймс се обърна и се усмихна окуражително на Габриела.

— Съдебният пристав, моля!

Приставът отвори вратата и в съдебната зала влезе Кълън.

51.

Кълън премина между скамейките и застана зад свидетелската банка. Хейстингс го спря наред пътя, трескаво шепнейки му нещо, подбуждайки го към предателство, без съмнение. Габриела се разкъсваше от нахлулите в нея чувства — радост, облекчение и изумление. Как така това мамино синче, което не може да събере смелост да се спаси пред шпагата на Родриго, е успяло да избяга от султанския дворец и да премине половината земно кълбо? Тя не можеше да разбере какво се е случило с брат й. Изглеждаше добре, макар и малко отслабнал. Но все избягваше погледа й, сякаш се страхуваше да я погледне в очите.

Хейстингс пак отиде при съдията, сякаш за да се опита да го убеди да изгони Кълън. Адмирал Фултън, не помръднал нито за миг от мястото си на първия ред, явно беше забелязал необичайното влияние на Хейстингс върху съдията и каза нещо на адютанта си.

Когато Хейстингс най-сетне се върна на мястото си, съдията Матсън каза:

— Нямам намерение да разрешавам дълго и обширно свидетелстване. Обвиняемите могат да седнат, докато свидетелят приключи.

Габриела седна до Родриго, но продължи да стиска ръката му.

— Назовете името си — каза съдията.

— Кълън Аштън.

Младежът положи клетва.

Господин Еймс застана пред него.

— Господин Аштън, по-рано в тази зала обвинението заяви, че сте бил отвлечен от обвиняемия господин Соро. Вярно ли е това?

— Да, сър.

— Заяви също така, че можете да свидетелствате за пиратските му дела срещу короната.

Хейстингс се наведе напред в креслото си.

— Мога да свидетелствам, сър — каза спокойно Кълън, — че господин Соро е направил за Англия повече от всички след дук Уелингтън^[1].

В залата се понесе шепот.

— Но той е считан за пират — каза господин Еймс.

— Само спрямо онези англичани, които вършат най-ужасни престъпления срещу човечеството. Които са създали обширна мрежа за търговия с роби...

— Протестирам, милорд — изкрещя прокурорът.

Но господин Еймс настоя:

— Но търговията с роби бе забранена официално преди двайсет години.

— Обаче продължава да се практикува в Индийския океан. Благодарение на някои хора тук, в Англия, които се облагодетелстват безкрайно от нея. Хора като лорд Брекънридж ей-там и като неговия приятел съдията Матсън.

Съдията удари гръмовно по катедрата. Хейстингс изглеждаше глупаво.

— Това празно дърдорене продължава твърде дълго. Братът, разбира се, ще каже всичко, за да защити сестра си. Това е ясно.

Съдията Матсън се съгласи.

— Това е невероятно. Веднага ще сложа край на това безобразие. Господин Аштън, напуснете свидетелската банка.

Докато господин Еймс протестираше разгорещено, адмирал Фултън стана и отиде до катедрата с авторитетност, която беше като островче спокойствие сред това море от безредие. Вдигна ръка за тишина и шумът секна веднага.

— Милорд, искам да напомня на съда, че Соро официално е пленник на Кралската флота. Затова делото живо ме интересува. Мисля, че е задължително разпитът на свидетеля да продължи.

Съдията сбърчи нос и придоби вид на подгонен от котка плъх, но нервно махна с ръка в знак на съгласие.

Господин Еймс пое дълбоко дъх и поднови разпита.

— Та вие казвахте, господин Аштън?...

— Че Хейстингс Крос, маркиз Брекънридж, поддържа конспирация с френските плантатори, които се нуждаят от роби, и със султана на Занзибар, който ги осигурява. Дълги години Сейшелските

острови са рай за робовладелците, както и основна спирка на тази търговска мрежа, която продължава да съществува, снабдявайки не само мюсюлманския свят, но и онези острови в Индийския океан, чиято икономика зависи от робския труд.

— Как разбрахте това?

— Знам, защото бях с тях в двореца в Занзибар, когато го обсъждаха.

— И какво правехте в този дворец?

— Бях роб. Лорд Брекънридж ме продаде на султана.

Няколко дами ахнаха. Други запърхаха с ветрилата и се наместиха в креслата си.

— От какъв вид роби се възползват тези хора?

— От всякакви. Най-вече за работа по плантациите в този район. Роби за полето, за къщите, за султана на Занзибар. Той е... той предпочита специално роби мъже. Особено от бялата раса. — Намекът му беше ясен.

— Това е нечувано! — извика Хейстингс.

— Откъде знаете всичко това, господин Аштън?

Кълън вдигна брадичка и погледна адвоката в очите

— От първа ръка. Тук съм, за да ви кажа, че се държаха с мен не като с човешко същество. Държаха ме окован, биеха ме, не ме хранеха, принуждаваха ме да се подчиня с всички възможни мъчения. Скоро омекнах в ръцете им. Използваха ме... станах любимец на султана. Беше неописуемо унижение — да не завися от себе си, да не разполагам със собствената си личност в името на удоволствията на султана. И не бях единствен. Бяхме дузини.

— Смея да кажа, че вашите преживявания биха сломили духа на повечето от нас.

— Бил съм роб през целия си живот, сър. Роб по силата на извънбрачното си раждане. — Той погледна към Дъглас, който стана с пълни със сълзи очи. — Роб на собствените си — и чуждите — очаквания. Но никога по този начин. Заробването на човешки същества е проклятие, което трябва най-сетне да спре. Трябва да го изтрием от лицето на земята, защото пред Бога ние сме толкова виновни, колкото и онези, които слагат веригите. Това е мисията на Родриго Соро. Да осигури на всички човешки същества достойнството, което е наше право.

До този момент никой в залата не беше издал и звук. Сякаш дори не дишаха.

— А как стигнахте до тук?

— Преди да тръгне насам лорд Брекънридж прати човек при султана, за да му каже, че ще отведе сестра ми и Родриго обратно в Англия и че ще се постарее да провали гласуването на закона против робството. Аз чух това, както и че Хейстингс ще направи всичко възможно да обесят сестра ми и нейния пират незабавно. Както казах, бяха ме били, за да ме накарат да се подчиня, но и аз си бях страхливец. За да се спася от мъченията, започнах да се подчинявам. Като разбра, че нямам смелостта на избягам, султанът ми даде доста голяма свобода. Използвах тази свобода, за да се измъкна с надеждата, че ще пристигна навреме, за да обясня всичко.

— Значи сте избягал и сте намерил начин да дойдете в Англия, за да свидетелствате на този процес?

— Да. Промъкнах се на един американски параход, идващ от Кайро.

— Струва ми се, господин Аштън, че човек, посмял да стори това, което сте направили вие, за да помогнете на други, всъщност е мъж със забележителна смелост.

— Трябваше да се добера дотук, за да кажа истината за Родриго. Знаем, че Хейстингс никога не би позволил истината да излезе наяве.

— И каква е тази истина?

— Че Родриго Соро стана пират само за да се бори срещу едно престъпление срещу човечеството. Ако ми позволите, мога да докажа, че всеки нападател от него кораб е имал някаква връзка с незаконната търговия с роби.

— Пропътувал сте хиляди мили сам, за да дойдете в този съд и да дадете показания, които трябва да са били най-малкото унижителни за вас. Сигурно има и някаква друга причина, освен разбираемата обич към сестра ви.

Кълън погледна баща си в очите, от които сега течаха потоци сълзи.

— Може би за да докажа, че никоя човешка съдба не е предопределена.

Синът и бащата размениха дълги погледи.

— Съберете смелост, татко — прошепна Кълън. — Направете това, което знаете, че е правилно.

Дъглас въздъхна и излезе тичешком от залата. Габриела каза на Родриго:

— Пак избяга.

— А може би не — отговори той.

[1] Дук Уелингтън — изтъкнат английски военачалник, под чието командване обединените европейски армии разбиват Наполеон в битката при Ватерлоо. — Б.ред. ↑

52.

Кълън слезе от свидетелската банка и се хвърли в обятията на сестра си. Габриела го прегърна и разроши пречема му, като че ли беше още малко момче.

— Толкова се гордея с теб — каза тя.

Родриго просто протегна ръка и стисна Кълъновата, изразявайки безмълвната си благодарност.

Когато забеляза покровителствено положената на рамото ѝ Родригова длан, Кълън каза на сестра си:

— Винаги съм си мислил, че сте родени един за друг.

Но интимният момент трябваше да бъде прекъснат, защото съдебните заседатели, които до този момент си бяха шушукали помежду си, сега ги призоваха.

— Милорд, искаме да чуем пълните показания на свидетеля, без оглед на тяхната продължителност.

Хейстингс се хвърли към катедрата.

— Матсън, не можем да им позволим това!

Съдията погледна към намръщеното лице на адмирала и, повдигайки вежда, заповяда:

— Лорд Брекънридж, бъдете така добър да седнете или ще наредя да ви изведат със сила от залата.

Значи съдията Матсън късаше с Хейстингс. Габриела видя как нейният несъщ брат отстъпва назад, преценява ситуацията и накрая напуска бързо съда.

Кълън се обърна към адмирала:

— Мисля, че Хейстингс ще се опита да спре баща ми.

— Да го спре от какво?

— Мисля, че баща ми отива да вдигне ветото си в Парламента. Може би още има време да се промени изцяло гласуването на закона против робството. Хейстингс ще опита да го спре дори ако това означава да убие собствения си баща.

Габриела се извърна към съдията.

— Освободете го! — извика тя. — Веднага освободете Родриго!

— Не мога — отвърна съдията. — Нищо не може да промени статуса на задържания.

Родриго дърпаше отчаян веригите си. Трябваше да се измъкне от тук. Трябваше да спре Хейстингс. Габриела се хвърли към адмирала.

— Направете нещо! Сигурно и вие искате този закон да се приеме. Пуснете Родриго да направи каквото може!

— Ще пратя войници — предложи адмиралът.

— Аз мога да се движа много по-бързо — каза Родриго. — Няма да го оставя да ми се изплъзне.

Адмиралът усети логиката в думите му и взе решение. Взе ключовете от пазача и каза с най-властния си тон:

— Както вече казах, този мъж е пленник на Кралската флота и като такъв е в моя власт да го поема под лична отговорност за кратко време. Вярвам, господин Соро, че няма да се подиграете с тази привилегия. Очаквам да ви видя отново до час.

— Няма да предам доверието ви, адмирале.

Когато веригата падна от китките на Родриго, той прескочи преградата, разблъска столовете и изскочи през вратата. Габриела тичаше плътно до него. Чу името си и се обърна. Кълън извади с широк жест сабята на адмирала и я хвърли към нея. Тя я хвана, кимна на брат си и хукна напред.

Родриго стоеше на ъгъла с длан над очите и оглеждаше улицата. В далечината Габриела забеляза Хейстингс, който галопираше на гърба на коня си. Изведнъж тълпата ги забеляза.

— Това са те! — извика някой. — Пиратът и кучката. Бързо! Ще избягат!

Родриго сграбчи ръката ѝ и се отдръпна.

— Никога няма да го стигнем. Мисли бързо, Габе! Не ни трябва просто идея. Трябва ни вдъхновение.

— Реката! — извика тя.

— Разбира се.

Те се обърнаха и хукнаха по страничната алея. Тълпата ги последва. Трябваше бързо да се измъкнат. Множеството крещеше:

— Спрете ги!

Още граждани, помислили, че затворниците бягат, се присъединиха към гонитбата.

Минаха покрай катедралата Сейнт Пол и стигнаха Пъдъл Док. Там бяха акостирали множество съдове, ладии, лодки и един-два кораба. Плъзгайки поглед по тях, Габриела видя един потеглящ параход.

— Това трябва да е параходът, с който е дошъл Кълън — каза тя.

Те се спогледаха и помислиха за едно и също.

— Ще го вземем — каза Габриела и за двамата. Завтекоха се по дока и се качиха без позволение. Пробиха си път през протестиращите моряци и намериха капитана. Габриела вдигна сабята на адмирала и я опря в гърлото на човека.

— Сега ние командваме този съд, капитане. За едно кратко пътешествие — каза Родриго. — Съдействайте ни и никой няма да пострада. Ако се съпротивлявате, не отговарям за последствията.

Американецът погледна Габриела, после и Родриго.

— И къде искате да идете?

— В двореца Уестминстър — заповяда Родриго. — И то бързо.

За секунди машините бяха пуснати в ход и параходът се насочи към сградата на Парламента. Скоростта, която разви параходът, беше впечатляваща.

— Вие вероятно сте докарали брат ми от Египет — каза Габриела на капитана. — За което ви благодаря.

Той изглеждаше объркан.

— О, сигурно не сте знаел, че е на борда. Бил е пътник без билет.

— Ах — каза накрая капитанът. — Виждам, че ви е семейна черта.

Сега обаче не беше време да се разсейват.

— Бързо — каза Габриела. — Накарайте това чудо да върви колкото се може по-бързо!

Минаха под няколко моста — Блекфрайърс, Ватерлоо, а когато стигнаха моста Уестминстър, Родриго каза с възхищение:

— Този кораб е бърз. Можем да се върнем с него у дома за по-малко от три месеца.

— Ще желаете ли да ви направим резервация? — попита сухо капитанът.

Родриго не му обърна внимание.

— Само побързайте!

Още докато казваше това, той забеляза нещо и хукна към перилото. Отпускайки сабята от гърлото на капитана, Габриела се присъедини към него.

— Спрете! — извика Родриго като господар на кораба. Американците предадоха заповедта, но нямаше къде да закотвят огромния съд.

— Какво виждаш? — попита Габриела.

Родриго посочи към Уайтхол и тя забеляза Хейстингс, който галопираше бясно по улицата. А вляво Габриела видя баща си, който се качваше по стълбите на Уестминстър. Едва придвижвайки се заради тълпата, която се беше събрала на входа, за да чуе изхода от гласуването. Хейстингс се беше устремил към него.

Родриго се огледа. Бяха твърде високо, за да скочи в реката. Точно тагава преминаха под моста. Той вдигна поглед, скочи върху парапета и буквално излетя нагоре, за да се залови за долната част на моста, докато корабът преминаваше под него.

— Родриго! — извика Габриела. — Забрави сабята.

Но той нямаше време да се връща. Изкатери се по моста, подплаши минувачите, разблъска ги и хукна към Хейстингс.

Когато паряхът спря край брега, Габриела чу вика на несъщия си брат:

— Стой, татко! Не мърдай!

Дъглас се обърна и погледна сина си.

— Няма да ми попречиш да направя това, Хейстингс. Вече нямаш власт над мен.

Габриела наблюдаваше как Родриго спира за миг, а Хейстингс вдига пистолета си и запъва петлото.

— Така ли, татенце?

53.

Когато Хейстингс сложи пръст на спусъка, Родриго беше на може би десет метра от него. Без да мърда, той се провикна:

— Крос! Насам!

Хейстингс продължи да държи баща си на мушка, но погледът му се плъзна към Родриго. Да застреля баща си и да провали утвърждаването на закона — или да убие Родриго, докато е беззащитен? Той се поколеба за миг, после обърна оръжието към стария си враг и стреля. Но Родриго беше усетил намерението на злодея и залегна на пътя точно когато пистолетът изгърмя. Куршумът рани лявото му рамо.

Докато Родриго лежеше зашеметен на земята, Хейстингс хвърли пистолета, изтегли сабята и се хвърли към жертвата си. Дъглас видя своя шанс и бързо влезе в сградата.

Габриела се огледа и сграбчи един топ въже, като завърза края му за парапета.

— Трябва да ми помогнете — каза тя на капитана. Прехвърли въжето през борда и се хвана за него. — Вярвам, че ще го държите, докато спля.

— Но, драга госпожице пират...

— Няма време. Ще помогнете ли или не!

Капитанът хвана колебливо въжето. Габриела завърза сабята за хълбока си и внимателно слезе на земята. После хукна към Уестминстърския дворец.

Родриго беше успял да стане, преди Хейстингс да стигне до него. Но бързината му беше намаляла и Хейстингс успя да му нанесе втора рана, този път в дясното рамо.

Наслаждавайки се на предимството си, Хейстингс се усмихна и нападна отново. Този път жертвата му отскочи ловко встрани, но се подхлъзна. Хейстингс се хвърли върху него и го зарита с ботушите си. После скочи върху му и опря смъртоносното острие в гърлото му.

— Сбогом, Родерик. Струва ми се, че даже ще ми липсваш. Но не толкова, че...

Точно тогава Габриела стигна до тях. Задъхвайки се, тя извика:

— Родриго!

Той се обърна по посока на гласа ѝ, но поряза шията си. Кръвта му бликна като рубини по врата му. Габриела не се забави. Знаеше, че няма да успее да го достигне навреме, затова вдигна сабята и я хвърли към него. Родриго я сграбчи в юмрука си и отхвърли с нея острието на своя враг. После скочи бързо на крака.

— Това беше грешка — изфуча Хейстингс. — Ще ти се иска да те бях убил бързо и милостиво.

— Кога пък си бил милостив? — отговори му Родриго.

— Когато не се сетих да те заколя в леглото ти още като момче.

Започнаха да се бият, кръстосвайки мощно оръжията си, отразяващи яркото слънце. Пред погледа на Габриела двамата се придвижваха по моста, докато хората се бутаха, паникьосани, встрани, за да им сторят път. Тя тръгна след тях, като ѝ се искаше да има сабя и да може да помогне. Но въпреки раните си Родриго се биеше добре. И двамата мъже бяха облени в пот. И двамата бяха с разкъсани от остриетата дрехи. И двамата кървяха по гърдите и ръцете си. Това не беше дуел между джентълмени. Беше схватка на живот и смърт.

Хейстингс притисна Родриго до каменното перило на моста. Но когато насочи сабята си към него, той го изрита силно в гърдите, така че злодеят отхвърча назад. Пиратът прескочи светкавично каменната преграда и се приземи на пътеката край реката, принуждавайки противника си да го последва.

Започнаха да се изморяват. Но дори и тогава Хейстингс не спираше да сипе обиди.

— О, добро париране, Родерик — дразнеше го той.

Родриго не отговаряше. Огнестрелната рана явно му причиняваше неприятности и той изглеждаше замаян от загубата на кръв. Те се отправиха към стъпалата, които водеха към реката. Там двамата продължиха да атакуват и парират, слизаха малко надолу, после отново се изкачваха. Оръжията им се движеха толкова бързо, че едва се виждаха. Беше красив, жесток танц между двама майстори на играта. Насъбра се тълпа, която ахна, когато Хейстингс поряза горната част на корема на Родриго и още кръв потече по израненото му тяло.

Когато видя това, Габриела се втурна към един от зяпачите, измъкна сабята му и се приближи към дуелиращите се.

— Сега е мой ред, Родриго!

— Не! — извика той през рамо. — Това е битка, която отдавна чакам. Няма да се предам заради малко кръв.

— Браво, Родерик! — извика Хейстингс. — Колко английско от твоя страна.

Обидата вля сили в жилите на Родриго. Той отблъсна атаката на противника си и докато Хейстингс все повече отпадаше, усили нападението. Самодоволният вид на лорда се смени от тревожно изражение, докато енергията на пирата се изливаше в светкавична серия от удари, на които Хейстингс едва успяваше да отговори. Приближавайки се към тълпата, лордът се подхлъзна и падна на земята. Родриго накрая получи своята възможност. Той изрита сабята на Хейстингс встрани и го издърпа на паважа. С усмивка на победител опря острието върху беззащитните гърди на врага си.

— Какво ще предложиш сега срещу живота си? — попита той.

Габриела видя животинския ужас в очите на Хейстингс, който се опитваше да мисли.

Изведнъж от тълпата, скупчена пред вратите на Парламента се чу рев. Гласуването беше приключило. Наоколо се понесоха гласове.

— Законът е приет! Законът е приет! Няма да има вече робство в Британия!

Родриго сведе поглед към жертвата си. Очите им се срещнаха. И двамата осъзнаха, че накрая Родриго е победил. След всички отчаяни усилия през дългите години всичко беше свършило.

— Предполагам, че няма смисъл да искам милост — каза Хейстингс.

— Милост ли? — попита Родриго, отдърпвайки сабята си. — Защо пък не?

И заби с всичка сила острието в сърцето на своя враг.

54.

Пиратът ритна вратата и нахлу в каютата на дамата. Огледа скупчените треперещи жени и, кимвайки към камериерките, изрева заповедта си:

— Вън!

На първия ред на театралната ложа една внушителна личност се бореше с яда си. Докато слугините на сцената долу се бутаха около вратата, оставяйки изплашената си господарка насаме с прочутия корсар Родриго Соро, ужаса на Индийския океан.

Когато пиратът на сцената разкъса роклята на жената и всички ахнаха, зрителят потъна в креслото си и поклати глава.

След миг се наведе отново напред, защото пиратът долу зае мелодраматична поза и каза с ръка на сърцето:

— От името ми се боят в целия Индийски океан, от нос Добра Надежда до морето на Целебес. Потапял съм кораби и съм събрал богатства, достойни за кралски откуп. Но без любимата жена аз съм половин човек!

— Достатъчно! — Изправяйки се, недоволният зрител сложи крак на перилото. — Никога в живота си не съм гледал подобен боклук!

Габриела се опита да не обръща внимание на изблика и продължи да играе. Но до слуха ѝ стигнаха и други гласове. Хората ахнаха и започнаха да викат нещо. Неспособна да продължи, тя се обърна и вдигна очи към кралската ложа. А там, на път да скочи, стоеше истинският Родриго Соро.

С едно движение той се намери на сцената.

— Какво правиш — извика тя, докато хората жужаха стреснати.

— Писна ми от тая щуротия.

Той хвърли шапката ѝ на земята и дръпна от шоколадовите ѝ коси перуката и мрежичката. След това в изблик на театрален драматизъм я вдигна в ръцете си е и я целуна с изгаряща страст. През редовете премина нов вик, но Габриела бе потънала в целувката му.

Ръцете ѝ погалиха врата му и той я отнесе като пиратска пленница от сцената. След секунда смаяната публика избухна в овации.

— Полудя ли? — изкрещя един глас, когато те влязоха зад кулисите. Хъмфри Холистед тръгна след тях. — Можеше поне да почакаш до края на представлението! — Той кимна към гримьорната, където стоеше един млад мъж, облечен досущ като Габриела. — Излизай на сцената, драги!

Габриела се беше съгласила да играе отново в продължение на седмица своята прочута пиеса, за да подпомогне фонда на сър Томас в полза на освободените роби. Това сутрешно представление беше последното и тя бе предупредило Холистед, че ще трябва да си тръгне в края на второ действие, за да присъства на едно важно събитие. Но любимият ѝ, който не беше гледал предишните ѝ представления, не бе издържал да наблюдава собственото си позорно изображение.

— Винаги съм казвал, че си твърде импулсивна, за да бъдеш истински велика актриса! — добави Холистед.

Габриела вдигна глава и се заслуша в нестихващите ръкопляскания. Никога в живота ѝ не я бяха аплодирали така. Явно появата на живия Родриго на сцената им се беше сторила изключително драматична.

Като се отправиха бързо към изхода, тя се спря и се поколеба.

— Още ръкопляскат — каза, неспособна да се отърси от актьорските си инстинкти. — Най-добре ще е да се върна.

Но Родриго поклати глава.

— Ако желаете наистина да те запомнят, остави ги да искат още.

Пред вратата ги чакаше разкошна карета. Когато влязоха вътре, Габриела с изненада откри още един пътник. Беше баща ѝ, Дъглас Крос.

Кочияшът изплющя с камшика и каретата потегли с пълна скорост по Странд. Габриела извика:

— По-бързо, ако обичате. Нямаме време.

Тя седна и се обърна към баща си.

— Дойдох да ви кажа сбогом — каза ѝ той.

— Няма ли да дойдеш на изпращането утре?

— Мисля, че ще е най-добре да не идвам.

— Къльн знае ли за това?

— Да. Вече говорих с него.

Габриела погледна неловко през прозореца към гара Чаринг Крос.

— Дъще — започна Дъглас с треперещ глас. Тя го погледна и видя сълзи в очите му. — Искам да ти кажа, колко много съжалявам.

— Не трябва да...

— Не, трябва! Ужасно сбърках с теб. С теб и с Кълън. Искан ми се да ви се реванширам.

Изпълнена с жалост, примесена с обич, Габриела каза:

— Може би не е твърде късно. Може би все още можем да бъдем семейство. Защо не дойдеш с нас?

— Страхувам се, че не мога. Трябва да се справя с много сериозни проблеми тук, в Англия, свързани с по-нататъшната ми позиция в Компанията на Джон. За първи път в живота си няма да се крия от отговорностите си. Ако въобще успея да изчистя всичко, може би ще оставя цялата тази работа на теб.

Каретата мина през една желязна порта и цял шпалир стражи и спря пред голяма сграда, отделена със зид от улицата. Кочияшът се провикна:

— Стигнахме двореца Сейнт Джеймс, Ваша светлост.

Габриела се пресегна и хвана ръката на баща си.

— Защо не влезеш с нас?

Но той отказа със съжалително поклащане на главата.

— Не съм заслужил.

Тя поиска да спори, но той стисна дланите й.

— Много добре. Ако така искаш...

Преди да слезе, Дъглас се спря неуверено и промълви:

— Честно казано, не знам дали си ми дъщеря, или не. Но отсега нататък ще съм горд да те считам за такава.

За първи път в живота си Габриела нямаше думи.

Малко по-късно тя и Родриго влязоха в двореца Сейнт Джеймс и последваха специалната делегация през широкия коридор до залата, където щеше да се състои церемонията. Преди да влязат, Габриела хвана ръката му и прошепна:

— Сигурен ли си, че искаш да се нагърбиш с това?

Бившият ужас на Индийския океан преглътна нервно и отговори:

— Ако ти можеш да живееш с мен, и аз ще съумея някак да живея с Англия.

Те влязоха във величествената зала и към тях се обърна море от лица. В края на един червен килим ги чакаше крал Уилям V. До него седеше младата му племенница принцеса Виктория, която беше гледала пиесата три пъти през последната седмица. Пред тях лежеше кадифена възглавница. След миг Родриго щеше да коленичи върху нея и да приеме английския крал за свой господар.

Когато се изправеше, той щеше да бъде сър Родриго Соро.

ЕПИЛОГ

Сейшелите

четири месеца по-късно

От борда на *El Paraiso Segundo* се спусна малка лодка. В нея седяха Габриела и Родриго. Когато стигнаха водата, той хвана греблата и се отдалечи от кораба. Габриела го гледаше как гребе и си спомни за времената, когато се срещаха край реката Оуз в Бедфоршир и той я взеше до тихия остров на любовта.

Но това беше минало, съвсем друг свят. В Махе Родриго бе поел поста губернатор на Сейшелите и в същия ден, по време на пищна церемония под звездите, взе Габриела за своя жена. Сватбеното празненство ги срещна с всички техни стари приятели. Уолис, назначен от Родриго за вицегубернатор, гордо разхождаше старата си шотландска униформа. Хигинс също беше там със своите помощници от племето Кикую, които скоро щяха да се върнат обратно в Африка. И, разбира се, там беше и Джон Фич, развълнуван като всеки баща на младоженка.

— Утре да сте си пак при нас, госпожа — каза той, когато тя го прегърна. — Животът беше така скучен без вас.

След празненствата новият губернатор и лейди Соро прекараха известно време на острова, за да накарат старата френска аристокрация да разбере, че законите срещу робството ще станат особено жестоки. Родриго държа реч пред резиденцията си, в която заповяда на всички плантатори от Сейшелските острови — между които и тримата злодеи Делон, Монтан и Дьо Вил, — да доведат робите си и публично да ги освободят. Робската институция им каза той строго, е минало на тези острови, както и навсякъде, където се вее английското знаме.

Сега Габриела гледаше назад към кораба, който ги беше довел до Фрегат. От борда, наведен над перилата, Кълън им махаше с щастлива усмивка. По време на пътуването те дълго бяха разговаряли за невероятния път, който трябваше да изминат, за да стигнат дотук — до

нови отношения и връзки. Тези разговори не бяха с цел да се търсят нечийи грешки, а за да отпразнуват възможностите на човешкия дух и да осмееят лудостта на онези, които се опитват да го сковат с предразсъдъците и ограниченията на класи, националности и раси.

Кълън беше настоял да дойде с тях до тук, но сега с нетърпение жадуваше завръщането си в Махе, където го чакаше нова отговорност. По време на дългото пътешествие бяха решили, че Кълън и Габриела ще върнат на Бо Валон стария му блясък, като отглеждат копра вместо памук и като наемат голяма част от стария пиратски екипаж за работници.

Родриго подкрепи идеята с ентузиазъм.

— Това, че си моя жена, не означава, че трябва да забравиш мечтите си — беше казал той. Когато тя му напомни как ѝ беше обяснявал, че това са въздушни кули, той отвърна: — Но онези се основаваха на нещо зло. А ако наемеш хора, които търсят работа, това е добре за всички. Можеш да разделиш времето си между Махе и Фрегат. Така ще направя и аз.

Сега той гребеше, гледаше я и се усмихваше.

— Готова ли си за меден месец?

Тя видя изкусителния блясък в очите му и каза:

— Готова съм за всичко, което моят губернатор би си пожелал.

Меден месец! Цялото пътуване дотук беше един дълъг меден месец. И все пак перспективата за това прибиране у дома, в рая, изглеждаше толкова особено и вълнуващо, че приличаше на ново начало.

Бяха заобиколени от оранжево-лавандуловия блясък на залеза. Габриела погледна през рамо и видя сияйния Фрегат, мерзелеец се във величествения здрач.

Родриго загреба по-бързо, за да хване подходяща вълна, а Габриела внезапно се сети още веднъж за тяхната тайна среща под лунната светлина преди толкова години в Англия.

— За какво мислиш? — попита той и спря, когато забележа мечтателния израз в очите ѝ.

— Мислех за нощта, в която ме напусна, за да дойдеш тук — каза тя. — И тогава ме вози на лодка. Помниш ли?

— Много добре. Тогава знаех нещо, което ти не знаеше — че това ще бъде последната ни нощ заедно. Може би завинаги.

— Доста последни нощи заедно ни се събраха — пошегува се тя.

— Това е минало. — Той погледна очакващия ги остров. — Най-после си отиваме у дома.

— У дома — повтори тя и се усмихна в отговор на неговата усмивка.

Родриго се наведе изведнъж така рязко, че разклати лодката и я целуна влюбено. Габриела се притисна към него.

Когато след малко отново се сети за онази нощ, тя палаво повтори отдавнашните думи:

— Родриго, не ме оставяй!

Той вдигна вежда и попита шеговито:

— Искаш ли да те взема сега, тук, в лодката?

Тя се разсмя.

— Не, скъпи. Ще почакам, докато стигнем нашия остров на любовта.

Когато най-сетне хванаха една вълна, която ги отнесе до брега, Родриго излезе от лодката и, нагазил до колене във водата, вдигна Габриела в обятията си. Тя пак се разсмя, когато той я отнесе на плажа. Белият пясък преливаше в цветовете на залеза — розово, оранжево и малко златно, а по него играеха сенките на полюшващите се палми.

Той я пусна, довлече лодката на сушата, после пак вдигна Габриела и я целуна силно.

— Хайде да идем в къщата — каза той.

Отнесе я до мястото, където пясъкът преля в поляна с млада трева. И зад нея, заобиколена от надвиснали дървета, се издигаше къщата на неговата младост, къщата, в която не беше влизал повече от двайсет години, освен като нощен нападател. Сега те можеха да влязат заедно през входната врата и да я нарекат свой дом.

Когато си спомни последния път, когато беше тук, Габриела потръпна и се поколеба. Родриго усети това и я попита:

— Има ли нещо?

— Не съм сигурна...

— Какво има, *caricia*? Да не страхуваш от болезнени спомени?

Тя осъзна, че е така. Образът на Хестингс, легнал върху робинята, беше заседнал в ума ѝ.

— Може би в крайна сметка свързвам бъдещата ни спалня с грозни неща.

Той ѝ се усмихна загадъчно.

— Струва ми се, че сме се погрижили за това.

— Така ли? — Тя подскочи в обятията му. — И как?

— Почакай и ще видиш. Ама спри да се мяташ или ще се видя принуден да те пусна на земята.

Той я отнесе до огромната дива смокиня. Отблизо дървото беше изумително с древните си корени, образуващи естествена пътека към къщата.

— Това дърво е било тук стотици години — каза ѝ той. — Дядо ми е построил къщата до него.

Той я пренесе под корените и през отворената врата. Там ги чакаха Мая и Канину с блестящи бели усмивки на черните си лица.

— Добре дошла в новия си дом. Всичко е готово, точно според нарежданията.

Родриго и Канину се заговориха на суахили и Габриела разбра, че са приготвили нещо специално за нея, въпреки че не разбираше думите. От кикота на Мая пък долови, че изненадата е някак си скандална.

— Какво сте направили? — попита ги тя.

— Ще видиш.

— Хайде, покажи ми тогава. Не мога да чакам повече.

Родриго я пренесе през прага, както се полага на булка, а после я качи по бамбуковите стълби. Тя забеляза отворените стаи, от чиито прозорци се виждаше поразителна гледка. Но в бъдеще щеше да има достатъчно време да изследва новия си дом. Сега в ума ѝ, беше само изненадата.

Не можеше дори да си представи каква би могла да бъде.

На прага на спалнята Родриго спря и ѝ отправи предизвикателна усмивка. Канину и Мая ги бяха последвали по стълбите, шушукайки помежду си. Родриго се обърна и с шеговито строг глас им заповяда да си вървят. Те си тръгнаха, но от усмихнатите им лица си личеше, че не са се обидили. Продължиха да хвърлят към Габриела заговорнически погледи, докато не слязоха на първия етаж.

— Не е кой знае какво — предупреди я той. — Няма да намериш купчина дублони в леглото си или някоя подобна пиратска глупост.

Тя се разсмя.

— Аз съм съпругата на губернатора и не поддържам връзка с пирати.

Той се присъедини към смеха ѝ.

— Само недей да очакваш прекалено много.

Родриго отвори вратата с ритник и я внесе със замах в стаята. Още преди да я остави на пода, тя ахна от удоволствие.

Защото там, до задната стена, под сабите на дядо му, стоеше огромно квадратно легло, фрапантно застлано с ярки алени чаршафи.

— Родриго, ти си запомнил?

Тя се изтръгна от ръцете му, притича до леглото и зарови ръце в коприната, така както някога ги беше заровила в копринения сейшелски пясък.

— О, божествени са! Не мога да дочакам да...

— Неподобаващо държание за губернаторска съпруга.

— Още нищо не си видял от неподобаващото ми държание. Събличай се!

— Не сме ли нетърпеливи?

— Винаги съм искала да те видя гол сред тези алени чаршафи.

Той се подчини и започна да сваля дрехите си, но твърде бавно за вкуса ѝ. Габриела се приближи до него и разкъса губернаторската му риза, а после издърпа финия колан от панталоните му на магистрат така, че те се свлякоха на купчина в краката му. Най-сетне той застана пред нея гол, застинал в цялото си стоманенотвърдо величие, целият златен и богоподобен, сякаш тялото му е били изваяно от самородно злато единствено за да доставя наслада на очите ѝ. Ето че отново изглеждаше като пират.

Родриго падна по гръб върху леглото и тя въздъхна дълбоко. Алената коприна обгърна тялото му като рамка.

— Мога просто да си те гледам цяла нощ.

Оранжевото сияние навън беше изтляло, отстъпвайки място на дълбок виолетов здрач.

— Не съм си представял, че ще гледаш и няма да пипаш — нацупи се той. После разтвори мощните си обятия и я примамва към себе си.

Всяко колебание я напусна. Тя се завтече през стаята и се бухна върху него. Той изпъшка и изръмжа нежно като сит лъв. Стисна я в прегръдките си и я търкулна по гръб на леглото.

— Чудя се — промърмори той, — как ли ще изглеждаш ти в тези алени чаршафи.

Ръката му хвана дрехата ѝ и тя се закиска.

— Страхотна веселба, нали? — подразни я той.

Но когато колената му разтвориха бедрата ѝ, смехът ѝ притихна. Усети как сърцето ѝ галопира под мощните ласки на ръцете му и твърдата настойчивост на златната му мъжественост. Преизпълнена с щастие, Габриела го целуна бурно и прошепна в ухото му:

— Ето това е моят рай!

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Един от плюсовете в живота на писателя на любовни романи е радостта от пътешествията до романтичните места, за които разказвам, за да придам автентичност на книгите си. И със сигурност на света няма по-романтично място от Сейшелските острови — последният истински рай на тази земя. Сега е почти Коледа и все пак аз седя на най-красивия плаж край най-красивата лагуна, под сянката на една палма, която ни пази от слънцето, заобиколена от тъй приказно зелен океан, че прилича на филм, рисуван от Дисни. Съпругът ми и аз сме почти съвсем сами тук. Няма туристи, нито каквито и да било пътешественици. Спокойствието и тишината ме упойват, както и уютната топлина. Докато пиша това, мъжът ми трупа пясък върху краката ми — този прочут гранитен пясък на Сейшелите, толкова необикновено мек и чувствен, че не може да се опише с думи.

В далечината има руини от пиратска крепост. Нищо на тези острови не напомня за модерния свят и аз почти виждам Габриела и Родриго, които се търкалят по пясъка и се крият в пещерите.

Също като Габриела и аз вярвам в духа на местата. Затова мястото е толкова важен елемент в тази книга. Аз се преродих в африканските савани и нежните прегръдки на Индийския океан. Мога само да се надявам, че съм успяла да опиша това несравнимо вълшебство. Искане ми се всеки от вас да изживее тази магия поне веднъж в живота си. И ако наистина отидете там, моля, пожелайте ми да се върна още веднъж.

Катрин О'Нийл

Кейп Сивиър
Па Диг, Сейшелите

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.